

فهرست نمونه‌ت‌های مآخوذ

از آثارِ موسیقایی^۱

- شماره ۱- ر. واگنر. «تریستان و ایزولدا». مقدمه، میزان‌های ۲۹-۱۷
- شماره ۲- و. آ. موتسارت. کوارتت زهی B-dur، موومان III (K No 589)
- شماره ۳- و. آ. موتسارت. کوارتت زهی B-dur، موومان IV
- شماره ۴- ف. شوپن. بالاد اپوس ۳۸، میزان‌های ۴۱-۴۲
- شماره ۵- ی. برامس. کوارتت پیانو A-dur، اپوس ۲۶
- شماره ۶- ف. لیست. «مفیستو-والس»
- شماره ۷- آ. شوئنبرگ. سمفونی مجلسی، اپوس ۹
- شماره ۹- س. پروکفیف. مازورکا اپوس ۱۲ شماره ۴
- شماره ۱۰- ای. استراوینسکی. سرناو in A
- شماره ۱۱- ف. لیست. «سمفونی فاوست»
- شماره ۱۲- ر. اشتراوس. «چنین گفت زرتشت»
- شماره ۱۳- آ. برگ. کنسرت برای ویلن و ارکستر، میزان‌های ۱۴-۱۱
- شماره ۱۴- ب. بارتوک. «قلعه دوک ریش آبی»، میزان‌های ۱۹-۱
- شماره ۱۶- پ. هیندمیت. «Ludus tonalis»، فوگ in A، خاتمه
- شماره ۵۱- گ. دِ ماشو. بالاد، بخش‌هایی از آن
- شماره ۵۲- آ. شوئنبرگ. قطعه پیانویی اپوس 33a
- شماره ۵۳- پ. هیندمیت. «ماتیس نقاش»، مقدمه
- شماره ۵۹- ب. بارتوک. کنسرت برای ویلن و ارکستر شماره ۲
- ب. بارتوک. نه قطعه ساده برای یانو، دیالوگ سوم
- شماره ۶۰- ا. مسیان. پرلود («Les sons impalpables du rêve»)
- شماره ۶۱- ا. مسیان «Fauillis d'arcs- en- ciel, Pour l'Ange qui annonce la fin du Temps»
- شماره ۶۳- ا. مسیان. «Hymne au Saint- Sacrement»

^۱ طرح‌ها در این فهرست منعکس نشده‌اند.

- شماره ۶۴- ب. بارتوک. موسیقی برای زهی‌ها، ضربی‌ها و چلستا، موومان III، میزان‌های ۵۶-۵۵
- شماره ۶۷- آ. مسیان. «L'Ange aux Parfums»
- شماره ۷۷- آ. آنه‌گر. سمفونی شماره ۵، موومان I، میزان‌های ۴-۱
- شماره ۷۸- آ. مسیان. «Amen des étoiles; de la Planete a l'anneau»
- شماره ۷۹- آ. مسیان. «Minuit Pile et Face»
- شماره ۸۰- د. میو. کوارتت‌های زهی شماره ۱۴ و ۱۵، میزان‌های ۴-۱
- شماره ۸۱- ای. استراوینسکی. «پتروشکا»، تابلوی ۹
- شماره ۸۳- س. پروکفیف. «رومنو و ژولیت»، تابلو ۱، شماره ۱۰
- شماره ۸۴- د. شوستاکوویچ. کوارتت زهی شماره ۳، موومان II، میزان‌های ۵-۱
- شماره ۸۵- ب. مارتینو. سمفونی شماره ۳، موومان I، میزان‌های ۱۲-۱
- شماره ۸۸- آ. هبا. سونات پیانو اپوس ۳، موومان I، میزان‌های ۴-۱
- شماره ۸۹- آ. هبا. اپرا «مادر» اپوس ۳۵، تابلو ۳
- شماره ۹۰- آ. هبا. دوت برای دو ویلن، اپوس ۴۹
- شماره ۹۱- آ. شوئنبرگ. «پی‌رو لونر»
- شماره ۹۲- آ. برگ. کوارتت زهی، اپوس ۳
- شماره ۹۴- آ. وبرن. لید برای آواز و پیانو، اپوس ۱۲، شماره ۴
- شماره ۱۳۸- آ. شوئنبرگ. سوئیت برای پیانو، اپوس ۲۵، گاووت، میزان‌های ۳-۱
- شماره ۱۳۹- آ. شوئنبرگ. کوارتت زهی شماره ۴، اپوس ۳۷، موومان III، میزان‌های ۶۳۵-۶۳۰
- شماره ۱۴۰- آ. شوئنبرگ. کوئینتت بادی اپوس ۲۶، موومان I، میزان‌های ۶-۱
- شماره ۱۴۱- آ. شوئنبرگ. کوارتت زهی شماره ۴ اپوس ۳۷، موومان II، میزان‌های ۴۳۵-۴۳۳
- شماره ۱۴۲- آ. شوئنبرگ. کوارتت زهی شماره ۴ اپوس ۳۷، موومان I، میزان‌های ۱۱۹-۱۱۶
- شماره ۱۴۳- آ. شوئنبرگ. کوارتت زهی شماره ۴ اپوس ۳۷، موومان I، میزان‌های ۶-۱
- شماره ۱۴۴- آ. شوئنبرگ. «بازمانده‌ای از ورشو» اپوس ۴۶، میزان‌های ۲۱-۱۵
- شماره ۱۵۶- آ. وبرن. واریاسیون‌ها برای ارکستر اپوس ۳۰، میزان‌های ۷-۱
- شماره ۱۵۷- آ. وبرن. واریاسیون‌ها برای پیانو اپوس ۲۷، موومان II، میزان‌های ۱۱-۱
- شماره ۱۶۴- ب. بلاخ. آرایه‌ها برای پیانو، شماره ۱

- شماره ۱۶۵-ا. مسیان. «Mode de valeurs et d'intensités»، میزان‌های ۱-۱۰
- شماره ۱۶۸-پ. بولز. «ساختارها Ia»، میزان‌های ۱-۷
- شماره ۱۶۹-پ. بولز. «ساختارها Ib»، میزان‌های ۲۰-۲۵
- شماره ۱۷۰-ک. اشتوکهاوزن. قطعهٔ پیانویی
- شماره ۱۷۴-پ. شِفِر-پ. هانری. سمفونی برای یک انسان («Symphonie Pour un Homme Seul»)
- شماره ۱۷۵-پ. هانری. «کنسرتوی دوگانگی‌ها» («Concerto des Ambiguités»)
- شماره ۱۷۶-پ. هانری-پ. شِفِر. «Bidule en Ut»
- شماره ۱۷۸-ا. مسیان. «تمبرها-کشش‌ها»
- شماره ۱۸۰-آ. برگ. سوئیت لیریک، میزانِ آخر
- شماره ۱۸۱-ک. سیروتسکی A Piacere
- شماره ۱۸۲-ک. اشتوکهاوزن. سیکل برای یک نوازندهٔ ضربی
- شماره ۱۸۳-و. لوتسلاوسکی. «سه پونم آنری میشو»
- شماره ۱۸۴-ک. پندرتسکی. «مرثیه برای هیروشیما»
- شماره ۱۸۷-ه. گورتسکی. «genesis II»
- شماره ۱۸۸-ک. پندرتسکی. «مرثیه برای قربانیان هیروشیما»، خاتمه
- شماره ۱۹۰-و. کالایس. موسیقی مجلسی برای زهی‌ها اپوس ۲۱، موومان II
- شماره ۱۹۱-ی. فِلد. سوئیت برای ارکستر زهی مجلسی، موومان III
- شماره ۱۹۲-پ. این. اینتراد برای ابوا و هارپ
- شماره ۱۹۴-م. ایشتوان. «ادیسۀ کوچولوی لیدینی» برای پیانو
- شماره ۱۹۵-پ. بلاتتی. اتود برای پیانو

فهرست آثارِ ای. ف. استراوینسکی

- ۱- «فون و چوپان»، سوئیت برای آواز (متسوسوپرانو) و ارکستر، روی متن آ. پوشکین، اپوس ۲، ۱۹۰۶-۱۹۰۵؛ ۱- «چوپان (زن)؛ ۲- «فون»؛ ۳- «رودخانه». تقدیم به «همسرم یگاترینا گاوریلوونا استراوینسکی».
- ۲- سمفونی Es-dur، اپوس ۱، ۱۹۰۷-۱۹۰۷. «تقدیم به معلم عزیزم ن. آ. ریمسکی-گُرساکُف».
- ویرایش جدید- ۱۹۱۷.
- ۳- «پاستورال»، ترانه بدون کلام برای آواز (متسوسوپرانو) و پیانو، ۱۹۰۷. تقدیم به «نادیژدا ریمسکی-کرساکُف». تنظیم: ۱- برای سوپرانو، ابوا، کُر آنگله، کلارینت و فاگوت، ۱۹۲۳؛ ۲- برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۳؛ ۳- برای ویلن، ابوا، کُر آنگله، کلارینت و آگوت، ۱۹۳۳.
- ۴- دو ترانه، برای متسوسوپرانو و پیانو روی متن س. گُروتسکی. اپوس ۶، ۱۹۰۸-۱۹۰۷. ۱- «بهار» (دیر). تقدیم به الیزاویت فِلُزونا پِترنکو؛ ۲- «رُسیانکا». تقدیم به سرگئی گُروتسکی.
- ۵- اسکرتسوی فانتاستیک، برای ارکستر سمفونیک، اپوس ۳، ۱۹۰۸-۱۹۰۷. «تقدیم به هنرمند بزرگ آلکساندر ایلیچ زیلوتی».
- ۶- «آتش بازی»، فانتزی برای ارکستر، اپوس ۴، ۱۹۰۸. «تقدیم به نادیژدا و ماکسیمیلیان اشتاینبرگ».
- ۷- چهار اتود برای پیانو، اپوس ۷، ۱۹۰۸. تقدیم به: ۱- استپان استپانوویچ میوُسُف؛ ۲- نیکلای ایوانوویچ ریختر؛ ۳- آندری نیکلایوویچ ریمسکی-گُرساکُف؛ ۴- ولادیمیر نیکلایوویچ ریمسکی-گُرساکُف.
- ۸- «پرنده آتشین»، باله-افسانه در دو صحنه، لیرتُواز م. فوکین، ۱۹۱۰-۱۹۰۹.
- تقدیم به: «دوست عزیز آندری ریمسکی-گُرساکُف». ویرایش جدید- ۱۹۴۵. تنظیم‌ها: ۱- سوئیت ارکستری، ۱۹۱۱؛ ۲- ارکستراسیون برای ارکستر مجلسی، ۱۹۱۹. ویرایش جدید- ۱۹۴۵؛ ۳- پرلود و رقص گروهی، تنظیم برای ویلن و پیانو، ۱۹۲۹، «تقدیم به پاول کوخانسکی»؛ ۴- لالایی، تنظیم برای ویلن و پیانو، ۱۹۲۹، «تقدیم به پاول کوخانسکی»؛ ۴- لالایی، تنظیم برای ویلن و پیانو، ۱۹۲۹، «تقدیم به پاول کوخانسکی»، ویرایش جدید- ۱۹۳۵؛ ۵- اسکرتسو برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۳.
- ۹- دو شعر از پ. ورنل، برای باریتون و پیانو، اپوس ۹، ۱۹۱۰. تقدیم به «برادرم گوریا استراوینسکی». ۱- «روح را به زنجیر بسته‌اند»؛ ۲- «جایی در نور ماه». تنظیم برای باریتون و

- ارکستر: ۱- ترانه «جایی در نور ماه»، ۱۹۱۹؛ ۲- خردمندی («روح را به زنجیر بسته‌اند»، ۱۹۱۵.
- ۱۰- «پتروشکا»، صحنه‌های خنده‌دار در چهار تابلو، لیبرتو از ای. استراوینسکی و آ. بنوا. ۱۹۱۰-
 ۱۹۰۹. تنظیم: ۱- سه قطعه از «پتروشکا» برای پیانو، ۱۹۲۱. تقدیم به «آرتور رویشتاين». ۱-
 «روسکایا»؛ ۲- «نزد پتروشکا»؛ ۳- «ماسلینیتسا». ۲- تنظیم برای پیانو، ۱۹۲۱. ۳- «روسکایا»
 برای ویلن و پیانو، ۱۹۲۳. ۴- سوئیت برای ارکستر - (۴). ویرایش جدید- ۱۹۴۷.
- ۱۱- دوش شعر برای سوپرانو و پیانو روی شعر ک. بالمونت، ۱۹۱۱. ۱- «گل فراموشم نکن». تقدیم به
 «مادرم»؛ ۲- «کبوتر». تقدیم به لودمیلا گاوریلوونا بلیانکینا. ویرایش جدید- ۱۹۴۷. تنظیم: برای
 بخش صدایی زیر، دو فلوت، دو کلارینت، پیانو و کوئنتت زهی، ۱۹۵۴.
- ۱۲- «خوشحالی کبوتران سفید»، کانتات برای گر مردان و ارکستر، روی شعر ک. بالمونت، ۱۹۱۲-
 ۱۹۱۱. تقدیم به کلود دبوسی.
- ۱۳- «پرستش بهار»، تصاویر آیین بت‌پرستان در دو بخش، لیبرتو از ای. استراوینسکی و ن. رریخ،
 ۱۹۱۳-۱۹۱۰. تقدیم به «نیکلای کُستانتینوویچ رریخ». ویرایش جدید «رقص مقدس بزرگ»-
 ۱۹۴۳.
- ۱۴- سه شعر از غزلیات ژاپنی برای سوپرانو، دو فلوت، دو کلارینت، پیانو و کوارتت زهی. متن روسی
 از آ. براندت، ۱۹۱۳-۱۹۱۲. ۱- روی شعر آکاخیتو. تقدیم به موریس دلیاژ. ۲- روی شعر
 مادزاسومی (تقدیم به فلوران اشمیت). ۳- روی شعر سارایوکی (تقدیم به موریس راول). تنظیم:
 ۱- برای بخش صدایی زیر و پیانو، ۱۹۱۳. ۲- برای بخش صدایی زیر و ارکستر مجلسی، ۱۹۴۷.
- ۱۵- «خاطرات کودکی من»، سه ترانه کوچک برای متسو سوپرانو و پیانو، روی متن‌های محلی روسی،
 ۱۹۱۳. ۱- «سوروچنکا»؛ ۲- «کلاغ»؛ ۳- «چیچریاچر». تنظیم برای سوپرانو و ارکستر
 کوچک، ۱۹۳۰-۱۹۲۹؛ ویرایش جدید- ۱۹۴۷.
- ۱۶- «بلبل»، افسانه تغزلی در سه پرده، لیبرتو از ای. استراوینسکی و س. میتوف بر اساس ه. ک.
 اندرسن، ۱۹۱۴-۱۹۰۸. ویرایش جدید- ۱۹۶۲. تنظیم: ۱- مقدمه، ترانه ماهیگیر و آریای بلبل
 برای آواز و پیانو، ۱۹۲۸-۱۹۲۴؛ ۲- آریای بلبل و مارش چینی برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۲.
- ۱۷- سه قطعه برای کوارتت زهی، ۱۹۱۴. تقدیم به ا. آنسیرمت. تنظیم: چهار اتود برای ارکستر.

- ۱۸- پریانوئتیکی، ترانه‌های طنزآمیز برای کنتراآلتو و هشت‌ساز روی متن‌های محلی روسی از مجموعه قصه‌های آ. آفاناسیف، ۱۹۱۴. ۱- «کورنیلو»؛ ۲- «ناتاشا»؛ ۳- «سرهنگ»؛ ۴- «پیر مرد و خرگوش». تقدیم به «همسرم». ویرایش جدید قطعه آخر - ۱۹۶۴.
- ۱۹- سه قطعه آسان برای پیانو چهاردستی (با پارت دوم ساده شده)، ۱۹۱۵. ۱- مارش (به آلفرد کازله)؛ ۲- والس (به اریک ساتی)؛ ۳- پولکا (به سرگئی دیاگیلف). تنظیم: ۱- برای پیانو دودستی، ۱۹۱۵؛ ۲- ببینید سوئیت شماره ۲ (شماره ۴۱).
- ۲۰- «Souvenir d'un marche boche» برای پیانو، ۱۹۱۵. نوشته شده به نفع یتیمان بلژیک‌ی جنگ.
- ۲۱- «لالایی‌های گربه» برای کنتراآلتو و سه کلارینت، روی متن‌های محلی روسی، ۱۹۱۶-۱۹۱۵. تقدیم به «ناتالیا گنجاروا و میخائیل لاریونف». ۱- «بخواب، گربه»، ۲- «گربه روی بخاری»؛ ۳- «بای- بای»؛ ۴ «پیش گربه، گربه». تنظیم برای کنتراآلتو، فلوت، هارپ و گیتار، ۱۹۵۶.
- ۲۲- والس برای کودکان («والس برای خوانندگان کوچک «فیکارو»)، برای پیانو، ۱۹۱۷-۱۹۱۶.
- ۲۳- «Podbludnie». چهار ترانه دهقانی روسی برای کُر زنان روی متن‌های محلی، ۱۹۱۷-۱۹۱۴. تنظیم: ۱- برای آنسامبل آوازی و چهار هورن، ۱۹۵۴؛ ۲- برای کُر سه‌بخشی زنان و پیانو، ۱۹۵۴.
- ۲۴- «افسانه پردازی دربارهٔ روباه، خروس، گربه و گوسفند»، نمایش خنده‌دار همراه با آواز و موسیقی، متن (بر اساس افسانه‌های محلی روسی) و موسیقی از ای. استراوینسکی، ۱۹۱۶-۱۹۱۵. «با احترام زیاد تقدیم می‌شود به والا حضرت ادمون د پوینیاک».
- ۲۵- پنج قطعه آسان برای پیانو چهاردستی (با پارت اول ساده‌شده)، ۱۹۱۷-۱۹۱۶. تقدیم به «خانم ا. اراسوری». ۱- Andante؛ ۲- اسپانیولا؛ ۳- ناپولیتن؛ ۴- گالپ. تنظیم: ۱- سوئیت شماره ۱ و ۲ (شماره ۴۱، ۴۸) را ببینید؛ ۲- Andante، تنظیم برای پیانو دوستی، ۱۹۴۰.
- ۲۶- ترانه بورلاک‌های ولژسکی، پرازش یک ترانه محلی روسی برای سازهای بادی و ضربی، ۱۹۱۷.
- ۲۷- ترانه بلبل، پوئم سمفونیک روی ماتریال پرده دوم و سوم اپرای «بلبل»، ۱۹۱۷. تنظیم برای پیانو.
- ۲۸- اتود برای پیانول، ۱۹۱۷. تقدیم به «خانم ا. اراسوری». تنظیم: چهار اتود برای ارکستر (شماره ۵۳) را ببینید.
- ۲۹- سه داستان برای کودکان، برای آواز و پیانو، روی متن‌های محلی روسی، ۱۹۱۶-۱۹۱۵. تقدیم به «پسر کوچکم». ۱- «تیلیم- بوم»؛ ۲- «غازها- قوها»؛ ۳- «خرس»، داستان همراه با ترانه.

- تظلم: ۱- «تیلیم- بوم»، برای آواز و ارکستر، ۱۹۲۳؛ ۲- برای آواز، گیتار، فلوت و هارپ، ۱۹۵۴؛
- ۳- همچنین چهار ترانه (شماره ۸۷) را ببینید.
- ۳۰- لالایی («به دخترکم میکا»)، برای آواز و پیانو، روی متن ای. استراوینسکی، ۱۹۱۷.
- ۳۱- «داستان سرباز»، قصه سرباز فراری و شیطان است، قصه‌ای خواندنی، نواختنی و رقصیدنی در دو بخش، برای قاری، دو آرتیست، نقش میمیک، کلارینت، فاگوت، کُرنت، ترومبون، ضربی‌ها، ویلن و کنترباس، متن فرانسوی ش. راموز بر اساس افسانه‌های محلی روسی از مجموعه آ. آفاناسیِف، ۱۹۱۷. تقدیم به «و. راینهاردت». تنظیم: ۱- سوئیت برای کلارینت، ویلن و پیانو، ۱۹۲۰؛ ۲- تنظیم برای پیانو.
- ۳۲- رگتیم برای یازده ساز، ۱۹۱۸. تقدیم به «خانم ا. اراسوری». تنظیم: برای پیانو، ۱۹۱۹.
- ۳۳- چهار ترانه روسی، برای آواز و پیانو، روی متن‌های محلی، ۱۹۱۸-۱۹۱۹.
- ۳۴- سه قطعه برای کلارینت سُلو، ۱۹۱۹. تقدیم به «و. راینهاردت».
- ۳۵- رگ- موزیک، برای پیانو، «تقدیم به آ. روبینشتاین».
- ۳۶- «پولچینلا»، بالت همراه با آواز خوانی در یک پرده بر اساس تم‌ها، تکه‌ها و قطعات ژ. ب. پِرگولزی، ۱۹۲۰-۱۹۱۹. تنظیم: ۱- سوئیت از «پولچینلا» برای ارکستر کوچک، ۱۹۲۲، ویرایش جدید ۱۹۴۷؛ ۲- سوئیت بر اساس تم‌ها و تکه‌ها و قطعات پِرگولزی برای ویلن و پیانو (گاووت و دو واریاسیون)، ۱۹۲۵، «تقدیم به پاول کوخانسکی»؛ ۳- سوئیت ایتالیایی (از روی پِرگولزی) برای ویلنسل و پیانو، ۱۹۳۲؛ ۴- سوئیت ایتالیایی (از روی پِرگولزی) برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۳؛ ۵- تنظیم برای آواز و پیانو - (؟).
- ۳۷- کنسرتینو، برای ارکستر زهی، در یک قسمت، ۱۹۲۰. «تقدیم به کوارتتِ فلونسال». تنظیم: ۱- کنسرتینو برای دوازده ساز، ۱۹۵۲؛ ۲- برای دو پیانو، ۱۹۵۲.
- ۳۸- سیمفونی‌های سازهای بادی، «به یاد کلود آشیل دیوسی»، ۱۹۲۰-۱۹۱۹. ویرایش جدید- ۱۹۴۷.
- ۳۹- کُرال عزاء، برای پیانو، ۱۹۲۰. «به یاد کلود آشیل دیوسی».
- ۴۰- «پنج انگشت»، هشت قطعه آسان روی پنج نُت برای پیانو، ۱۹۲۱-۱۹۲. تنظیم: هشت مینیاتور را ببینید (شماره ۱۰۱).

- ۴۱- سوئیت شماره ۲، برای ارکستر کوچک از سه قطعه آسان (۳-۱) و پنج قطعه آسان (۴) برای پیانو چهاردستی، ۱۹۲۱.
- ۴۲- «ماورا» (Mavra)، اپرا- بوف در یک پرده، لیرتو از ب. کوخو از روی داستان در اشعار آ. پوشکین، ۱۹۲۲-۱۹۲۱. «به یاد پوشکین، گلینکا و چایکوفسکی». تنظیم: ۱- اوورتور برای پیانو؛ ۲- ترانه پاراشا، برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۷؛ ۳- ترانه روسی، برای ویلنسل و پیانو- (۴).
- ۴۳- «عروسی»، صحنه‌های رقص و باله روسی همراه با آواز و موسیقی روی متن‌های محلی از مجموعه پ. کیریفسکی، ۱۹۲۳-۱۹۱۴. تقدیم به «سرگنی دیاگلیف».
- ۴۴- اُکت برای سازهای بادی، ۱۹۲۳-۱۹۲۲. ۱- سیمفونیا؛ ۲- تم و واریاسیون‌ها؛ ۳- فینال. تقدیم به «ورا دُسه». ویرایش- ۱۹۵۲.
- ۴۵- کنسرتو، برای پیانو و سازهای بادی، ۱۹۲۴-۱۹۲۳. تقدیم به «خانم ناتالیا کوسوینسکا». ویرایش جدید- ۱۹۵۰. تنظیم: برای دو پیانو- (۴).
- ۴۶- سونات برای پیانو در سه قسمت، ۱۹۲۴. «تقدیم به والا حضرت ادمون د پولینیاک».
- ۴۷- سرناد in A برای پیانو، ۱۹۲۵. ۱- Hymn؛ ۲- رومانس؛ ۳- روندوله‌تو؛ ۴- کادانس فینال. تقدیم به «همسرم».
- ۴۸- سوئیت شماره ۱ برای ارکستر کوچک، از پنج قطعه آسان برای پیانو چهاردستی (شماره ۲۵ را ببینید).
- ۴۹- «پدر ما»، برای کُر مختلط بدون همراهی روی متن اصیل روسی دعای اُرتدوکس، ۱۹۲۶، ویرایش جدید با متن لاتین تحت عنوان «Pater noster»، ۱۹۴۹.
- ۵۰- «ادیپ شاه»، اپرا- اُراتوریو در دو پرده برای سولیست‌ها، قاری، کُر کوچک و ارکستر، از روی سوفوکل، لیرتو از استراوینسکی و ژ. کوکتو، ترجمه لاتین ژ. دانیل، ۱۹۲۷-۱۹۲۶. تنظیم برای آواز و پیانو، ۱۹۲۷-۱۹۲۶.
- ۵۱- «Apollon musaget»، بالت در دو صحنه برای ارکستر زهی، ۱۹۲۸-۱۹۲۷. ویرایش جدید- ۱۹۴۷. تنظیم برای پیانو- (۴).
- ۵۲- «بوسه پری» (Le Baiser de la Feé)، بالت - تمثیل در چهار صحنه، لیرتو از ای. استراوینسکی از روی داستان ه. ک. اندرسن «ملکه برفی»، ۱۹۲۸. تنظیم: ۱- دیورتسمان،

- سوئیت سمفونیک از بالت، ۱۹۳۴، ویرایش جدید ۱۹۴۹؛ ۲- دیورتیسمان برای ویلن و پیانو، ۱۹۴۷؛ ۳- بالاد برای ویلن و پیانو، تنظیم صحنه دوم، ۱۹۵۱ (۴).
- ۵۳- چهار اتود برای ارکستر، از سه قطعه برای کوارتت زهی (۱۹۱۴) و اتود برای پیانول (۱۹۱۷)، ۱۹۲۸-۱۹۱۴. ۱- رقص؛ ۲- شعبده باز؛ ۳- ترانه خوانی؛ ۴- مادرید.
- ۵۴- کاپریچیو برای پیانو و ارکستر در سه قسمت، ۱۹۲۹-۱۹۲۸. ویرایش - ۱۹۴۹. تنظیم برای دو پیانو - (۴).
- ۵۵- «سمفونی مزامیر» (Symphonie de Psaumes)، برای کُر و ارکستر، در سه قسمت، روی متن لاتین از تورات، عهدِ عتیق (Old Testament)، ۱۹۳۰. تقدیم به ارکستر سمفونیک بوستون، ویرایش جدید - ۱۹۴۸.
- ۵۶- کنسرتو ماژور برای ویلن و ارکستر، ۱۹۳۱. ۱- توکاتا؛ ۲- آریا I، ۳- آریا II؛ ۴- کاپریچیو. تنظیم: برای بالت «balustrade».
- ۵۷- دوئت کنسرتو برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۲-۱۹۳۱. ۱- Cantilena؛ ۲- eclogue I؛ ۳- eclogue II؛ ۴- ژینگ؛ ۵- مدیحه.
- ۵۸- «ایمان دارم»، برای کُرِ مختلط بدونِ همراهی، روی متن اصیلِ روسیِ دعای اُرتدوکس، ۱۹۳۲. ویرایش جدید با متنِ لاتین تحت عنوان «Credo»، ۱۹۴۹.
- ۵۹- «پرزفون» (Persephone)، ملودرام در سه قسمت از روی آندره ژید، برای تور کُرِ مختلط، کُرِ کودکان و قاری، ۱۹۳۴-۱۹۳۳. ویرایش - ۱۹۴۹.
- ۶۰- «دروید بر مریم عذرا»، برای کُرِ مختلط بدونِ همراهی روی متنِ اصیلِ روسیِ دعای اُرتدوکس، ۱۹۳۴. ویرایش با متنِ لاتین تحت عنوان «Ave Maria»، ۱۹۴۹.
- ۶۱- کنسرتو برای دو پیانو، ۱۹۳۵-۱۹۳۱. ۱- Con moto؛ ۲- نکتورن؛ ۳- چهار واریاسیون؛ ۴- پرلود و فوگ.
- ۶۲- «ورق بازی»، بالت در سه نوبت، با کوروگرافی آهنگساز با همکاریِ م. مالموی، ۱۹۳۶.
- ۶۳- «راموزیانای هارمونیک کوچک»، برای یک یا چند آواز (دراونیسون) بدونِ همراهی روی شعر ای. استراوینسکی، ۱۹۳۷. «به مناسبتِ شصت سالگیِ ش. ف. راموز».
- ۶۴- کنسرتو in Es دو مبارتون اوکس (Dumbarton oaks) برای ارکستر مجلسی، ۱۹۳۸-۱۹۳۷. تنظیم برای دو پیانو - (۴)

- ۶۵- سمفونی in C در چهار قسمت، ۱۹۴۰-۱۹۳۸.
- ۶۶- تانگو، برای پیانو، ۱۹۴۰. ویرایش دوم- برای دو پیانو، ۱۹۴۲. تنظیم: ۱- برای ویلن و پیانو، ۱۹۴۰؛ ۲- برای ارکستر کوچک، ۱۹۳۵.
- ۶۷- «پرندۀ آبی»، Pa-de-do از بالِتِ چایکوفسکی با تنظیم برای ارکستر کوچک، ۱۹۴۱.
- ۶۸- «Star-Spangled Banner» (سرود ملی آمریکا)، تنظیم برای کُرِ مختلط و ارکستر، ۱۹۴۱.
- ۶۹- رقص‌های کنسرتی، برای ارکستر مجلسی، ۱۹۴۲-۱۹۴۱. ۱- مارش- مقدمه؛ ۲- پا- داکسیون؛ ۳- تم واریاسیون‌شونده؛ ۴- Pa-de-do؛ ۵- مارش- خاتمه. تنظیم: برای بالِت (کارگردانی ژ. بالانچین).
- ۷۰- پولکای سیرک، برای ارکستر بادی (تصنیف شده برای یک بچه فیل)، ۱۹۴۲. تنظیم: ۱- برای ارکستر سمفونیک، ۱۹۴۲؛ ۲- برای پیانو، ۱۹۴۲؛ ۳- نسخهٔ باله با کُر و گرافی ژ. بالانچین.
- ۷۱- چهار مُد نُروزی، برای ارکستر، ۱۹۴۲. ۱- ابتزادا؛ ۲- لید؛ ۳- رقص عروسی؛ ۴- نمایش شکوهمند.
- ۷۲- قصیده (ترانهٔ الژیک در سه قسمت)، برای ارکستر کوچک، ۱۹۴۳-۱۹۴۲. ۱- مدیحه (Panegyric)؛ ۲- eclogue؛ ۳- گورنشته (epitaph). «به یادن. کوسیتسکا».
- ۷۳- «واریلون»، کانتات برای کُرِ مردان، ارکستر و قاری، از روی کتاب اولِ مایسه‌یوا، XI، ۹- ۱، ۱۹۴۴.
- ۷۴- صحنه‌های باله، برای ارکستر، در یازده قسمت، ۱۹۴۴. ۱- مقدمه؛ ۲- رقص‌ها (کُرِ دیالت)؛ ۳- واریاسیون‌های بالرین؛ ۴- پانتومیم I؛ ۵- Pa-de-do؛ ۶- پانتومیم II؛ ۷- واریاسیون‌های رقصنده؛ ۸- واریاسیون‌های بالرین؛ ۹- پانتومیم III؛ ۱۰- رقص‌ها (کُرِ دیالت)؛ ۱۱- مدح و تجلیل.
- ۷۵- اسکرتسو à la russe برای ارکستر جاز- سمفونیک، ۱۹۴۴. تصنیف شده برای آنسامبل پُل ویتمن. تنظیم: ۱- برای ارکستر جاز- سمفونیک، ۱۹۴۴. تصنیف شده برای آنسامبل پُل ویتمن. تنظیم: ۱- برای ارکستر سمفونیک، ۱۹۴۴؛ ۲- برای دو پیانو- (?)
- ۷۶- سونات، برای دو پیانو، ۱۹۴۴-۱۹۴۳.

- ۷۷- لِژی، برای آلتو سلو (یا برای ویلن)، ۱۹۴۴. «تصنیف شده به تقاضای ژرمن پروو برای اجرا به یاد آنتو آلفونس، بنیانگذارِ کوارتتِ Pro Arte». تنظیم: ۱- برای ارکستر، ۱۹۴۵، ۲- نسخهٔ باله با گُرورگرافی ژ. بالانچین، ۱۹۴۵.
- ۷۸- سمفونی در سه موومان، ۱۹۴۵-۱۹۴۲. «تقدیم به انجمن فیلامونیک سمفونیک نیویورک».
- ۷۹- کنسرتوی سیاه^۱، برای کلارینت سلو و آنسامبل سازی، ۱۹۴۵. «تقدیم به وودی هرمان».
- ۸۰- کنسرتو D in D (بازل)، برای ارکستر زهی، ۱۹۴۶. «تقدیم به ارکستر مجلسی بازل و مدیر آن پاول زاخر». تنظیم: برای بالِت «کلیکت» بر اساس لیبرتوی ژ. روینس.
- ۸۱- «أرفه»، بالِت در سه صحنه، لیبرتو از ای. استراوینسکی، ۱۹۴۶-۱۹۴۷.
- ۸۲- مس، برای کُر مختلط و کوئینتتِ بادی دوتایی، روی متن لاتینِ اصیلِ مناجاتِ (liturgy) ژم-کاتولیک، در پنج قسمت، ۱۹۴۸-۱۹۴۴.
- ۸۳- «حرفه ولخرج» (ماجراهای جوان حلف و عیاش)، اپرا در سه پرده، لیبرتو از او. آدین و ج. کلِمن از روی گراورِ و. هوگارت، ۱۹۵۱-۱۹۴۸.
- ۸۴- کانتات برای سوپرانو، تور، کُر زنان و آنسامبل کوچک سازی، روی متن مؤلفانِ ناشناختهٔ انگلیسی قرن‌های پانزدهم- شانزدهم؛ ۱۹۵۲-۱۹۵۱. «این کانتات به انجمن سمفونیک لُس آنجلس تقدیم می‌شود که آن را برای اولین بار در ۱۱ نوامبر ۱۹۵۲ تحت رهبری من اجرا کرد. ایگور استراوینسکی».
- ۸۵- سِپِت برای کلارینت، هورن، فاگوت، پیانو، آلتو و ویلنسل، ۱۹۵۳-۱۹۵۲. «تقدیم به کتابخانهٔ پژوهشی و مجموعهٔ دومبارتون اوکس». ۱- بدونِ عنوان؛ ۲- پاساکالیا؛ ۳- ژینگ. تنظیم برای دو پیانو.
- ۸۶- سه لید ویلیام شکسپیر برای متسو- سوپرانو، فلوت، کلارینت و آلتو، ۱۹۵۳. تقدیم به «شب‌ها روی بام، لوس آنجلس». ۱- سونت شماره ۸؛ ۲- ترانهٔ آریلیا «طوفان»، پرده I، صحنه ۲؛ ۳- بندهای بهار «تلاش‌هایی حاصلِ عشق»، پرده V، صحنه ۲.

^۱ استراوینسکی در این عنوان از واژهٔ انگلیسی «Ebony» به معنی «آفریقایی»، «سیاه پوستان» استفاده می‌کند. در این مورد نگاه کنید: ای. استراوینسکی. دیالوگ‌ها، ص ۲۰۹-ک. ایوانوا.

- ۸۷- چهار ترانه روسی برای سوپرانو، فلوت، هارپ و گیتار، ارکستراسیون شماره‌هایی از چهار ترانه روسی برای آواز و پیانو (۱، ۲) و از سه داستان برای کودکان (۳، ۴)، ۱۹۵۴-۱۹۵۳-۱. «آردی نر»؛ ۲- «ترانه مذهبی روسی»؛ ۳- «غازها-قوها»؛ ۴- «تیلیم-بوم».
- ۸۸- «یادبود دیلان توماس»، کانن‌های عزا و لید برای تنور، کوارتت هی و چهار ترومبون روی متن انگلیسی اشعار د. توماس، ۱۹۵۴. ۱- کانن‌های عزا (پرلود)؛ ۲- لید «Do not go gentle ...»؛ ۳- کانن‌های عزا (پست‌لود).
- ۸۹- پرلود تهنیت‌آمیز به مناسبات هشتاد سالگی پی‌یر مونت، برای ارکستر، ۱۹۵۵.
- ۹۰- «Canticum Sacrum ad Honorem Sancti marci Nominis» برای تنور، باریتون، کُر و ارکستر، روی متن لاتین از تورات، عهد عتیق و جدید، ۱۹۵۶-۱۹۵۵.
- ۹۱- واریاسیون‌های کُرال ی. س. باخ روی تم آواز کریسمس «Von Himmel hoch da komm' ich her»، تنظیم برای کُر و ارکستر، ۱۹۵۶-۱۹۵۵. «تقدیم به روبرت کرافت».
- ۹۲- «آگن»^۱، بالت برای دوازده رقصنده، ۱۹۵۷-۱۹۵۳. «تقدیم به لینکلن کیرستاین و جورج بالانچین».
- ۹۳- «مرثیه» («Threni»)، مرثیه پیامبر یرمیا برای سولیت‌ها، کُر مختلط و ارکستر، روی متن لاتین از تورات، عهد عتیق، ۱۹۵۸-۱۹۵۷. «تقدیم به رادیو آلمان شمالی».
- ۹۴- گورنبشته (epitaph) برای سنگ مزار شاهزاده ماکس اِگن فورستبرگ، برای فلوت، کلارینت و هارپ، ۱۹۵۹.
- ۹۵- دوبل کائُن، به یاد راتول دوفی، برای کوارتت زهی، ۱۹۵۹.
- ۹۶- «موومان‌ها» (Movements) برای پیانو و ارکستر در پنج قسمت، ۱۹۵۹-۱۹۵۸. تقدیم به «مارگیت وبر».
- ۹۷- سه ترانه مذهبی کارلو جزوآلدو دی ونوزا، تکمیل شده توسط ای. استراوینسکی به مناسبت چهارصدمین سالروز تولد جزوآلدو، برای کُر مختلط بدون همراهی، ۱۹۵۹-۱۹۵۷.

^۱ آگن- واژه یونانی به معنی مبارزه، مسابقه، بازی عمومی- ک. ایوانووا.

- ۹۸- ستایش نامه جزو آلدو دی ونوزا به مناسبت چهارصدسالگی، سه مادرینگال با تنظیم برای ارکستر، ۱۹۶۰. ۱- «Asciugate I begli occhi»، کتاب V, 14؛ ۲- «Ma tu, cagion di quella»، کتاب V, 18؛ ۳- «Beltá Pói che t'assenti»، کتاب VII, 2.
- ۹۹- موعظه، داستان و دعا، کانتات برای آلتو و تور، کُر و ارکستر، روی متن انگلیسی، ۱۹۶۱-۱۹۶۰. تقدیم به «پاول زاخر». ۱- موعظه (انجیل، عهد جدید، رومی VIII, 24, 25؛ یهودی II, 1)؛ ۲- داستان- «سنگ زدن به سن استفان» (انجیل عهد جدید، IV, 1, 15؛ VI, 2, 4, 5, 7-12, 15؛ 3- دعا (از توماس دِکار). 51, 52, 54- 60.
- ۱۰۰- اِنسیم «The Dove Descending Breaks the Air»، روی شعر تی اس الیوت، برای کُر بدون همراهی، ۱۹۶۲. تقدیم به «تی اس الیوت».
- ۱۰۱- هشت مینیاتور برای ارکستر، ارکستر اسیون «پنج انگشت» برای پیانو، ۱۹۶۲. تقدیم به «ل. مورتُن».
- ۱۰۲- «سبیل» تمثیل تورات درباره کشتی نوح، نمایش موسیقایی برای قاری، خوانندگان، کُر، ارکستر و رقصندگان، متن انگلیسی و لاتین توسط روبرت کرفت بر اساس تورات، عهد عتیق، مجموعه نمایش های مذهبی قرن پانزدهم و منظومه قرون وسطایی بی نام تهیه شده است، ۱۹۶۲-۱۹۶۱.
- ۱۰۳- «ابراهیم و عیسی»، بالاد مذهبی برای باریتون و ارکستر مجلسی، متن به زبان عبری از تورات، عهد عتیق (هستی، ۱۹-۱۹، XXII)، ۱۹۶۳-۱۹۶۲.
- ۱۰۴- «الژی. ژ. ف. ک.» (ژ. ف. کندی)، برای باریتون، دو کلارینت و کلارینت آلتو، متن انگلیسی و. ه. اُجن، ۱۹۶۴.
- ۱۰۵- واریاسیون ها به یادِ الدوس هاکسلی، برای ارکستر، ۱۹۶۴-۱۹۶۳.
- ۱۰۶- «فانقارها برای تاتر نو»، برای دو ترومپت، ۱۹۶۴. «تقدیم به لینکلن و جرج» (کریستیان و بالانچین).
- ۱۰۷- Canonical introit به یاد تی اس الیوت، برای کُر مردان و آنسامبل مجلسی، روی متن اصیل لاتین از رکونیم کلیسای کاتولیک روم، ۱۹۶۵.
- ۱۰۸- کائن روی تم ملودی محلی روسی، برای ارکستر، ۱۹۶۵.
- ۱۰۹- «Requiem canticles» برای کنترا آلتو، باریتون، کُر و ارکستر مجلسی، روی متن اصیل لاتین از رکونیم کلیسای کاتولیک روم و مراسم تدفین، ۱۹۶۶-۱۹۶۵. تقدیم به «یادِ اِلن باچِن سِیگر».

۱۱۰- «جُغد و گربه»، برای آواز و پیانو، روی متن انگلیسی منظومهٔ اِ. لیر، ۱۹۶۶.

بازنگاری (transcription) و ارکستراسیون آثار آهنگسازان مختلف

۱۱۱- شوپن. نکتورن As-dur و والس درخشان Es-dur برای ارکستر، ۱۹۰۹. دست‌نویس. برای باله «سیلفیدا».

۱۱۲- گریگ. «کوبولد»، برای باله «ضیافت»، ۱۹۰۹. دست‌نویس.

۱۱۳- ترانهٔ مفیستوفلس (Mephistopheles) دربارهٔ flea (از «فاوست» گوته) موسورگسکی با تنظیم برای آواز (باس) و ارکستر، ۱۹۰۹.

۱۱۴- ترانهٔ مفیستوفلس دربارهٔ flea (از «فاوست» گوته) بتهوون با تنظیم برای آواز (باس) و ارکستر، ۱۹۰۹.

۱۱۵- موسورگسکی. «خوانشینا»، تکه‌های مختلف و فینال، ارکستراسیون، ۱۹۱۳. اجرا نشده و دست‌نویس گُم شده است.

۱۱۶- موسورگسکی. پرولوگ از اپرای «بوریس گدوئف»، تنظیم برای پیانو، ۱۹۱۸. منتشر نشده است.

۱۱۷- «مارسلیز»، تنظیم برای ویلن سلو، ۱۹۱۹. منتشر شده است.

۱۱۸- چایکوفسکی. «زیبای خفته»، بعضی تکه‌ها و آتِراکت، ۱۹۲۱. دست‌نویس گُم شده است.

۱۱۹- سیلیوس. کائزوتا (اپوس 62a)، تنظیم برای ۹ ساز، ۱۹۶۳. منتشر نشده است.

۱۲۰- ه. وُلَف. دو ترانهٔ روحانی، ارکستراسیون، ۱۹۶۸.

آثار منتشر نشده، اجرا نشده، گُم شده و فاقد اطلاعاتِ مشخصِ استراوینسکی

۱۲۱- «توچا»، رومانس برای آواز و پیانو روی شعر پوشکین، ۱۹۰۲. منتشر نشده است.

۱۲۲- اسکرتسو برای پیانو، ۱۹۰۲. تقدیم به «آقای نیکلای ریختر به نشانهٔ احترام عمیق از جانبِ آهنگساز». منتشر نشده است.

۱۲۳- کانتات به مناسبت شصت سالگیِ ن. آ. ریمسکی-کُرساکُف، برای کُرِ مختلط و پیانو، ۱۹۰۴. دست‌نویس گُم شده است.

۱۲۴- سونات برای پیانو، ۱۹۰۴-۱۹۰۳. «تقدیم به دوستِ عزیزم، پیانیستِ عالی و موزیسینِ استثنایی (نیکلای ریختر)». منتشر نشده است.

- ۱۲۵- «قارچ‌ها رهسپار جنگ می‌شوند»، برای باس و پیانو، ۱۹۰۴. منتشر نشده است.
- ۱۲۶- «Conductor and tarantula»، برای آواز و پیانو، روی متن ک. پروتکف، ۱۹۰۶. دست‌نویس گم شده است.
- ۱۲۷- اسکس‌ها برای موسیقی با کلام بر اساس دیالوگ III ش. سِنگری، ۱۹۰۷ (۴).
- ۱۲۸- لیدِ تدفین برای مرگِ ن. آ. ریمسکی- کرساکف، اپوس ۵، برای ارکستر بادی، ۱۹۰۸. دست‌نویس گم شده است.
- ۱۲۹- «رقص گل‌ها»، برای دو پیانو، ۱۹۱۴. منتشر نشده است.
- ۱۳۰- «دیالوگ عقل و شادمانی»، سیکلِ لیدها روی متنِ شاعرانِ دورهٔ رونسانس، ۱۹۱۷. پایان نیافته است؛ ماتریال در ملودرام «پرزفون» به کار گرفته شده است.
- ۱۳۱- کائنات‌ها برای دوئت هورن، ۱۹۱۷. منتشر نشده است.
- ۱۳۲- دوئت برای دو فاگوت، ۱۹۱۸. پیش‌نویس (منتشر نشده است).
- ۱۳۳- پنج قطعهٔ مُنومتِریک برای آنسامبلِ سازی، ۱۹۲۱-۱۹۲۰؟
- ۱۳۴- قطعات سمفونیک برای سازهای بادی، «یادبود ک. دبوسی»، ۱۹۲۰-۱۹۱۹. ماتریال، بعداً در سمفونیِ سازهای بادی پردازش شده است؟
- ۱۳۵- پاستورال برای بادی‌ها، ۱۹۳۳ (۴).
- ۱۳۶- ترانهٔ روسی برای ارکستر، ۱۹۳۷ (۴).
- ۱۳۷- کائناتِ کوچک به مناسبت شصت سالگی نادیا بولانژه، برای دو تنور، ۱۹۴۷. منتشر نشده است.
- ۱۳۸- پرلود برای ارکستر جاز، ۱۹۳۷-۱۹۳۶؛ ویرایش جدید- ۱۹۵۳. منتشر نشده است.
- ۱۳۹- ۱۶ ترانه از منتخباتِ روس با پردازشِ استراوینسکی، ۱۹۱۵ (۴).
- ۱۴۰- «هوای دریا»، برای آوازی و پیانو- (۴).

آثار ادبی

- ۱۴۱- «وقایع‌نامه زندگی من»^۱. لنینگراد، مورگیز، ۱۹۶۳.

^۱ در متن اصلی «Les chroniques de ma vie»، پاریس، ۱۹۳۵- ک. ایوانوا.

- ۱۴۲- «بوطیقای موسیقایی» («Poétique musicale»)، Dijon، ۱۹۴۲ (بدون فصل پنجم)؛
پاریس، ۱۹۵۲ (با گنجاندن فصل پنجم).
۱۴۳- شش کتاب دیالوگ‌ها با ر. کُرت:
I. گفتگوها با ایگور استراوینسکی (Conversations with Igor Stravinsky). نیویورک، ۱۹۵۹.
II. خاطرات و تفسیرها (Mémoires and commentaries). لندن، ۱۹۶۰.
III. اکسپوزیسیون‌ها و دوپلمان‌ها (Expositions and Developments). نیویورک، ۱۹۶۲.
IV. دیالوگ‌ها و دفتر خاطرات (Dialogues and a Diary). نیویورک، ۱۹۶۳.
V. تم‌ها و اپیزودها (Themes and Episodes). نیویورک، ۱۹۶۶.
VI. بازنگری‌ها و نتیجه‌گیری‌ها (Retrospectives and conclusions). نیویورک، ۱۹۶۲.
۱۴۴- اتوبیوگرافی (An autobiography). نیویورک، ۱۹۵۸، ۱۹۶۲.

فهرست آثارِ پاول هیندمیت^۱

- ۱- تریو برای کلارینت، هورن و پیانو (۴).
- ۲- کوارتت زهی C-dur (۴).
- ۳- کنسرتو برای ویلنسل و ارکستر (۴).
- ۴- «سیمفونیتای شاد» برای ارکستر کوچک (۴).
- ۵- هفت والس برای پیانو چهاردستی (۴).
- ۶- لیدها روی گویش آرگاورسکی بر آواز و پیانو (۴).
- ۷- کوئینتت پیانو (۴).
- ۸- سه قطعه برای ویلنسل و پیانو (۱۹۱۷).
- ۹- سه لید برای سوپرانو و ارکستر بزرگ (۴).

^۱ فهرست آثار هیندمیت توسط ک. ایوانوا بر اساس نشر زیر تصحیح و تکمیل شده است:

Stone K. Paul Hindemith. Catalogue of Published works and recordings. London, 1954;
Paul Hindemith. Werkverzeichnis, mainz.

ت. لویا، ا. لنونیه‌وا، پاول هیندمیت، مسکو، «موزیکا»، ۱۹۴۷. علامت‌گذاری اپوس‌ها متناسب با علامت‌گذاری آهنگساز است؛ پس از اپوس پنجاهم، هیندمیت دیگر آثارش را شماره‌گذاری نکرد.

- ۱۰- کوارتت زهی f-moll، شماره ۱، ۱۹۱۹.
- ۱۱- سونات‌ها:
- شماره ۱- برای ویلن و پیانو ۱۹۱۸ in Es.
- شماره ۲- برای ویلن و پیانو ۱۹۱۸ in D.
- شماره ۳- برای ویلنسل و پیانو ۱۹۱۹ a-moll.
- شماره ۴- برای آلتو و پیانو ۱۹۱۹ in F.
- شماره ۵- برای آلتو سُلُو، ۱۹۱۹.
- شماره ۶- برای ویلن سُلُو، ۱۹۱۹.
- ۱۲- «Mörder, Hoffnung der Frauen». اپرای تک پرده بر اساس لیبرتو آ. کوکوشکا، ۱۹۱۹.
- ۱۳- سه سرود برای باریتون و پیانو (۴).
- ۱۴- «مالیخونیا» برای آواز (آلتو) و کوارتت زهی (۴).
- ۱۵- «در شب» پانزده قطعه برای پیانو (۴).
- ۱۶- کوارتت زهی (شماره ۲) C-dur، ۱۹۲۱.
- ۱۷- سونات برای پیانو (۴).
- ۱۸- هشت لید برای سوپرانو و پیانو، ۱۹۲۰.
- ۱۹- قطعات رقص برای پیانو، ۱۹۲۲.
- ۲۰- «نوش - نوشی»، قطعه تک پرده برای عروسک‌های برمه‌ای. لیبرتو ف. بلی، ۱۹۲۰.
- ۲۱- «سوساننای مقدس»، اپرا در یک پرده بر اساس آ. اشتراوم، لیبرتو گ. اوتیک، ۱۹۲۱.
- ۲۲- کوارتت زهی (شماره ۳)، ۱۹۲۲.
- ۲۳- الف - «Des Todes Tod» - سه لید برای سوپرانو، دو آلتو و دو ویلنسل، روی متن ا. راینهیر، ۱۹۲۲. تنظیم برای آواز و پیانو.
۲۳. شماره ۲- «خدمتکار جوان» («Die junge Magd») - شش لید برای آواز (آلتو)، فلوت، کلارینت و کوارتت زهی، ۱۹۲۲.
۲۴. شماره ۱- موسیقی مجلسی شماره ۱ با فینال «۱۹۲۱»، برای ارکستر کوچک، ۱۹۲۱.
- شماره ۲- موسیقی مجلسی کوچک برای پنج ساز بادی (فلوت، ابوا، کلارینت، هورن و فاگوت)، ۱۹۲۲.

- ۲۵- سونات‌ها:
- شماره ۱- برای آلتو سُلو، ۱۹۲۲.
- شماره ۲- سونات کوچک برای ویولا دامور و پیانو، ۱۹۲۳.
- شماره ۳- برای ویلنسل سُلو، ۱۹۲۳.
- شماره ۴- برای آلتو و پیانو.
- ۲۶- سونات برای پیانو «۱۹۲۲».
- ۲۷- «Das Marienleben» - پانزده شعر از ر. م. ریلکه برای سوپرانو و پیانو، ۱۹۲۳-۱۹۲۲.
- ویرایش جدید- ۱۹۴۸-۱۹۳۶. «Das Marienleben» - شش لیدر. م. ریلکه برای سوپرانو و ارکستر، ۱۹۵۹-۱۹۳۸؛ تنظیم برای آواز و پیانو.
- ۲۸- «دمونا». پانتومیم رقص در دو صحنه بر اساس سناریوی م. کرلی، ۱۹۲۲. ویرایش سوئیت برای ارکستر مجلسی، ۱۹۲۳.
- ۲۹- کنسرتو برای پیانو و ارکستر، ۱۹۲۳؟
- ۳۰- کوئینتت برای کلارینت و کوارتت زهی، ۱۹۲۳.
- ۳۱- سونات‌ها:
- شماره ۱- برای ویلن سُلو، ۱۹۲۴.
- شماره ۲- برای ویلن سُلو، ۱۹۲۴.
- شماره ۳- سوناتین کانونیک برای دو فلوت، ۱۹۴۲ /
- ۳۲- کوارتت زهی شماره ۴، ۱۹۲۳.
- ۳۳- «کتاب لیدها» (لیدها روی متن‌های قدیمی) برای گُرِ مختلط بدونِ همراهی، ۱۹۲۳.
- ۳۴- تریوزهی شماره ۱، ۱۹۲۴.
- ۳۵- «سرنادها». کانتاتِ کوچک برای سوپرانو، آلبوا، آلتو و ویلنسل روی متن‌های رومانیتیک، ۱۹۲۵.
- سه قطعه برای پنج ساز (کلارینت، ترومپت، ویلن، کنترباس و پیانو)، ۱۹۲۵ /
- ۳۶- شماره ۱. موسیقی مجلسی شماره ۲ (کنسرتو برای پیانوی obligat یا اجباری و دوازده ساز)، ۱۹۲۴. تنظیم: برای دو پیانو چهاردستی، ۱۹۲۴.

شماره ۲- موسیقی مجلسی شماره ۳ (کنسرتو برای ویلنسل و ده ساز سُلو)، ۱۹۲۵. تنظیم: برای ویلنسل و پیانو.

شماره ۳- موسیقی مجلسی شماره ۴ (کنسرتو برای ویلن و ارکستر مجلسی بزرگ)، ۱۹۲۵.

شماره ۴- موسیقی مجلسی شماره ۵ (کنسرتو برای آلتو و ارکستر مجلسی)، ۱۹۲۷. «Tuttfantchen». قصه کریسمس در سه صحنه با آواز و رقص. لیرتواز ه. میکلف. و. ف. بکر،

۱۹۲۲/

۳۷- موسیقی برای پیانو. قسمت ۱- ۱۹۲۵؛ قسمت ۲- ۱۹۲۷.

۳۸- کنسرتو برای ارکستر، ۱۹۲۵.

۳۹- «کاردیلیاک». اپرا در سه پرده. لیرتوف. لیون بر اساس ا. ت. آ. هوفمان، ۱۹۲۶. ویرایش جلدید: لیرتوی هیندمیت بر اساس سناریوی لیون، ۱۹۲۵. تنظیم: آریاها از اپرا برای آواز و ارکستر.

۴۰- موسیقی برای سازهای مکانیکی: پیانو و ارگ، ۱۹۲۶.

۴۱- موسیقی کنسرتو برای ارکستر بادی، ۱۹۲۶.

تمرینات برای ویولونیست‌ها، ۱۹۲۶/

۴۲- موسیقی برای فیلم «گره فلیکس» برای ارگ مکانیکی، ۱۹۲۷.

۴۳- شماره ۱- موسیقی سازی («Spielmusik») برای ارکستر زهی، فلوت و ابوا، ۱۹۲۷.

شماره ۲- لیدها برای محفل خوانندگان (گُرِ مختلط سه بخشی بدون همراهی)، ۱۹۲۷/

۴۴- مدرسه اجرای سازی آنسامبل («Schulwerk für instrumentales Zusammenspiel»)، ۱۹۲۷.

هشت قطعه برای فلوت سُلو، ۱۹۲۷/

۴۵- موسیقی آوازی و سازی برای علاقمندان و دوستداران موسیقی، ۱۹۲۸-۱۹۲۹.

شماره ۱- «بانو موسیقی» («Frau Musica») روی متن م. لوتر برای سولیست‌ها، گُرِ مختلط و ارکستر زهی (در صورت تمایل، سازهای بادی)، ۱۹۲۸.

شماره ۲- هشت کانتن برای آوازا و همراهی سازی، ۱۹۲۸.

شماره ۳- «Ein Jäger aus kurpfalz» برای ارکستر، ۱۹۲۸.

شماره ۴- موسیقی پیانویی کوچک (قطعات آسان روی پنج صدا)، ۱۹۲۹.

- شماره ۵- «لیدِ مارتینا» رویِ متنِ ای. آلورینوس برای آواز یا کُرِ تک‌بخشی و سه ساز، زهی‌ها یا بادی‌ها، ۱۹۲۹. «Spruch eines Fahrendes» برای کُرِ زنان بدونِ همراهی، ۱۹۲۸.
- ۴۵- الف- «رفت و برگشت» («Hin und zurück»). طرح (Sketch) تک‌پرده‌ای همراه با موسیقی بر اساس لیرتوی م. شیفر، ۱۹۲۷.
- ۴۶- شماره ۱- موسیقی مجلسی شماره ۶ برای ویولا دامور و ارکستر مجلسی، ۱۹۲۷.
- شماره ۲- موسیقی مجلسی شماره ۷ (کنسرتو برای ارگ و ارکستر مجلسی)، ۱۹۲۷.
- ۴۷- تریو برای آلتو، Heckelfon (تور- ساکسیفون) و پیانو، ۱۹۲۸.
- «Lügenlied» برای کُرِ مختلط و همراهی سازی، ۱۹۲۸.
- «Lehrstück» رویِ متنِ ب. برشت برای تور، باریتون، قاری، سه دلقک، گروه رقص، دو ارکستر و جمعیت، ۱۹۲۹.
- «خبرهای روز» («Neues vom Tage»). اپراکامیک در سه قسمت، ۱۹۲۸-۱۹۲۹. لیرتوم. شیفر. ویرایش جدید: اپرا در دو پرده بر اساس لیرتوی م. شیفر با بازپردازیِ هیندمیت، ۱۹۵۳.
- دو دوتِ کانونیک برای دو ویلن، ۱۹۲۹.
- ۴۸- موسیقی کنسرتو برای آلتو و ارکستر مجلسی بزرگ، ۱۹۳۰.
- «ما شهر را می‌سازیم» («Wir bauen eine Stadt»). اجرا برای کودکان رویِ متنِ ر. زایتر برای کُرِ دوبخشی کودکان و ارکستر کوچک، ۱۹۳۰.
- «ما شهر را می‌سازیم». قطعات پیانویی برای کودکان، ۱۹۳۱.
- پنج کُر رویِ متنِ ب. برشت، و. ویتمن، گ. بن برای کُرِ مردان بدونِ همراهی، ۱۹۳۰-۱۹۲۹.
- لیدهای کُر برای پسران رویِ متنِ ک. اشنوگ، ۱۹۳۰.
- ۴۹- موسیقی کنسرتو برای پیانو، سازهای بادی برنجی و دو هارپ، ۱۹۳۰. تنظیم برای دو پیانو چهاردستی، ۱۹۳۰.
- کنسرتینو برای تراوتونیوم و ارکستر زهی، ۱۹۳۰.
- ۵۰- موسیقی کنسرتو برای ارکستر زهی و بادی‌های برنجی (سمفونی بوستون)، ۱۹۳۰.
- «بی‌پایان» («Das Unaufhörliche»). آراتوریو در سه قسمت رویِ متنِ گ. بن برای سولیست‌ها، کُرِ مختلط، کُرِ پسران و ارکستر، ۱۹۳۱. تنظیم: آریا «ES trägt die Nacht» برای سوپرانو و ارکستر، ۱۹۳۱.

- چهارده قطعه آسان برای دو ویلن در پوزیسیون اول، ۱۹۳۱.
- «مرگ»، کُر روی شعر ف. هولدرلین برای کُر مردان، ۱۹۳۲.
- کنسرتو فیلارمونیک. واریاسیون‌ها برای ارکستر، ۱۹۳۲.
- «Plöner Musiktag»:
- الف- موسیقی صُبح‌گاهی برای بادی‌های برنجی.
- ب- موسیقی ضیافت برای فلوت، ترومپت (یا کلارینت) وزهی‌ها.
- پ- کانتات روی متن م. آگریکل برای سولیست‌ها، قاری، کُر پسران، زهی‌ها، سازهای بادی برنجی و ضربی‌ها (در صورت تمایل).
- ت- کنسرت شبانه، مقدمه برای ارکستر، آسامبل‌های سازی، quod libet برای ارکستر، ۱۹۳۲.
- تریو شماره ۲ برای ویلن، آلتو و ویلنسل، ۱۹۳۳.
- دوئت برای آلتو و ویلنسل، ۱۹۳۴.
- «مائیس نقاش»، سمفونی برای ارکستر، ۱۹۳۴. تنظیم برای پیانو چهاردستی، ۱۹۳۴.
- «مائیس نقاش»، اپرا در هفت صحنه بر اساس لیرتوی پ. هیندمیت، ۱۹۳۵-۱۹۳۴.
- شش لید روی اشعار ف. هولدرلین برای تور و پیانو، ۱۹۳۵-۱۹۳۳.
- «Der Schwanendreher». کنسرتو روی تم لیدهای محلی قدیمی برای آلتو و ارکستر کوچک، ۱۹۳۵.
- موسیقی عزا برای آلتو (یا ویلن، یا ویلنسل) و ارکستر زهی، ۱۹۳۶. تنظیم: برای آلتو و پیانو.
- «عشق صادقانه» («Wahre Liebe») روی متن گ. فون ولدیک برای کُر مختلط، ۱۹۳۶.
- پنج لید روی متن‌های قدیمی برای کُر مختلط، ۱۹۳۶.
- رقص‌های سمفونیک برای ارکستر، ۱۹۳۷. تنظیم برای پیانو چهاردستی، ۱۹۳۷.
- «Nobilissima Visione». افسانه رقص در شش صحنه از زندگی سن فرانسیسکا بر اساس سناریوی پ. هیندمیت ول. میاسین، ۱۹۳۸.
- «Nobilissima Visione». سوئیت کنسرتو برای ارکستر، ۱۹۳۸. تنظیم: «Meditation»
- برای آلتو (یا ویلن، یا ویلنسل) و پیانو، ۱۹۳۸.
- سه قطعه آسان برای ویلنسل در پوزیسیون اول و پیانو، ۱۹۳۸.
- کوارتت برای کلارینت، ویلن، ویلنسل و پیانو، ۱۹۳۸. تنظیم برای دو پیانو چهاردستی.

سونات‌ها:

- ۱- برای ویلن و پیانو in E، ۱۹۳۵.
- ۲- سونات اول برای پیانو «Der Main» in A، ۱۹۳۶.
- ۳- سونات دوم برای پیانو in G، ۱۹۳۶.
- ۴- سونات سوم برای پیانو in B، ۱۹۳۶.
- ۵- سونات برای پیانو چهاردستی، ۱۹۳۸.
- ۶- برای ارگ (شماره ۱)، ۱۹۳۷.
- ۷- برای ارگ (شماره ۲)، ۱۹۳۷.
- ۸- برای فلوت و پیانو، ۱۹۳۶.
- ۹- برای ابوا و پیانو، ۱۹۳۸.
- ۱۰- برای ویلن و پیانو (؟)
- ۱۱- in C برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۹.
- ۱۲- in C برای آلتو و پیانو، ۱۹۳۹.
- ۱۳- برای فاگوت و پیانو، ۱۹۳۸.
- ۱۴- برای کلارینت in B و پیانو، ۱۹۳۹.
- ۱۵- برای هورن و پیانو، ۱۹۳۹.
- ۱۶- برای ترومپت in B و پیانو، ۱۹۳۹.
- ۱۷- برای هارپ، ۱۹۳۹.
- ۱۸- برای ارگ (شماره ۳) روی تم‌های لیدهای محلی قدیمی، ۱۹۴۰.
- ۱۹- برای کُر آنگله و پیانو، ۱۹۴۱.
- ۲۰- برای ترومبون و پیانو، ۱۹۴۱.
- کنسرتو برای ویلن و ارکستر، ۱۹۳۹.
- شش لید برای کُر مختلط چهاربخشی روی اشعارِ اوریژینالِ فرانسوی، ۱۹۳۹.
- سه کُر روی متن‌های بی‌نام (anonymous) قدیمی و متنِ ف. نیچه برای کُر مردان، ۱۹۳۹.
- «اولین برف» («Erster Schnee») روی متنِ گ. کَلَر. برای کُر مردان، ۱۹۳۹. واریاسیون‌ها روی لید رقص قدیمی («Das junge und auch das alte») برای کُر مردان، ۱۹۳۹.

- کنسرتو برای ویلنسل و ارکستر، ۱۹۴۰.
- «چهار تمپرمانت» (Tempéraments). تم و واریاسیون‌ها برای پیانو و ارکستر، ۱۹۴۰.
- تم و چهار واریاسیون. «چهار تمپرمانت». باله در چهار واریاسیون، ۱۹۴۰. تنظیم: برای پیانو چهاردستی، ۱۹۴۰.
- سمفونی in Es برای ارکستر بزرگ، ۱۹۴۰. تنظیم: برای پیانو چهاردستی.
- لید قدیمی ایرلندی برای کُرِ مختلط با پیانو (یا هارپ) و آنسامبل زهی، ۱۹۴۰.
- «لید دربارهٔ موسیقی» برای کُرِ زنان با پیانو (یا ارکستر زهی)، ۱۹۴۱.
- واریاسیون‌ها برای ویلنسل و پیانو روی تم لید قدیمی انگلیسی کودکانه، ۱۹۴۱.
- سونات برای دو پیانو چهاردستی، ۱۹۴۲.
- «اکو» برای فلوت و پیانو، ۱۹۴۲.
- قطعات برای فاگوت و پیانو، ۱۹۴۲.
- «زن زیبای سخت‌گیر» («La Belle Dame Sans Merci»). بالاد برای صدای زیر یا متوسط و پیانو، ۱۹۴۲.
- «Ludus tonalis» («اجرای تُن‌ها»)، تمرینات کنترپوان، تکنیک تُنال و پیانویی، ۱۹۴۲.
- کلودیو مونته‌وردی. «أرفه». تجربهٔ بازسازی اولین اجرا («Orfeo. Favola in Musica») ۱۹۴۳.
- متامورفوزهای سمفونیک تم‌های ک. م. وبر، ۱۹۴۳. تنظیم: برای پیانو چهاردستی. کوارتت زهی in Es (۵)، ۱۹۴۳.
- سونات برای آلتو-ساکسوفون (یا هورن، یا آلتو-هورن) و پیانو، ۱۹۴۳.
- «آمور و پسوخی»، اوورتور برای ارکستر، ۱۹۴۳ (باله-۱۹۴۵).
- نُه لید انگلیسی برای صدای زیر، متوسط و بم و پیانو ۱۹۴۲-۱۹۴۴.
- «ایرویدادا». قرائت (recitation) ارکستری روی اشعار س. مالارمه، ۱۹۴۴.
- کوارتت زهی (شماره ۶)، ۱۹۴۵.
- کنسرتو برای پیانو و ارکستر، ۱۹۴۵.
- سمفونی «سِرنا» برای ارکستر بزرگ، ۱۹۴۶.
- «When Lilacs Last in the Door Yard Bloomd»: زکوئیم «For those we love» روی متن و. ویتمن در ترجمهٔ آلمانی پ. هیندمیت، ۱۹۴۶.

- «Bal des Pendus». بالاد برای صدای زیر (یا متوسط) و پیانو، ۱۹۴۶.
- چهار لیدِ فرانسوی برای پیانو، ۱۹۴۶.
- «Apparebit repentina dies». کانتات برای کُرِ مختلط و ده سازِ بادی برنجی، ۱۹۴۷.
- کنسرتو برای کلارینت و ارکستر، ۱۹۴۷. تنظیم: برای کلارینت و پیانو.
- سونات برای ویلنسل و پیانو، ۱۹۴۸.
- سِپت برای سازهای بادی، ۱۹۴۸.
- کنسرتو برای هورن و ارکستر، ۱۹۴۹.
- کنسرتو برای بادی‌های چوبی، هارپ و ارکستر، ۱۹۴۹.
- کنسرتو برای ترومپت، فاگوت و ارکستر زهی، ۱۹۴۹.
- سونات برای کنترباس و پیانو، ۱۹۴۹.
- «Musica Divinas Laudes». کائن روی متنِ مَثَلِ قدیمی برای کُرِ زنان، ۱۹۴۹.
- «ابلیس دار» روی متنِ ف. د. اُبراین برای کُرِ مردان، ۱۹۴۹.
- سمفونیتا in E برای ارکستر سمفونیک، ۱۹۴۹.
- سمفونی in B برای ارکستر بادی، ۱۹۵۱.
- «هارمونی جهان» («Die Harmonie der welt»). سمفونی برای ارکسترِ بزرگ، ۱۹۵۱.
- «هارمونی جهان». اپرا در پنج پرده بر اساسِ لیبرتوی هیندمیت، ۱۹۵۷-۱۹۵۶.
- سونات برای چهار هورن، ۱۹۵۲.
- دولید برای سوپرانو (تور) و پیانو، متن از ا. کُکس، ۱۹۵۵.
- سونات برای توبا و پیانو، ۱۹۵۵.
- سونیتِ رقص‌های فرانسوی از مجموعه «کتاب‌های رقص‌ها» («Livres de Danceries»، ۱۵۷۷-۱۵۴۷) ک. ژرژ و.ا. دو ترا برای ارکستر کوچک، ۱۹۵۸.
- «پرواز کنید، فرشته‌های چالاک» («Ite, angeli veloces»). کانتات در سه قسمت روی متنِ پ. کلودل در ترجمه آلمانی هیندمیت، برای گُرهای مختلط، گُرها از حضار، ارکسترهای زهی و بادی:
- ۱- لیدِ پیروزمندانه شاه داوید («Chant de triomphe du roi David»، ۱۹۵۵).
 - ۲- «محافظِ شب» («Custos quid de nocte»، ۱۹۵۵).
 - ۳- سرودِ امید («Cantique de l'esperance»، ۱۹۵۳).

اُکت برای کلارینت، فاگوت، هورن، ویلن، دو آلتو، ویلنسل و کنترباس، ۱۹۵۸-۱۹۵۷. سمفونی پیتسبورگ، ۱۹۵۸.

دوازده مادریگال برای آنسامبل آوازی پنج‌بخشی، ۱۹۵۸.

سیزده موت برای سوپرانو یا تنور و پیانو روی متن‌های لاتین، ۱۹۶۰-۱۹۴۱.

مارش برای ارکستر روی تم ملودی قدیمی سوئسی، ۱۹۶۰.

«The Long Christmas Dinner». اپرای تک‌پرده‌ای بر اساس لیبرتوی ت. وایلد (متن آلمانی از هیندمیت)، ۱۹۶۰.

کنسرتو برای ارگ و ارکستر، ۱۹۶۲.

کانتات «Mainzer Umzug»، ۱۹۶۲.

مس برای کُر مختلط، ۱۹۶۳.

آثار ادبی برگزیده

«یادداشت‌های اتوبیوگرافیک»

(“Autobiographische Notiz”.- “Neue musikzeitung”, sonderheft zur II. Donaueschinger Kammermusikfest, XL III, 1922)

به زبان روسی: پاول هیندمیت. اتوبیوگرافی. - «Musicalnaya Nov», ۱۹۲۴، شماره ۴.

نامه با ویرایش مجله «به‌سوی کرانه نو»، ۱۹۲۳، شماره ۲.

«راهنمای کمپوزیسیون» («Unterweisung im Tonsatz»).

قسمت اول. نظری

(Bd I. Theoretischer Teil. Mainz, Schott, 1937, 2. Aufl.- 1940)

قسمت دوم. تمرینات در ساخت دوصدایی

(Bd II. Übungen für den zweistimmigen satz. Mainz, Schott, 1939)

قسمت سوم. ساخت سه‌صدایی

(Bd III. Der dreistimmige Satz. Mainz, Schott, 1970)

«دوره مختصر هارمونی سنتی»

(“A concentrated course in traditional harmony, New York, Schott, 1943);

«کتاب تمرینات سلفژ و تنوری مقدماتی موسیقی»

:(“Elementary Training for Musicians”. New York, Schott, 1946)

«هارمونی سستی»، قسمت دوم

:(“Traditional Harmony”, Teil II. New York, Schott, 1948)

«جهان آهنگساز»، ۱۹۵۰-۱۹۴۹

(“A composer’s world. Horizons and Limitations”. Cambridge, Harvard University Press, 1953);

بخش‌هایی از این کتاب در مجله «موسیقی شوروی»، ۱۹۶۳، شماره ۴، چاپ شده بودند. (ی. س. باخ.

میراث ملزم‌کننده»، ۱۹۵۰

(“Johann Sebastian Bach. Ein verpflichtendes Erbe”. Frankfurt/ Main, Insel- Verlag, 1950).

بخش‌هایی از این کتاب را در مجله «موسیقی شوروی»، ۱۹۷۳ شماره ۱۱ ببینید.

مصاحبه در «Hudebni rozhled»، ۱۹۶۱ (ببینید: «موسیقی شوروی»، ۱۹۶۲، شماره ۳).

«آبهای در حال نابودی»

(“Sterbende Gewässer”. Heidelberg, Lambert Schneider, 1953).

ببینید: «موسیقی شوروی»، ۱۹۶۷، شماره ۵

فهرست آثار آلیویه مسیان^۱

«بانو از شالوت» («La Dame de Shalott»)، برای پیانو، ۱۹۱۷.

فوک برای ارکستر، ۱۹۲۰.

«Deux Ballades de Villon» برای آواز و پیانو، ۱۹۲۱.

«دل‌تنگی آسمان بزرگ سفید» («La tristesse d’un grand ciel blanc») برای پیانو، ۱۹۲۵.

اسکس مودال («Esquisse modale») برای ارگ، ۱۹۲۷.

واریاسیون‌ها-یکوسرها (Variations écossaises) برای ارگ، ۱۹۲۸.

«ناهارخوری آسمانی» («Le Banquet céleste») برای ارگ، ۱۹۲۸.

فوک ر‌مینور برای ارکستر، ۱۹۲۸.

^۱ این فهرست توسط ک. ن. ایوانووا تکمیل شده است.

- «فرمانروای رحمت دل جانها» («L'hôte amiable des âmes») برای ارگ، ۱۹۲۸.
- «Le Banquet Eucharistique» برای ارکستر، ۱۹۲۸.
- پرلودها برای پیانو، ۱۹۲۹.
- «هدیای فراموش شده» تامل سمفونیک («Les offrandes oubliées», Méditation symphonique) برای ارکستر، ۱۹۳۰.
- سه ملودی برای سوپرانو و پیانو، ۱۹۳۰.
- «مرگ اعداد» («La Mort du Nombre») برای سوپرانو، تور، ویلن و پیانو، ۱۹۳۰.
- دیتیک برای ارگ، ۱۹۳۰.
- «آواز خالصانه روح» («Simple chant d'une âme») برای ارکستر، ۱۹۳۰.
- «مقبره درخشان» («Le Tombeau resplendissant») برای ارکستر، ۱۹۳۱.
- فانتزی - بولسک برای پیانو، ۱۹۳۱.
- تم و واریاسیون‌ها برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۲.
- «پیدایش کلیسای جاودانی» («Apparition de l'Eglise éternelle») برای ارگ، ۱۹۳۲.
- «Hymne au saint Sacrement» برای ارکستر، ۱۹۳۲.
- فانتزی برای ویلن و پیانو، ۱۹۳۳.
- مس برای هشت سوپرانو و چهار ویلن، ۱۹۳۳.
- «معراج» («L'Ascension») برای ارگ، ۱۹۳۳؛ برای ارکستر، ۱۹۳۴.
- «سنگ‌نوشته برای مقبره پُل دوکا» («Pièce Pour le Tombeau de Paul Ducas») برای پیانو، ۱۹۳۵.
- واکالیز برای سوپرانو و پیانو، ۱۹۳۵.
- «عید میلاد مسیح»، نُه مراقبه («La Nativité du Seigneur, neuf Méditations») برای ارگ، ۱۹۳۵.
- «پوئم‌ها روی می» («Poèmes Pour Mi») برای سوپرانو و پیانو، ۱۹۳۶، ورسینون برای ارکستر، ۱۹۳۷.
- «O Sacrum convivium!» برای کُر مختلط یا سوپرانو و ارگ، ۱۹۳۷.
- «جشن آب‌های عالی» («Fête des belles eaux») برای شش امواج مارتنو، ۱۹۳۷.
- «ترانه‌های زمین و آسمان» («Chants de Terre et de Ciel») برای سوپرانو و پیانو، ۱۹۳۸.
- «دو مونودی در ربع‌پرده‌ها» («Deux monodies en quarts de ton») برای امواج مارتنو، ۱۹۳۸.
- «جسم نامی»، هفت رویا از زندگی احیا شده («Les corps glorieux») برای ارگ، ۱۹۳۹.

گُر‌ها دربارهٔ ژاندارک (Choeurs Pour une Jeanne d'Arc) برای گُرِ مختلطِ بزرگ و کوچک، ۱۹۴۱.
«کوارتت برای آخر زمان» («Quatuor Pour la Fin du Temps») برای ویلن، کلارینت، ویلنسل و پیانو، ۱۹۴۱.

موسیقی برای درام «ادیپ»، برای امواجِ مارتینو، ۱۹۴۲.

روندو برای پیانو، ۱۹۴۳.

«رویاهاى آمن» (Visions de l'Amen) برای دو پیانو، ۱۹۴۳.

«سه مناجات کوچک برای حضور الهی» («Trois Petites liturgies de la presence Divine») برای

گُرِ زنان، امواجِ مارتینو، پیانو، چلستا، ویبرافون، ضربی‌ها و ارکستر زهی، ۱۹۴۵.

«بیست نگاه بر مسیح کودک» («Vingt regards Sur l'Enfant Jesus») برای پیانو، ۱۹۴۴. «هاراوی^۱،

ترانهٔ عشق و مرگ» («Harawi, chant d'amour et de mort») برای آواز و پیانو، ۱۹۴۵.

«توران گالی لا»^۲ («Turangalila») - سمفونی برای پیانو سُلُو، امواجِ مارتینو و ارکستر بزرگ، ۱۹۴۸-۱۹۴۶.

سه تالا^۳ (Trois Tala) - بخشی از همان سمفونی، برای ارکستر، ۱۹۴۷.

«کانتیه‌یوجایا، اتودِ ریتمیک» («cantéyodjayâ étude Pour rythme») برای پیانو، ۱۹۴۸.

پنج ملودی (Cinq rechants) برای دوازده آواز، ۱۹۴۹.

چهار اتودِ ریتمیک (Quatre études de rythme) برای پیانو، ۱۹۵۰-۱۹۴۹.

I - «جزیره آتش I» («Ile de feu I»)

II - «مُدِ کشش‌ها و شدت‌ها» («Mode de valeurs et d'intensités»)

III - نتوم‌های ریتمیک (Neumes rythmiques)

IV - «جزیره آتش II» («Ile de feu II»)

«مس در روز عید پنجاهه» (Messe de la Pentecôte) برای ارگ، ۱۹۵۰.

«کتاب ارگ» (Livre d'orgue)، ۱۹۵۱.

«طرقه سیاه» («Le Merle noir») برای فلوت و پیانو، ۱۹۵۱.

^۱ هاراوی، یا دقیق‌تر - بهایروی: یکی از راگ‌هایی که در سپیده‌دم اجرا می‌شود. - ک. ایوانوا.

^۲ توران گالی‌لا، یا دقیق‌تر - توران گالی‌لا: یکی از فرم‌های موسیقیِ آئینیِ هندی است که با کیشِ کریشنا ارتباط دارد. - ک. ایوانوا.

^۳ Tala - آهنگ، ملودی (سانسکریت). - ک. ایوانوا

«تمبرها- کشش ها» («Timbres- Durées»). موسیقی کُنکرت، ۱۹۵۲.

«بیداری پرندگان» («Le Réveil des oiseaux») برای پیانو و ارکستر، ۱۹۵۳.

«پرندگان غیر بومی» («Oiseaux exotiques») برای پیانو، دو کلارینت، ارکستر بادی کوچک، کسلیوفون، ناقوس ها و سازهای ضربی، ۱۹۵۶-۱۹۵۵.

«کاتالوگ پرندگان» («Catalogue d'oiseaux») برای پیانو، ۱۹۵۸-۱۹۵۵.

«Chronochroni» برای ۱۸ ساز آرشه ای سلو، بادی ها و ضربی ها، ۱۹۶۰.

«اشعار جشن وقف» («Verset Pour la fête de la Dédicace») برای ارگ، ۱۹۶۰.

«هفت هایکو^۱، اسکس های ژاپنی» («Sept Haikai, esquisses japonaises»). برای پیانو، زیلفون، ماریمبافون، دوکلارینت، ترومپت و ارکستر کوچک، ۱۹۶۲.

«رنگ های تگرگ آسمانی» («Couleurs de la Cité Céleste») برای پیانو، زیلفون، دو ماریمبافون، سه کلارینت، سازهای بادی و ضربی، ۱۹۶۳.

«و انتظار رستاخیزِ مردگان را دارم» («Et expect resurrectionem mortuorum») برای سازهای بادی و ضربی، ۱۹۶۴.

آراتوریو «دگرگونی» («La Transfiguration»), ۱۹۶۹.

آثار نظری

دوازده درس سلفژ معاصر («Vingt Leçons des solfeges modernes»), ۱۹۳۳.

دوازده درس هارمونی («Vingt leçons d'harmonie»), ۱۹۳۹.

«تکنیک زبان موسیقایی من» («Technique de mon langage musical»), ۱۹۴۴.

رساله درباره ریتم («Traité du Rythme»).

آثار آرنولد شوپنرگ^۲

۱- دو لید برای باریتون و پیانو (۱۸۹۷-۱۸۹۸)؛ اجرا- ۱۹۰۰.

^۱ هایکو- ژانر شعر ژاپنی، اکثراً در قالب سه خط از اشعار در ۵-۷-۵ هجا-ک. ایوانوا.

^۲ این فهرست توسط یو. ن. خولوف تدقیق شده است. در اینجا و در ادامه، شماره های ترتیبی به معنی اپوس اثرند.

- ۲- چهار لید برای آواز و پیانو، ۱۸۹۹؛ اجرا ۱۹۰۰.
- ۳- شش لید برای صدای متوسط و پیانو، ۱۸۹۹-۱۹۰۳.
- ۴- «شب روشن» («Verklärte Nacht»). سکست برای زهی‌ها، ۱۸۹۹؛ واریانت برای ارکستر زهی، ۱۹۱۷، ویرایش جدید-۱۹۴۳.
- ۵- «ترانه‌های گوره» برای سلو، گر و ارکستر، ۱۹۰۰؛ ارکستراسیون-۱۹۱۱.
- ۶- «پلتاس و ملیزاند». پوئم سمفونیک برای ارکستر بزرگ، ۱۹۰۳-۱۹۰۲.
- ۷- هشت لید برای آواز و پیانو، ۱۹۰۵-۱۹۰۳.
- ۸- اولین کوارتت زهی d-moll، ۱۹۰۵-۱۹۰۴.
- ۹- شش لید برای آواز و ارکستر، ۱۹۰۴-۱۹۰۳.
- ۹- اولین سمفونی مجلسی Es-dur برای ۱۵ ساز، ۱۹۰۶-۱۹۰۵، همچنین- واریانت برای ارکستر بزرگ، ۱۹۳۵.
- ۱۰- دومین کوارتت زهی fis-moll، ۱۹۰۸-۱۹۰۷.
- ۱۱- سه قطعه برای پیانو، ۱۹۰۹.
- ۱۲- دو بالاد برای آواز و پیانو، ۱۹۰۷.
- ۱۳- «صلح روی زمین» («Friede auf Erden»). گر مختلط آکاپلا، ۱۹۰۷.
- ۱۴- دو لید برای آواز و پیانو، ۱۹۰۸-۱۹۰۷.
- ۱۵- پانزده شعر برای سوپرانو و پیانو از «کتاب باغ‌های معلق» اشتفان گنورگ، ۱۹۰۹-۱۹۰۸.
- ۱۶- پنج قطعه برای ارکستر، ۱۹۰۹؛ ویرایش دوم-۱۹۴۹.
- ۱۷- «انتظار» («Erwartung»). مونودرام، ۱۹۰۹.
- ۱۸- «دست خوشبخت» («Die glückliche Hand»).، درام با موسیقی، ۱۹۱۳-۱۹۰۸. سه قطعه کوچک برای ارکستر مجلسی، ۱۹۱۰.
- ۱۹- شش قطعه کوچک برای پیانو، ۱۹۱۱.
- ۲۰- «Herzgewächse» برای سوپرانوی زیر، چلستا، گارمونیم و هارپ، ۱۹۱۱.
- ۲۱- «پی‌رو لونه» («Pierrot lunaire»); ۲۱ ملودرام برای آواز، ویلن (همچنین آلتو)، فلوت (همچنین پیکولو)، کلارینت (همچنین باس کلارینت)، ویلنسل و پیانو، ۱۹۱۲.
- ۲۲- چهار لید برای آواز و ارکستر، ۱۹۱۶-۱۹۱۳.

- اُراتوریو «نردبان یعقوب» («Die Jakobsleiter»)، پایان نیافته است؛ ۱۹۲۲-۱۹۱۷.
- ۲۳- پنج قطعه برای پیانو، ۱۹۲۳-۱۹۲۰
- ۲۴- «سرناد» برای کلارینت، باس- کلارینت، ماندولین، گیتار، ویلن، آلتو، ویلنسل و باریتون (باس)، ۱۹۲۳-۱۹۲۰.
- ۲۵- سوئیت برای پیانو، ۱۹۲۳-۱۹۲۱.
- ۲۶- کوئینتت بادی، ۱۹۲۴-۱۹۲۳.
- ۲۷- چهار قطعه برای گُرِ مختلط، ۱۹۲۵.
- ۲۸- سه ساتیر برای گُرِ مختلط، ۱۹۲۶-۱۹۲۵
- ۲۹- سوئیت برای کلارینت کوچک، ویلن، آلتو، ویلنسل و پیانو، ۱۹۲۶-۱۹۲۴.
- ۳۰- سومین کوارتت زهی، ۱۹۲۷.
- ۳۱- واریاسیون‌ها برای ارکستر، ۱۹۲۸-۱۹۲۶.
- ۳۲- «از امرز تا فردا» («Von Heute auf Morgen»). اپرای تک‌پرده‌ای، ۱۹۲۸.
- ۳۳- الف. ب. دو قطعه برای پیانو، ۱۹۲۹-۱۹۲۸، ۱۹۳۱.
- ۳۴- موسیقی برای Cine- Scene (برای ارکستر)، ۱۹۳۰-۱۹۲۹.
- ۳۵- شش قطعه برای گُرِ مردان آکاپلا، ۱۹۳۰-۱۹۲۹.
- سوئیت برای اکستر زهی G-dur، ۱۹۳۴.
- ۳۶- کنسرتو برای ویلن و اکستر، ۱۹۳۶.
- ۳۷- چهارمین کوارتت زهی، ۱۹۳۶.
- ۳۸- دومین سمفونی مجلسی، ۱۹۱۶-۱۹۰۹ و ۱۹۴۰-۱۹۳۹؛ همچنین واریانت برای دو پیانو، ۱۹۴۲-۱۹۴۱.
- ۳۹- «همه نذرها»^۱ («Kol Nidre») برای قاری، گُر و ارکستر کوچک، ۱۹۳۹-۱۹۳۸.
- ۴۰- واریاسیون‌ها d-moll روی «رستیتایف» برای ارگ، ۱۹۴۰.

^۱ صحبت بر سر اثری است که در ادبیات شوروی تحت عنوان ترجمه‌نشده «Kol Nidre» شناخته شده است، که به منزله کلمات آغازین آواز کنیسه‌ای توبه به مناسبت جشن «یوم- کیپور» (عبری) است-ک. ایوانوا.

- ۴۱- «مدح ناپلئون»، برای قاری، کوارتت زهی (ارکستر زهی) و پیانو، ۱۹۴۱؛ واریانت برای قاری، ارکستر زهی و پیانو، ۱۹۴۳.
- ۴۲- کنسرتو برای پیانو و ارکستر، ۱۹۴۲.
- ۴۳- تم و واریاسیون‌ها (g-moll) برای ارکستر بادی. واریانت برای ارکستر سمفونیک، ۱۹۴۴-۱۹۴۳.
- ۴۴- پرلود برای ارکستر باکتر، ۱۹۴۵-۱۹۴۳.
- ۴۵- تریوزهی، ۱۹۴۶-۱۹۴۳.
- ۴۶- «شاهدی از ورشو» («Ein Überlebende aus warschau»)، برای قاری، کُر مردان و ارکستر، ۱۹۴۷.
- ۴۷- فانتزی برای ویلن و پیانو، ۱۹۴۹.
- ۴۸- سه لید برای صدای باس و پیانو، ۱۹۴۳-۱۹۳۳.
- ۴۹- سه کُر (ترانه‌های محلی آلمانی قرن‌های پانزدهم-شانزدهم)، ۱۹۴۸.
- ۵۰- الف- «سه بار هزار سال» («Dreimal tausend Jahre»)، برای کُر مختلط، ۱۹۴۹.
- ۵۰- ب- «از اعماق ...» («De Profundis»)- مزمور ۱۳۰^۱ برای کُر مختلط شش‌بخشی آکاپلا، ۱۹۵۰-۱۹۴۹.
- ۵۰- پ- «مزمور معاصر» برای قاری، کُر مختلط و ارکستر (ناتمام).
- «موسی و هارون». اپرا در سه پرده. پرده‌های اول و دوم در سال‌های ۱۹۳۲-۱۹۳۰ نوشته شده‌اند، و پرده سوم- در سال‌های ۱۹۵۰-۱۹۴۹.

آثار نظری

- آموزش هارمونی («Harmonielehre»)، ۱۹۱۱، اصلاح در ۱۹۲۲-۱۹۲۱.
- مدل‌هایی برای مبتدی‌ها در کمپوزیسیون («Models for Beginners in Composition»)، ۱۹۴۲.

^۱ طبق کتاب سرود مذهبی- روسی، مزمور ۱۲۹- ک. ایوانوا.

- «کارکردهای ساختاری هارمونی» («Structural Functions of Harmony»)، ۱۹۴۸-
 ۱۹۴۷؛ انتشار- ۱۹۵۴.
 «استیل و ایده» («Style and Idea»)، مجموعه مقالات، ۱۹۵۰.
 مبانی کمپوزیسیون موسیقایی (Die Grundlagen der Tonkunst)، ۱۹۴۸، انتشار- ۱۹۶۷.
 تمرینات اولیه در کنترپوان (۱۹۱۲)؛ انتشار- ۱۹۶۳.

آثار آلبان برگ

- هفت لید اولیه برای آواز و پیانو، ۱۹۰۸-۱۹۰۷؛ انتشار- ۱۹۲۸.
 ۱- سونات برای پیانو، ۱۹۰۸-۱۹۰۷؛ اصلاح- ۱۹۲۰.
 ۲- چهار لید برای آواز و پیانو، ۱۹۰۹-۱۹۰۸؛ اصلاح- ۱۹۲۰.
 ۳- کوارتت زهی، ۱۹۱۰-۱۹۰۹؛ اصلاح ۱۹۲۴.
 ۴- پنج لید برای آواز و ارکستر، ۱۹۱۲-۱۹۱۱.
 ۵- چهار قطعه برای کلارینت و پیانو، ۱۹۱۳.
 ۶- سه قطعه برای ارکستر، ۱۹۱۴.
 ۷- «وُتسک»، اپرادر سه پرده، ۱۹۲۱-۱۹۱۴؛ همچنین- سوئیت از اپرا.
 کنسرتو مجلسی برای ویلن، پیانو و ۱۳ ساز بادی، ۱۹۲۵-۱۹۲۳.
 سوئیت لیریک برای کوارتت زهی، ۱۹۲۶-۱۹۲۵، همچنین- واریانت سه قسمت (II-
 IV) برای ارکستر زهی، ۱۹۲۸.
 «شراب»، آریا کنسرتو برای سوپرانو و ارکستر، ۱۹۲۹.
 «لولو»، اپرادر سه پرده، ۱۹۳۵-۱۹۲۸؛ ارکستراسیون ناتمام است. سوئیت از اپرا، ۱۹۳۴.
 کائن برای کُر مختلط، ۱۹۳۰.
 کنسرتو برای ویلن و ارکستر، ۱۹۳۵.
 فوگ برای کوئینتت زهی و پیانو، ۱۹۰۷؛ بازپردازی لیدهای اولیه- ۱۹۰۸-۱۹۰۰ برای
 آواز و پیانو.
 «An Leukon»- لید برای آواز و پیانو، ۱۹۰۸.

«چشم‌هایت را برایم ببند» («SchlieBe mir die Augen beide»). لید برای آواز و پیانو. واریانت اول- ثنال، ۱۹۰۷؛ واریانت دوم- دودکافونیک، ۱۹۲۶.

آثار آنتون ویرن

- ۱- پاسکالیا برای ارکستر، ۱۹۰۸.
- ۲- «روی زورق‌های سبک می‌لغزند» («Entflieht auf leichten kähnen»). کُر، ۱۹۰۸.
- ۳- پنج لید برای آوا و پیانو، ۱۹۰۸-۱۹۰۷.
- ۴- پنج لید برای آواز و پیانو، ۱۹۰۹-۱۹۰۸.
- ۵- پنج قطعه برای کوارتت زهی، ۱۹۰۹؛ همچنین واریانت برای ارکستر زهی، ۱۹۳۰.
- ۶- شش قطعه برای ارکستر بزرگ، ۱۹۰۹؛ ویرایش دوم- ۱۹۲۸.
- ۷- چهار قطعه برای ویلن و پیانو، ۱۹۱۰.
- ۸- دو لید برای آواز و هشت ساز، ۱۹۱۰.
- ۹- شش باگاتل (شش قطعه) برای کوازتت زهی، ۱۹۱۳.
- ۱۰- پنج قطعه برای ارکستر، ۱۹۱۳-۱۹۱۱.
- ۱۱- سه قطعه کوچک برای ویلنسل و پیانو، ۱۹۱۴.
- ۱۲- چهار لید برای آواز و پیانو، ۱۹۱۷-۱۹۱۵.
- ۱۳- چهار لید برای آواز و ۱۳ ساز، ۱۹۱۸-۱۹۱۴.
- ۱۴- شش لید برای آواز، کلارینت، باس- کلارینت، ویلن و ویلنسل، ۱۹۲۱-۱۹۱۷.
- ۱۵- «پنج لید روحانی» برای آواز، ویلن (آلتو)، فلوت، کلارینت (باس- کلارینت)، ترومپت و هارپ، ۱۹۲۲-۱۹۱۷.
- ۱۶- پنج کائُن برای آواز، کلارینت و باس کلارینت، ۱۹۲۴-۱۹۲۳.
- ۱۷- سه متن محلی برای آواز، ویلن (آلتو)، کلارینت و باس- کلارینت، ۱۹۲۴.
- ۱۸- سه لید برای آواز، کلارینت کوچک و گیتار، ۱۹۲۵.
- ۱۹- دو لید برای کُر مختلط با همراهی چلستا، کلارینت، باس- کلارینت، گیتار و ویلن، ۱۹۲۶؛ ویرایش با پیانو- ۱۹۲۸.
- ۲۰- تریوزهی، ۱۹۲۷.

۲۱- سمفونی برای کلارینت، باس- کلارینت، دو هورن، هارپ، ویلن‌ها (I-II)، آلتوها و ویلنسل‌ها، ۱۹۲۸.

۲۲- کوارتت برای ویلن، کلارینت، تنور- ساکسفون و پیانو، ۱۹۳۰.

۲۳- سه لید برای آواز و پیانو، ۱۹۳۴.

۲۴- کنسرتو برای نُه ساز، ۱۹۳۴.

۲۵- سه لید برای آواز و پیانو، ۱۹۳۴-۱۹۳۵.

۲۶- «Das Augenlicht» برای کُر مختلط و ارکستر، ۱۹۳۵.

۲۷- واریاسیون‌ها برای پیانو، ۱۹۳۶.

۲۸- کوارتت زهی، ۱۹۳۸-۱۹۳۷.

۲۹- کانتات اول برای سوپرانو، کُر مختلط و ارکستر، ۱۹۳۸-۱۹۳۹.

۳۰- واریاسیون‌ها برای ارکستر، ۱۹۴۰.

۳۱- کانتات دوم برای سُلُو، کُر و ارکستر، ۱۹۴۳-۱۹۴۱.

ی. س. باخ. فوگ (ریچرکاتا). بازنویسی برای ارکستر، ۱۹۳۵.

پارهای کمپوزیسیون‌های الکترونیک

هربرت آیمرت. اتود روی مخلوط‌های صوتی (Etüde über Tongemische)

پنج قطعه (Fünf Stücke)

گلوکنشپیل (Glockenspiel)

کارل گویوارتس. کمپوزیسیون شماره ۵ (Komposition Nr. 5)

پاول گردینگر. فرمات‌ها I و II (Formanten I und II)

گوته‌فرید کونینگ. «فیگورهای صوتی» («Klangfiguren»)

گیزلهر کلیه. «تداخل‌ها» («Interferenzen»)

ارنست کرشنیک. «روح عقل». «مقدس، مقدس، مقدس» («Spiritus Intelligentiae»، «Sanctus»)

هانری پوسور. «Seismogramme»

هرمان هایس. کمپوزیسیون الکترونیک I (Elektronische composition I)

بنگت هامبرئوس. «Doppelrohr»

«آواز»

کارل هاینس اشتوکهاوزن. اتودها I و II (Student I und II)

نوجوانان («Gesang der Jünglinge»)

پاره‌ای کمپوزیسیون‌های موسیقی کُنکرت

پی‌یر هانری. «کنسرتوی دوگانگی‌ها» («Concerto des Ambigüités»)

«موسیقی بدون عنوان» («Musique Sans titre»)

«میکروفون تعدیل شده» («Le Microphone bien tempéré»)

«آنتی فونی» («Antiphonie»)

واکالیزها (Vocalises)

«والِ اُرفه» («La Voile d'Orphée»)

«واریاسیون‌ها برای سیم‌های پیانو» (Variation Pour Cordes de Piano)

«لئوناردو داوینچی، یا جستجوی تراژیکِ کمال»

«Léonardo da Vinci, ou la Tragique Recherche de la Perfection»). موسیقی

برای فیلم «طالع‌بینی، یا آئینه زندگی» («Astrologie ou le Miroir la vie») «هنر مردمی مکزیکی»

«L'Art Populaire Mexicain»). موسیقی فیلم «سرخ‌پوستان باستان» («L'Art Précolombien»).

موسیقی برای فیلم «سفر به قلبِ کودکان» («Voyage au Coeur d'enfant»). باله «جادوگری»

«Arcane»).

«دایره» («Le cercle»). باله

«فشار قوی» («Haut- Voltage»). باله

پی‌یر هانری-آلیویه مسیان. «تمبرها-کشش‌ها» («Timbres- Durées»)

فیلیپ آرتویی. «جعبه موسیقایی» («Boîte à Musique»)

«Pau Amma»

«خرچنگی که با دریا بازی می‌کرد» («Le Crabe qui jouait avec la Mer»)

«طبیعت بی جان با ویرافون» («Nature Morte au Vibraphone»)

«Ils le livrerent à Ponce Pilate»

کانتات

«سه اتود چینی» («Trois Etudes chinoises»)
«Nature Morte à la Guitare»
موسیقی برای فیلم «Sutatenza»
«مسافر» («Le voyageur»)
«مالاریا» («La Malaria»). موسیقی فیلم.
«ماشین انسانی» («Machine humaine»). موسیقی فیلم.
«Voilà l'Homme». باله
موسیقی صحنه: «Bruitage du Personnage combattant de J. Vauthier»
پی‌یر بولز. اتودها I و II («Etudes I et II»)
اتود روی یک صدا (Etude Sur un Son)
سمفونی مکانیکی (La Symphonie mécanique)
مونیک کانون (Monique canon). اتود (Etude)
یانیس زناکیس. اتود (Etude)
داریوس میو-ج. ی. ماری (J. E. Marie). «رودخانه خفته» («La Rivière Endormie») آندره اُدر. جاز
و جاز (Jazz et Jazz)
هانری سگه. سه وجه سانتیماتال («Trois aspects Sentimentaux»)
موسیقی صحنه: «Hiver et la Voix sans Personne de J. Tardieu»
«نمایش ژان تاردیو» («Spectacle Jean Tardieu»)
آ. تیری (A. Thiriet). «شهرزاد» («Sheherezade»). موسیقی صحنه
میشل فیلیپو. اتودها I و II («Etudes I et II»)
پی‌یر شِفِر. «کنسرت سروصداها» («Concert de bruits»)
«اتود بنفش» («Etude Violette»)
«اتود سیاه» («Etude Noir»)
«دیاپازون- کنسرتینو» («Diapason- Concertino»)
سوئیت برای ۱۴ ساز (Suite Pour 14 instruments)
واریاسیون‌ها روی فلوت مکزیک (Variations Sur une flute mexicaine)

«پرنده RAI» (L'Oiseau RAI)

«Toute la Lyre»

موسیقی برای فیلم «ماسک» (Masquage)

پ. پ. هانری. سمفونی برای یک انسان (Symphonie Pour un Homme)

«Bidule en Ut» (Seul)

«ارفه ۵۳» («Orphée 53»)

فهرست اسامی^۱

چارلز ادوارد آیوز (Ives Charles Edward) - ۱۸۷۴، دانبری (کونکتیکوت) - ۱۹۵۴، نیویورک. آهنگساز آمریکایی؛ در دانشگاه ییل نزد ه. پارکر (آهنگسازی) و د. باک (ارگ) تحصیل کرد. او را «پدر موسیقی معاصر آمریکا» می‌نامند. در همان آثار اولیه از بیتونالیت، پلی‌تالیت، پلی‌متر، پلی‌ریتم، میکروتن، کلاستر و غیره استفاده می‌کرد. او مؤلف چهار سمفونی، سمفونی‌های برنامه‌ای «جشن» و «انگلستان جدید»، آثار پُر شمار ارکستری و مجلسی، سه سونات پیانو و چهار سونات ویلن، آثار گُر، ارگ و لیدها است - ۱۰۰، ۱۰۴، ۲۳۹، ۲۶۰.

ل. م. آیزکسون (Isaacson L. M.) - استاد دانشگاه ایلینویز، عضو استودیوی تجربی موسیقی الکترونیک و کنکرت وابسته به دانشگاه کلمبیا - ۲۵۷.

هربرت. ایمرت (Eimert Herbert) - ۱۸۹۷، باد-کرویتسناخ، - ۱۹۷۲. منتقد موسیقی، تئورسین و آهنگساز آلمانی؛ مدرسه عالی موسیقی را در کُلن در کلاس ه. ایندروت به پایان رساند؛ ۱۹۶۲-۱۹۵۱ - سرپرست استودیو موسیقی الکترونیک کُلن. از ۱۹۶۵ - استاد و سرپرست استودیوی تازه تأسیس موسیقی الکترونیک در مدرسه موسیقی کُلن. تالیفات شناخته‌شده او: «ساختارهای فرم‌های موسیقایی قرن‌های هفدهم و هجدهم» (۱۹۳۰)؛ «آموزش موسیقی آثال» (۱۹۲۴)؛ کتاب درسی تکنیک دوازده‌تَنی (۱۹۵۰)؛ «مبانی تکنیک سری‌ای موسیقی» (۱۹۶۴). از جمله آثار او: موسیقی رقص برای فلوت، ساکسوفون و سازهای مکانیکی (۱۹۲۶)، پنج قطعه (کمپوزیسیون‌های الکترونیک، ۱۹۵۶)، گورنوشته آیکبَخ کوبویاما برای قاری، سازدهنی و اصوات الکترونیک (۱۹۵۷)، Selektion I برای چهار گروه بلندگو (۱۹۶۰) و آثاری دیگر. ۲۴، ۲۷، ۲۸، ۱۲۱، ۱۲۷، ۱۵۹، ۱۹۲، ۱۹۴، ۱۹۵، ۱۹۷، ۲۲۲.

^۱ در این فهرست، نام‌هایی که در فهرست منابع و آثار موسیقایی دیده می‌شوند، گنجانده نشده‌اند.

پتر آلتن برگ (Altenberg Peter) - ۱۸۵۹، وین - ۱۹۱۹، همان جا. نویسنده اتریشی. - ۱۱۱، ۱۲۱.

پی‌رهائری (Henry Pierre) - ۱۹۲۷، پاریس. آهنگساز فرانسوی. شاگردن. بولانژه و اُ. مسیان بود. از سال ۱۹۵۰ با پ. شِفِر در حوزه موسیقی کُنکرت همکاری می‌کرد. در سال ۱۹۶۰ استودیوی تجربی «Apsôme» را تأسیس کرد. مؤلف «سمفونی برای یک انسان» (همراه با پ. شِفِر)، اپرای «اُرفه ۵۳»، «واریاسیون‌ها روی دُر و نَفَس» (۱۹۶۳) و آثاری دیگر است. - ۱۹۸، ۱۹۹، ۲۰۷-۲۰۱، ۲۲۶، ۲۳۲.

فیلیپ آرتویی (Arthuys Philipp) - ۱۹۲۸، پاریس. آهنگساز فرانسوی. به عنوان آهنگسازِ آثاری روی متن‌های کیپلینگ، آپولینر و آهنگسازِ موسیقی فیلم شناخته شده است.

یکی از آزمایش‌گرهای فعال در «مدرسه پاریسی» موسیقی کُنکرت (۱۹۵۸-۱۹۵۱). - ۲۰۶، ۲۰۹.

هنک بادینگس (Badings Henk Hendrik Hermann) - ۱۹۰۷، باندونگ (جاوه). آهنگسازِ هلندی (شاگرد و. پیپر بود). ۱۹۳۷-۱۹۳۴- استاد کُسنرواتوار در روتردام (آهنگسازی): از ۱۹۳۷- مُدرس آهنگسازی در مدرسه متوسطه موسیقی آمستردام؛ ۱۹۴۵-۱۹۴۱- مدیر کُسنرواتوار سلطنتی لاهه؛ از ۱۹۶۲ در مدرسه عالی موسیقی اشتوتگارت کار می‌کند. آثارش چندین بار جایزه گرفته‌اند. مؤلف چهارده سمفونی، واریاسیون‌های سمفونیک، کُسنرتوهای سازی پُرشمار، آثار مجلسی، اپرا، باله، کُر، لید و کمپوزیسیون‌های الکترونیک است. - ۴۵، ۱۹۵، ۲۰۹، ۲۲۶.

روبرت بیر (Beyer Robert) - آهنگساز آلمانی؛ از ۱۹۵۰- عضو استودیو موسیقی الکترونیک کلن که ه. آیمرت، ف. اِنکل (تکنیسین) و بعداً پ. بولز، ک. گویوارتس، پ. گردینگِر، ه. کِلبه، ک. اشتوکهاوزن جزو آن بودند. - ۱۹۵.

ساموئل باربر (Barber Samuel) - ۱۹۱۰، وست-چستر (ایالات متحده آمریکا). آهنگساز آمریکایی. در انستیتو کوریتیس فیلاولفیا تحصیل می‌کرد. (پیانو- نزدی. وِنگرووا، رهبری- نزد ف. راینر، آهنگسازی- نزد ر. اسکالرو). بارها جوایز بین‌المللی دریافت کرد. مؤلف دو سمفونی، کُسنرتوهای ویلن، ویلنسل، پیانو، آثار مجلسی، اپرا، باله، کانتات، کُر و لید است. - ۲۶۰.

ژان باراکه (Barraqué Jean) - ۱۹۲۸، پاریس - ۱۹۷۳. آهنگساز فرانسوی. در کُسنرواتوار پاریس شاگرد ژ. لانگله (هارمونی، کُسنرتو)، همچنین (به‌طور خصوصی) شاگرد اُ. مسیان (۱۹۵۱-۱۹۴۸) بود. پس از شروع با تکنیک دوازده‌تَی، به‌زودی به تصنیف موسیقی الکترونیک پرداخت. یکی از برجسته‌ترین آهنگسازان فرانسوی در حوزه موسیقی کُنکرت از گروه پ. بولز است. همچنین یک سلسله آثار او با سازهای سنتی معروف است. ۱۹۵۴-۱۹۵۱- عضوگروه پاریسی موسیقی کُنکرت پ. شِفِر (Groupe de Recherches)

وابسته به (ORTF). در آغاز دهه ۷۰ در مرکز ملی پژوهش‌های علمی عضویت دارد. مؤلف اثری تحقیقی درباره ک. دبوسی است. -۲۰۳.

بلا بارتوک (Bartók Béla) - ۱۸۸۱، نادستت میکلوش - ۱۹۴۵، نیویورک. آهنگساز، پیانیست و پژوهشگر - فولکورست مجارستانی. - ۲۳، ۲۸، ۳۶، ۴۰، ۴۲، ۴۳، ۴۵، ۴۹، ۶۰، ۸۰، ۸۱، ۸۴، ۹۸، ۹۹، ۱۱۱، ۱۸۶، ۲۶۰.

ویلهلم فریدمان باخ (Bach Wilhelm Friedemann) - ۱۷۱۰، وایمار - ۱۷۹۴، برلین. آهنگساز آلمانی، پسر ارشدی. س. باخ. - ۱۸۷.

یوهان سباستین باخ (Bach Johann Sebastian) - ۱۶۸۵، ایزناخ - ۱۷۵۰، لایپزیگ. آهنگساز آلمانی. - ۲۷۱.

کارل فیلیپ امانوئل باخ (Bach Carl Philipp Emanuel) - ۱۷۱۴، وایمار - ۱۷۸۸، هامبورگ. آهنگساز آلمانی، پسر دومی. س. باخ. - ۱۸۷.

موریس بژار (Béjart Maurice) - ۱۹۲۷، مارسل. کروگراف و رقصنده. مؤلف باله‌ها با موسیقی کنکرت. گروه‌های «Ballets de l'Etoile»، «Ballets de Paris»، و از ۱۹۶۰ «Ballet du xx Siècle» (بروکسل) را اداره می‌کرد. - ۱۹۸، ۲۰۱.

آلبان برگ (Berg Albn Maria Johannes) - ۱۸۸۵، وین - ۱۹۳۵، همان‌جا. آهنگساز اتریشی. شاگرد آ. شوئنبرگ. همپای معلم خود و آ. ورن و ه. آیسلر، یکی از نمایندگان پیشرو مکتب نووین بود. در آثارش از تکنیک نُتال و دودکافونی استفاده می‌کرد. اپرای او «وُتسک» و کنسرتو برای ویلن و ارکستر شهرت جهانی پیدا کردند. در بین شاگردان او می‌توان از ی. روفر، ت. و. آدورنو، ه. یلینک نام برد. - ۱۲، ۱۵، ۲۳، ۳۱، ۳۶، ۳۹، ۴۵، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۱۱-۱۱۳، ۱۲۱، ۱۲۷-۱۲۸، ۱۴۸، ۱۵۲، ۱۵۸، ۱۵۹، ۲۳۸، ۲۶۰.

لوچانو بریو (Berio Luciano) - ۱۹۲۵، اُنلیا. آهنگساز ایتالیایی. شاگرد گ. ف. گدینی در کنسرواتوار میلان و سپس شاگرد ل. دالاییکولا در ایالات متحده آمریکا بود. در ۱۹۵۳ استودیوی موسیقی الکترونیک وابسته به رادیو میلان را تأسیس کرد؛ در ۱۹۵۹ ریاست مجله «Incontri musicali» را به عهده داشت. از ۱۹۶۵ در مدرسه موسیقی جولیارد در نیویورک تدریس می‌کرد. مؤلف آثار پُرشمار ارکستری، مجلسی، سازی، آوازی و یک سلسله کمپوزیسیون‌های الکترونیک (از جمله - «موتاسیون‌ها»، «8:7»، «پرسپکتیوها»، «ایفونیا» و غیره) است. ۲۳، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۰۸، ۲۰۹، ۲۶۱.

لودویگ وان بتهوون (Beethoven Ludwig van) - ۱۷۷۰، بُن - ۱۸۲۷، وین. آهنگساز آلمانی. - ۲۲، ۲۵، ۷۷، ۱۱۲، ۱۸۷.

کارل بخش‌تاین (Bechstein Friedrich Wilhelm Karl) - ۱۸۲۶، گوتا - ۱۹۰۰، برلین. بنیان‌گذار کمپانی سازهای کلاویمدار (۱۸۵۳) در برلین. - ۱۹۲.

پاول بلاتی (Blatny Pavel) - ۱۹۳۱، برنو. آهنگساز و موسیقی‌شناس چک؛ شاگرد ت. شفر در کنسرواتوار برنو بود و سپس از پ. بورژکوویس درس می‌گرفت. در آثارش تأثیر ب. مارتینو و مکتب نووین احساس می‌شود؛ در پاره‌ای آثار از عناصر جاز استفاده کرده است. مؤلف کنسرتو برای ارکستر، قطعات «10'30"» برای ارکستر، کنسرتو برای ارکستر مجلسی، سوئیت‌ها برای سازهای بادی، آثار پیانویی، آوازی و غیره است. - ۲۷۸.

بوریس بلاخر (Blacher Boris) - ۱۹۰۳، نیوشوانگ (چین) - ۱۹۷۵. آهنگساز آلمانی. شاگرد ف. گُخ در برلین بود. در کنسرواتوار درس‌دین (۱۹۳۸-۱۹۳۹)، در مدرسه عالی موسیقی در برلین (از ۱۹۴۸) تدریس می‌کرد و در سال‌های ۱۹۵۹-۱۹۵۳ رئیس مدرسه عالی موسیقی برلین شد. از ۱۹۴۵- مدیر رادیو برلین. دوره‌های آهنگسازی در سالزبورگ (اتریش)، گنگلوود (ایالات متحده آمریکا) برگزار می‌کرد. در ابتدا تحت تأثیر ریتم‌های استراوینسکی بود؛ در ادامه به‌صورت گسترده از تکنیک دودکافونی استفاده می‌کرد. سازنده سیستم مترو ریتمیک ریاضی (مترهای متغیر) است. مؤلف آثاری ارکستری، سازی و مجلسی، اپراها، باله‌ها، موسیقی فیلم و صحنه است. - ۱۶۲، ۱۶۳، ۲۰۹.

یورای بوپر (Baudrier Ives) - ریاضی‌دان اسلواکی. - ۲۵۵. ایو بودریه (Baudrier Ives) - ۱۹۰۶، پاریس. آهنگساز فرانسوی. یکی از بانیان «Jeune France» است. در ۱۹۴۵ ب.م.ل. اریه Institute des Hautes Etudes Cinématographiques را بنا نهاد. مؤلف آثاری پُرشمار در ژانرهای مختلف است. - ۲۰۳.

هارالد بده (Bode Harald) - مهندس آلمانی. مخترع دستگاه‌های رادیو الکترونیک. - ۲۱۰. یوهانس برامس (Brahms Johannes) - ۱۸۳۳، هامبورگ - ۱۸۹۷، وین. آهنگساز آلمانی. - ۲۷، ۳۲، ۳۳.

ارل براون (Brown Earle) - ۱۹۲۶، لوندبورگ (ایالات متحده آمریکا). آهنگساز و رهبر آمریکایی؛ شاگرد ر. بروگ-هینینگ (۱۹۴۷-۱۹۵۰) و ک. مک-کیلوپ (۱۹۵۰-۱۹۴۶) بود. در ۱۹۵۴-۱۹۵۲ با ج. کیچ و د. تودور روی پروژه موسیقی ضبط‌صوت همکاری می‌کرد. در آخرین آثار او شیوه‌های موسیقی تکنیکی و

آله‌آتوری تلفیق می‌شوند. مؤلف آثار پُرشمارِ ارکستری و مجلسی - سازی و یک سلسله کمپوزیسیون‌ها با کاربرد ضبط صوت است. - ۱۸۰، ۲۰۶، ۲۰۸، ۲۶۰.

ادوارد بنجامین بریتن (Britten Edward Benjamin) - ۱۹۱۳، لاوستاف. آهنگساز انگلیسی؛ شاگرد ف. بریج و ج. آیلند بود. - ۲۳، ۴۲.

ماکس برود (Brod Max) - ۱۸۸۴، پراگ - ۱۹۶۹، تل‌آویو. آهنگساز، منتقد موسیقی و مقاله‌نویسی چک؛ شاگرد آ. شرایبر بود. به عنوان زندگی‌نامه‌نویس دوستش، ف. کافکا هم شهرت دارد. پیش از اشغالِ فاشیستی به عنوان منتقد موسیقی و تئاتر در پراگ فعالیت می‌کرد. به اتفاق ف. کافکا، ر. م. ریلکه و ف. ورفل یکی از شخصیت‌های برجسته «مکتب پراگ» بود. مؤلف آثاری پُرشمار، اولین مونوگرافی درباره ل. یاناچک و ترجمه‌های لیرتوی اپراهای یاناچک و دیگر آهنگسازان چک به زبان آلمانی است.

فِرُوجو بُنُونوتو بُونُئی (Busoni Ferruccio Benvenuto) - ۱۸۶۶، اِمپولی - ۱۹۲۴، برلین. پیانیست، آهنگساز، رهبر و تئورسین ایتالیایی. - ۱۰۰، ۱۲۰، ۱۸۵، ۱۹۰.

ویلیام بوکُوی (Bukovy Viliam) - ۱۹۳۲، لوچیتس، ۱۹۶۸، پراگ. آهنگساز اسلواکی؛ در استودیوهای تجربی در برن و پراگ کار می‌کرد. در ۱۹۶۶-۱۹۶۵ در هالیوود و پاریس کار می‌کرد. مؤلف موسیقی سینما، تئاتر و باله‌های «فرمان» و «هیروشیما» است؛ تعداد زیادی موسیقی رقص تصنیف کرده است. - ۲۶۸.

آندره بوکُورِشلیف (Boucurechliev André) - ۱۹۲۵، صوفیه. آهنگساز و منتقد موسیقی فرانسوی. در صوفیه، در اکول نورمال در پاریس و در ادامه در ایالات متحده آمریکا (۱۹۶۴-۱۹۶۳) تحصیل کرد. در استودیوهای موسیقی الکترونیک میلان و پاریس کار می‌کرد. مقالات او در «Nouvelle Revue Française» و نشریات، از جمله، مونوگرافی «شومان»، مشهورند. مؤلف آثار مجلسی و کمپوزیسیون‌های الکترونیک (به‌طور مثال، «متن‌ها» I و II) است. - ۲۰۹.

پی‌یر بولز (Boulez Pierre) - ۱۹۲۵، مونریزون. آهنگساز، پیانیست، رهبر و تئورسین فرانسوی؛ کنسرواتوار پاریس را در کلاس پیانو، رهبری و آهنگسازی نزد آ. مسیان به پایان رساند. کنترپوان را نزد آ. وُرابور-آنه‌گر و تکنیک دوازده‌تَنی را هم نزد ر. لیوویتس گذراند. در ۱۹۵۳ سلسله کنسرت‌های «Domaine musical» را پایه‌گذاری کرد. نماینده موسیقی الکترونیک و کنکرت. از ۱۹۷۱ سرپرست موسیقی ارکسترهای سمفونیک بی-بی-سی و فیلارمونی نیویورک. مؤلف یک سلسله آثار نظری و آثار موسیقایی پُرشمار. ۱۱، ۲۳، ۱۲۶، ۱۵۹، ۱۷۶-۱۶۷، ۱۷۹، ۱۸۱، ۱۸۳، ۱۸۴، ۱۹۵، ۲۰۳، ۲۰۵، ۲۲۷، ۲۳۲، ۲۴۰، ۲۴۳.

بورگهارت- کاگل اورزولا (Burghardt- kagel Ursula). - ۲۳۱.

یاریل بورگهائوسر (Burghauser Jarmil) - ۱۹۲۱، پیسک. آهنگساز و موسیقی شناس چک؛ کنسرواتوار پراگ را به پایان رساند. رهبر ارکستر تئاتر ملی در پراگ بود (۱۹۵۳-۱۹۴۶) و در آنجا آثار شخصی اش را هم اجرا می کرد. ویرایش های پارتیوهای اپراهای فیسیخ و دُورژاک او معروف هستند. او مؤلف تعداد زیادی آثار موسیقی و آثار تئوریک- موسیقایی و تاریخی است. - ۹۸.

سیلوانو بوسوتی (Bussotti Sylvano) - ۱۹۳۱، فلورنسیا. آهنگساز ایتالیایی؛ کنسرواتوار را در فلورنسیا نزد دالاپیکولا به پایان رساند و شاگرد م. دویچ در پاریس هم بود. نماینده موسیقی «گرافیک نو» (nuova grafica) و مؤلف بسیاری از آثاری است که در تعدادی از آنها تاثیر «نودادائسم» و آله اتوریکای ج. کیچ احساس می شود. - ۱۸۴، ۲۶۰.

آلکساندر بوختر (Buchner Alexander) - ۱۹۱۱، پُرشف. مورخ موسیقی و سازشناس چک. یک سلسله کارهای اختصاص یافته او به تاریخ سازها معروف است، از جمله «Violy damour»، «o Nauka hudobnych nástrojch». - ۱۸۷.

میلتون بابت (Babbitt milton) - ۱۹۱۶، فیلادلفیا. آهنگساز و تئورسین آمریکایی؛ شاگرد ر. سیسز و سپس شاگرد تِگلود در دانشگاه پرینستون بود. یکی از مسئولان استودیوهای موسیقی الکترونیک دانشگاه های کلمبیا و پرینستون است. مؤلف آثاری دودکافونیک برای ترکیب های سازی مختلف و یکی سلسله کمپوزیسیون های الکترونیک و موسیقی فیلم است.

رُمان برگر (Berger Roman) - ۱۹۳۰، تَشین. پیانیست و آهنگساز چک؛ آهنگسازی را در مدرسه عالی هنر موسیقی در براتیسلاوا آموخت. به طور عمده موسیقی او برای سینما معروف است. - ۲۶۸.

پرد تادئوش (Baird Tadeusz) - ۱۹۲۸، گروزینسک- مازویشسکی. آهنگساز لهستانی؛ شاگرد ب. وُتیویچ و ک. سیکرُسکی در لویلز، سپس شاگرد پ. ریتل در مدرسه عالی موسیقی و پ. پرگُفسکی در دانشگاه در ورشو بود. مؤلف آثار پُرشمار و آثار موسیقی شناسانه است. - ۲۳، ۴۵، ۱۵۴، ۱۵۹.

بیبی برن (Barron Bébé) و لوئیس برن (Barron Louis) - مهندسین آمریکایی (زن و شوهر)، همکاران نزدیک ج. کیچ در حوزه موسیقی آله اتوری و الکترونیک، دستیاران فنی استودیوی موسیقی الکترونیک. - ۲۰۶.

ریچارد واگنر (Wagner Wilhelm Richard) - ۱۸۱۳، لایپزیک - ۱۸۸۳، ونیز؛ آهنگساز، رهبر و نویسنده موسیقایی آلمانی. - ۲۷، ۳۰، ۳۲، ۳۳، ۱۵۷.

ادگار وارز (varèse Edgar) - ۱۸۸۵، پاریس - ۱۹۶۵، نیویورک. آهنگساز آمریکایی فرانسوی تبار؛ در ابتدا در پاریس ریاضی و علوم طبیعی تحصیل می کرد؛ سپس (از ۱۹۰۴) در Schola cantorum شاگرد آ. روسل و وِندلی، و در کنسرواتوار پاریس شاگرد ش. ویدور (۱۹۰۷-۱۹۰۶) در کمپوزسیون موسیقایی بود. از ۱۹۱۵ در ایالات متحده آمریکا زندگی می کرد. در ۱۹۱۹ ارکستر سمفونیک نورا پایه گذاری کرد و رهبر آن بود؛ در ۱۹۲۱ (International Composers Guild) را تأسیس کرد که تا ۱۹۲۷ فعالیت می کرد و در ۱۹۲۸ همکار اتحادیه آهنگسازان پان امریکن بود. آثار پرشماری برای سازهای سستی و الکترونیک تألیف کرده است، از جمله اولین اثر در تاریخ موسیقی که ادغام کننده موسیقی ارکستری و کنکرت است، - «صحراها» (۱۹۵۴-۱۹۵۲) و «پونم الکترونیک» به عنوان بخشی از یک تجربه سمعی (و بصری که بال. کوربوزیه وی. زناکیس در نمایشگاه بین المللی در بروکسل (۱۹۵۸) صورت گرفت - ۱۱، ۳۷، ۱۸۸، ۱۹۰، ۱۹۱، ۲۰۶، ۲۰۷، ۲۴۰.

آنتون وِبرن (Webern Anton Von) - ۱۸۸۳، وین - ۱۹۴۵، میترسیل، سالزبورگ. آهنگساز، تئورسین و رهبر اتریشی؛ در دانشگاه وین شاگرد گ. آدلر (تئوری موسیقی)، سپس آ. شوئنبرگ بود. در تئاترهای مختلف اتریش و آلمان رهبری می کرد. با آ. شوئنبرگ در انجمن اجرای خصوصی موسیقی (Verein für musikalische Privataufführungen) همکاری می کرد. ۱۹۲۲ - ۱۹۳۴ رهبری «کنسرت های سمفونیک برای کارگران» را به عهده داشت و بخش موسیقی رادیو اتریش را اداره می کرد. با الحاق اتریش ناگزیر بود در نتیجه پیگردهای نازیستی از فعالیت اجتماعی دست بکشد. به اتفاق آ. شوئنبرگ، ه. آیسلر و آ. برگ، یکی از نمایندگان برجسته «مکتب نووین» بود. مؤلف ۳۱ اثر، یک سلسله آثار بدون شماره، تنظیم ها و آثار تئوریک است. - ۱۵، ۲۳، ۲۸، ۳۸، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۱۳ - ۱۱۱، ۱۲۱، ۱۲۳، ۱۲۹، ۱۳۷، ۱۳۸، ۱۵۲، ۱۵۷ - ۱۵۴، ۱۵۹، ۱۶۰، ۱۸۳، ۲۱۶، ۲۲۲، ۲۴۰، ۲۶۰.

کارل هاینریش وُرنر (Wörner karl Heinrich) - ۱۹۱۰، والدورف (نزدیک گیلبرگ). موسیق شناس آلمانی؛ در مدرسه عالی موسیقی و در دانشگاه در برلین تحصیل می کرد. ۱۹۴۶ - ۱۹۵۴ دانشیار مدرسه عالی موسیقی در گیلبرگ بود؛ ۱۹۵۴ - ۱۹۵۸ در انتشارات B.Schott's Söhne در ماینز کار می کرد و از ۱۹۵۸ دانشیار Folkwangschule در اِسِن بود. تألیفات او: «ر. شومان»، «موسیقی زمان معاصر» (1949), Mainz. «Musik der Gegenwart»، «تاریخ موسیقی» (Göttingen, 1953, 1956). «Geschichte der Musik», «موسیقی نو بر سر دوراهی» (Mainz, 1954; 2. Aufl. - 1956). «Entscheidung» - ۲۷، ۲۴.

آنتونیو ویوالدی (Vivaldi Antonio) - ۱۶۷۸، ونیز - ۱۷۴۱، وین. آهنگساز و ویولونیست ایتالیایی. - ۱۹۳.

شارل-ماری ویدور (Widor Charles- Marie Jean Albert) - ۱۸۴۴، لیون - ۱۹۳۷، پاریس. نوازنده ارگ و آهنگساز فرانسوی؛ شاگرد ژ. لیمس (ارگ) و ف. ژ. فیتس (کمپوزسیون) در بروکسل بود. بنیان‌گذار ژانر جدید «سمفونی ارگی» است. مؤلف چهار سمفونی، ده سمفونی ارگی (یا صحیح‌تر بگوئیم - سوئیت)، اپرا، باله، مس، آثار مجلسی و سازی، همچنین کتاب «تکنیک ارکستر معاصر» است. ویرایش‌های پُر شمار آثار ارگی. س. باخ او معروف هستند. - ۱۹۰.

نوربرت وینر (Wiener Norbert) - ۱۸۹۴، کلمبیا، میسوری (ایالات متحده آمریکا) - ۱۹۶۴، استکهلم. دانشمند - ریاضی‌دان آمریکایی، «پدر» سیرتیک. - ۲۵۵.

فریتز وینکل (Winckel Fritz) - ۱۹۰۷، برگنس. صوت‌شناس آلمانی. مؤلف یک سلسله آثار موسیقایی - تئوریک مرتبط با مسائل آکوستیک و شنوایی است، از جمله: «Klangwelt unter der Lupe»، «Phänomen des musikalischen Höres»، «Klangstruktur der Musik». - ۲۰۹، ۲۲۶.

زیگنیف ویشنسکی (Wiszniewski zbigniew) - ۱۹۲۲، لُوو. آهنگساز و نوازنده آلتوی لهستانی؛ شاگرد ک. سیگرسکی در مدرسه عالی موسیقی در لویلز و ورشو، و شاگرد م. شالسکی (آلتو) بود. در استودیوی تجربی رادیو ورشو و در انجمن «Liutai Polacchi» کار می‌کند. مؤلف آثار سازی و کر، اپرا و یک سلسله کمپوزسیون‌های الکترونیک است (به‌طور مثال: «Decybel- Herz- Sekunde»، ۱۹۶۲). - ۲۱۰-۲۲۵.

یاروسلاو وُلک (Volek Jaroslav) - ۱۹۲۳، ترنچین. موسیقی‌شناس و تئورسین چک. در کنسرواتوار پاریس شاگرد اُ. شین، م. کریچ وی. رژیکی بود؛ دوره موسیقی‌شناسی را در دانشگاه‌های کارلوف و اسلواکی گذراند. مؤلف تعداد زیادی آثار موسیقایی - تاریخی و تئوریک است (از جمله - «مبانی تئوریک هارمونی از دیدگاه فلسفه علمی»، «زیباشناسی»). - ۵۷، ۹۹.

آندره آکساندروویچ والدین - ۱۹۱۴، مسکو. دانشمند شوروی، دکتر علوم روان‌شناسی. سازنده ساز الکترونیک موسیقایی - سینتی‌سایزر «اکودین» (آخرین مدل آن، «اکودین-۱۲»، در اواخر دهه ۶۰ پدید آمد). س. واسیلنکو یک کنسرتو برای «اکودین» و ارکستر نوشت؛ این ساز بارها در موسیقی‌های فیلم و اجراهای تئاتری به کار گرفته شد. - ۲۱۴.

کریستیان وولف (Wolff christian) - ۱۹۳۴، نیس. آهنگساز آمریکایی (از ۱۹۴۱ در آمریکا زندگی می‌کند). در دانشگاه هاروارد تحصیل کرد (دورهٔ فیلولوژی نسی). کمپوزیسیون را نزد ج. کیچ می‌آموخت. شرکت‌کنندهٔ گروه تجربی به ریاست کیچ است. مؤلف آثار پُرشمار مجلسی - سازی است (از جمله - سِپِت برای هرگونه ساز، دوئت برای پیانیست‌ها I و II) - ۱۸۱، ۲۰۶، ۲۰۸، ۲۶۰.

ایرژو ویسلوژیل (Vyslouzil Jifi) - ۱۹۲۴، کوشیسه. موسیقی‌شناس و قوم‌نگار چک؛ در دانشگاه برن تحصیل کرد. مؤلف آثاری پُرشمار در حوزهٔ قوم‌نگاری موسیقایی، تاریخ موسیقی و موسیقی معاصر است. - ۳۷.

ایوان آلكساندروویچ ویشنه‌گراسکی - ۱۸۹۳، پتربورگ. آهنگساز و تئوریسین روس؛ در کنسرواتوار پتربورگ تحصیل کرد. از ۱۹۲۲ در پاریس زندگی می‌کرد. مبلغ موسیقی و ربع‌پرده‌ای و سازندهٔ پیانو رویال ربع‌پرده‌ای است. مؤلف کتابی دربارهٔ هارمونی ربع‌پرده‌ای است. پوئم سمفونیک «چنین گفت زرتشت» و یک سلسله آثار برای پیانوی ربع‌پرده‌ای از جمله آثار او هستند. - ۱۰۰، ۱۹۵.

برنار گاوِتی (Gavoty Bernard) - ۱۹۰۸، پاریس. ارگ‌نواز و منتقد موسیقی فرانسوی؛ در سوربن و کنسرواتوار پاریس تحصیل کرد. عضو «Jeunesses Musicales» است. کارهای معروف: «L. Vieme» (پاریس، ۱۹۴۳)، «J. Alain» (پاریس، ۱۹۴۵، ۱۹۵۰)، «Les Francias Sont ils musician» (پاریس، ۱۹۵۴)، «Deux calitales romantiques»، سری ۱۳ جلدی «Les grands interpretes». ۱۸۱.

سواتپلوک هاولکا (Havelka Svatopluk) - ۱۹۲۵، وریتسا. آهنگساز چک؛ شاگرد آ. سیخراوک. ایراک در دانشگاه کارلوف در پراگ بود. بنیان‌گذار گروه گر «نُت» وابسته به رادیو اُستراوا. اولین سمفونی گاولکا در فستیوال جوانان در مسکو (۱۹۵۷) مدال نقره کسب کرد. - ۲۴، ۲۷۳.

یوزف هایدن (Haydn Franz Joseph) - ۱۷۳۲، روهراو - ۱۸۰۹، وین. آهنگساز اتریشی. یکی از بنیان‌گذاران مکتب کلاسیک وین. - ۱۸۷.

یان هانوش (Hanuš Jan) - ۱۹۱۵، پراگ، آهنگساز چک؛ شاگرد و. درگژوا (پیانو)، ا. یرمیاش (کمپوزیسیون)، پ. ددچکا (رهبری) در کنسرواتوار پراگ بود. سال‌های زیادی در مؤسسات انتشارات موسیقی کار می‌کرد. در آثارش سنت‌های رومانتیزم متأخر چک را تکامل می‌بخشد. آثار صحنه‌ای وی محبوبیت زیادی پیدا کردند. - ۲۷۳.

ولادیمیر هلفرت (Helfert Vladimir) - ۱۸۸۶، پلانیس (چک) - ۱۹۴۵، پراگ. پژوهشگر و مورخ موسیقی چک. استاد دانشگاه در برن. مؤسس شرکت نشر «Musica antique bohemica» و آرشیول. یاناکچ در برن. مؤلف آثار پُرشمار موسیقی‌شناسی و تاریخی - موسیقایی است. در سال‌های اشغال در جنبش مقاومت شرکت داشت. در نوامبر ۱۹۳۹ توسط گشتاپو بازداشت، در فوریه ۱۹۴۲ به عنوان بیمارِ علاج‌ناپذیر آزاد و در آوریل ۱۹۴۴ مجدداً بازداشت شد. چند روز پس از آزادی از اردوگاه مرگ درگذشت. آثار پُرشمار هلفرت به موسیقی قرن‌های هجدهم - نوزدهم چک، تاریخ کاپل‌های درباری، و همچنین موسیقی قرن بیستم چک اختصاص دارند. - ۲۸.

گئورگ فریدریش هندل (Händel Georg Friedrich) - ۱۶۸۵، هاله - ۱۷۵۹، لندن. آهنگساز آلمانی. - ۱۸۷.

هارالد گنزمر (Genzmer Harald) - ۱۹۰۹، بلومنتال. آهنگساز آلمانی؛ شاگرد ه. استفانی در ماربورگ (ارگ، پیانو و کمپوزسیون)، سپس شاگرد پ. هیندمیت (کمپوزسیون)، ک. زاکس و ه. شونه‌مان (موسیقی‌شناسی قیاسی و سازشناسی) در مدرسه عالی موسیقی در برلین بود. عضو آکادمی هنر در مونیخ. در آثارش از سیستم هیندمیت پیروی می‌کند. مؤلف دو کسرتو برای تراتونیوم، دو سمفونی، کسرتوهای سازی، باله «آئینه سحرآمیز» و آثار مجلسی پُرشمار است. - ۱۸۹.

اشفان گئورگه (George Stefan) - ۱۸۶۸، بوڈس‌هایم - ۱۹۳۳، لوکارنو. نویسنده و شاعر آلمانی؛ مترجم بولدر. - ۱۰۵.

کارل آگوست گوی‌وارتس (Goeyvaerts Karl August) - ۱۹۲۳، آنت‌ورپن. آهنگساز و موسیقی‌شناس بلژیکی؛ شاگرد د. میو و ا. مسیان در پاریس بود. موسیقی سازی جای ویژه‌ای در آثارش دارد. مؤلف یک سلسله آثار موسیقایی - الکترونیک است. از ۱۹۵۰ با استودیو گلن همکاری داشت. - ۱۹۵.

میخائیل ایوانوویچ گلینکا - ۱۸۰۴، اسمولنسک - ۱۸۵۷، برلین. آهنگساز روس. - ۲۲، ۳۳.

آنتوان گله‌آ (Golea Antoine) - ۱۹۰۶، وین. منتقد و مورخ موسیقی فرانسوی؛ شاگرد ژ. انسکو (ویلن)، آ. کوستالد (هارمونی و کنترپوان) و پ. ماسن (تاریخ موسیقی) بود؛ سوربن را به پایان رساند. مؤلف بسیاری آثار موسیقایی - تئوریک و تاریخی است (آنالیز شعری و موسیقایی) «پلئاس و ملیزاند»، «زیباشناسی موسیقی معاصر»، «دیدار با پی‌یر بولز»، «ژ. اُریک»، «دیدار با اُ. مسیان»، «بیست سال موسیقی معاصر» و غیره. - ۲۴، ۱۷۹، ۲۶۳.

یفیم گالیشف- ۱۸۹۵، خرسون- ۱۹۷۰، پاریس. آهنگساز و نقاش روس. شاگرد ل. آور (ویلن) بود. در سال ۱۹۱۴، مستقل از شوئبرگ، کوارتت زهی ای مبتنی بر تکنیک دوازده‌تبی نوشت. مؤلف دو اپرا، تریوی زهی و آثار ارکستری و سازی است. -۱۱۳.

پائول گردینگر (Gredinger Paul)- ۱۹۲۷. آرشیو موسیقی الکترونیک کُلن همکاری داشت. مؤلف مقاله «Das serielle»- ۱۹۵، ۲۲۳.

ادوارد هاگروپ گریگ (Grieg Edward Hagerup)- ۱۸۴۳، برگن- ۱۹۰۷، همان‌جا. آهنگساز نروژی- ۳۲.

فرد گروفه (Grofé Ferde)- ۱۸۹۲، نیویورک. آهنگساز، پیانیست، نوازنده آلتو و تنظیم‌کننده آمریکایی؛ شاگرد پ. فلوریدی و. دالر در کالج وینچنتو بود. به عنوان پیانیست و نوازنده آلتو در ارکسترهای مختلف فعالیت داشت و در دوت‌های پیانو (با همسرش) کنسرت می‌داد. مؤلف موسیقی‌های باله، سمفونیک و سازی است. از جمله آثار وی: سوئیت‌های ارکستری «می‌سی‌سی‌پی»، «کانیون بزرگ»، «هالیوود»، «فرشته جلدید» و غیره؛ کنسرتو پیانو، سمفونی- ۱۹۶.

جستیمیر گرگور (Gregor cestmir)- ۱۹۲۶، برنو. آهنگساز چک؛ شاگردی. کوپیل در برنو بود. در آثارش تأثیر جاز، همچنین اسلوب‌های پ. بورژکوئیس و ای. استراوینسکی محسوس است. به ترانه‌های او در فستیوال جوانان در مسکو (۱۹۵۷) مدال نقره و برنز اعطا شد. مؤلف آثار سمفونیک، سازی و مجلسی، کانتات و موسیقی صحنه‌ای است. -۲۷۲، ۲۷۳.

ژان- ژاک گروئنوالد (Grünenwald Jean- Jacques)- ۱۹۱۱، گرانژوریه. نوازنده ارگ و آهنگساز فرانسوی سوئیس تبار؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد م. دوپره (ارگ) و آ. بوئر (کمپوزسیون) بود. برنده جایزه روم (۱۹۳۹) و جایزه اول مسابقه آهنگسازان (۱۹۶۰) در موناکو. تدریس می‌کرد و کنسرت می‌داد. از ۱۹۵۱- عضو گروه پ. شفر (به اتفاق پ. بولز، م. فلیپو و ژ. باراک). در سال‌های آخر- نوازنده ارگ در کلیسای سن- پی‌یر دو مونروژ. مؤلف آثار ارکستری، پیانویی، مجلسی، ارگ، اپرای «سارداناپال»، کُرال‌ها است. -۲۰۳.

هنریک میخائیل گورتسکی (Górecki Henryk Mikolaj)- ۱۹۳۳، چرنیتسا، نزدیک رینیک. آهنگساز لهستانی؛ شاگرد ب. شابلسکی در کاتوئیتسا بود. در آثارش از تکنیک پوآتیلیسم، سریال‌سازی توتال و آله‌آتوریکا استفاده می‌کند. بنیان‌گذار استودیوهای تجربی در رینیک و کاتوئیتسا. مؤلف کنسرتو برای پنج ساز، کوارتت زهی، سمفونی «۱۹۵۹»، «دیاگرام» برای فلوت سلو، «genesis» و دیگر آثار است. -۲۴۰، ۲۵۲- ۲۵۰.

ایلیا هورنیک (Humnik Ilja) - ۱۹۲۲، پارو.با. آهنگساز، پیانیست و منتقد موسیقی چک؛ شاگرد و. نُواک در آکادمی موسیقی پراگ بود؛ کنسرت می‌دهد. مؤلف آثار پُرشمار با ژانرهای گوناگون (کانتات «ماریکا» - ۱۹۵۵- در اتحاد جماهیر شوروی اجرا شد) و کتاب‌های فکاهی مخصوص موسیقی است. - ۲۷۳.

ادوارد هرتسوک (Herzog Eduard) - ۱۹۱۶، وین. معلم موسیقی چک؛ در آکادمی موسیقی در براتیسلاوا، در کنسرواتوار پراگ نزد ی. رژیِدکی (کمپوزیسیون) و در دانشگاه کارلوف تحصیل کرد. مؤلف تریوی زهی، قطعات پیانویی و یک سلسله کارهای تئوری و تاریخ موسیقی است. - ۳۲، ۱۲۶.

لوئیجی دالاپیکولا (Dallapiccola Luigi) - ۱۹۰۴، پیزینو - ۱۹۷۵، فلورانس. آهنگساز و پیانیست ایتالیایی؛ شاگرد و. فراتزی در کنسرواتوار در فلورانس بود. در دهه پنجاه در تنگلود و فلاشینگ (ایالات متحده آمریکا) تدریس می‌کرد و با س. ماتراس و یولونیست کنسرت می‌داد. نماینده شاخص تر دودکافونی ایتالیایی است. در آثارش تکنیک شوئبرگ را با ملودی‌های آهنگین ایتالیایی، بدون حذف هارمونی ثل، ادغام می‌کرد. مؤلف تعداد زیادی آثار در ژانرهای مختلف است. - ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۵۷، ۱۵۹، ۲۶۰.

آنتونین دُورژاک (Dvořák Antonin) - ۱۸۴۱، نلاهورز و ولتاو - ۱۹۰۴، پراگ. آهنگساز چک. - ۲۷.

کلود آشیل دبوسی (Debussy claude Achille) - ۱۸۶۲، سن ژرمن - ۱۹۱۸، پاریس. آهنگساز فرانسوی. - ۲۸، ۴۲.

روژه دِزُرمیِر (Désormière Roger) - ۱۸۹۸، ویشی - ۱۹۶۳، پاریس. رهبر و آهنگساز فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد ش. کوکلن بود. در ۱۹۲۵_۱۹۲۴ باله سوندی را در پاریس، در ۱۹۳۰-۱۹۲۵ باله دیاگلیف را و همچنین Opéra comique، Grand opera را اداره می‌کرد. مؤلف یک سلسله آثار ارکستری، مجلسی، کُر و موسیقی فیلم است. - ۸۹.

مارسل دِلاننوا (Delannoy Marcel) - ۱۸۹۸، لا فِرته-آله - ۱۹۶۲، نانت. آهنگساز فرانسوی؛ شاگرد آ. ژالایژ، ژ. گالون، آ. رولان-مانونل و آ. اَنه‌گر بود. نخستین اجرای برنامه را در سال ۱۹۲۷ در پاریس با اپرای «درخت گلابی فقر» داشت که فوراً موجب شهرت او شد. مؤلف اپرا، اپرت، باله، سوئیت‌های ارکستری از اپراها و اپرت‌های خودش، سمفونی «فیگورهای صوتی»، سرنا دِ کنسرتی برای ویلن و ارکستر، کنسرتوی ماه مه برای پیانو و ارکستر، کوارتت زهی و دیگر آثار سازی، کُر، صحنه و موسیقی فیلم است. - ۲۰۳.

پائول دِسانو (Dessau Paul) - ۱۸۹۴، هامبورگ. آهنگساز و رهبر آلمانی؛ شاگرد ف. زایتس (ویلن) و ا. بِم (پیانو و کمپوزیسیون)، ه. لایشتن‌تریت و ف. شارونیکا (تئوری موسیقی) در برلین بود. در تئاتر اپراها فعالیت می‌کرد. ۱۹۳۳ به فرانسه و ۱۹۳۹ به ایالات متحده آمریکا مهاجرت کرد. از ۱۹۴۸ در GDR کار می‌کند.

مؤلف چهار اپرا، دو سمفونی، آثار ارکستری، مجلسی، سازی، پیانویی و لیدهای پُرشمار (غالباً روی اشعار برشت) است. - ۱۹۰.

کارلو دی ونوزا جزوالدو (Gesualdo, don carlo di venosa) - حدود ۱۵۶۰، ناپل - ۱۶۱۳، همان‌جا. آهنگساز و نوازنده لوت ایتالیایی. مؤلف هفت کتابِ مادرِ گال‌های پنج‌صدایی (که در آنها نوآورانه از شیوه‌های کروماتیک و آنهارمونیک استفاده کرده است)، دو کتاب پنج-هفت‌صدایی «آوازهای مقدس» («Sacre cantiones»)، رسپونسورهای (responsorium) شش‌صدایی و دیگر آثار غیردینی و دینی است. - ۳۵.

پُل جیکوبس (Jacobs Paul) - پیانیست آمریکایی و مبلغ موسیقی نو. ضبط‌های او روی صفحه از آثار آ. شوتبرگ، واریاسیون‌ها اپوس ۲۷ آ. وبرن، چهار اتود ریتمیک اُ. مسیان و یک سلسله آثار دیگر معروف هستند. - ۲۳۹.

چارلز دیکنز (Dickens Charles) - ۱۸۱۲، لندپورت - ۱۸۷۰، هیدس هیل. نویسنده انگلیسی. - ۲۵.

آندژه دوبروولسکی (Dobrowolski Andrzej) - ۱۹۲۱، لُوو. آهنگساز لهستانی؛ شاگرد آ. مالیافسکی (کمپوزسیون) و س. لوباففسکی (تئوری) در مدرسه عالی موسیقی در کراکف بود. منشی اتحادیه آهنگسازان لهستان (۱۹۶۹-۱۹۵۷). عضو استودیوی موسیقی تجربی رادیو لهستان در ورشو. مؤلف سمفونی، کنسرتو سمفونی برای اُبو، کلارینت، فاگوت و ارکستر زهی، پاساکالیا، موسیقی شماره ۱ برای ضبط‌صوت، موسیقی برای ضبط‌صوت و اُبو، موسیقی برای زهی‌ها، دو گروه بادی‌ها و دو بلندگو، موسیقی برای ضبط‌صوت و پیانو، و یک سلسله آثار دیگر. مؤلف کتاب درسی هارمونی. - ۲۱۰.

فرانکو دوناتونی (Donatoni Franco) - ۱۹۲۷، ورونا. آهنگساز ایتالیایی؛ در بولونیا و روم تحصیل کرد، از جمله نزد ای. پیزتی (حدود ۱۹۵۳). در آثار اولیه، تاثیر زیاد بارتوک و نتوکلاسیسیسم محسوس است، مؤلف باله «الکترونه‌ود»، قطعه «برای ارکستر»، چهار کوارتت (سومین - موسیقی الکترونیک)، دیورتیسمان برای ویلن و ارکستر «یادگاری» برای ۱۵ نوازنده، قطعه «سیاه و سفید» برای ۳۷ زهی، «سُلو» برای ۱۰ زهی و دیگر آثار (از جمله، موسیقی الکترونیک). - ۲۳۷، ۲۴۲، ۲۴۳، ۲۶۱.

آلبرت دوکُرک (Ducrocq Albert) - ۱۹۲۱، ورسال. دانشمند فرانسوی. از ۱۹۵۲ تا ۱۹۵۸ سرپرست انجمن فرانسوی الکترونیک و سیرتیک بود. سازنده یک سلسله ماشین‌های سیرتیک و مؤلف تئوری بیوسیرتیک است. - ۲۵۷.

هانری دوتیلو (Dutilleux Henri) - ۱۹۱۶، آنژه. آهنگساز فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد پ. گوپر، آ. بوسر و ژ. گالون و ن. گالون بود. برنده جایزه بزرگ روم. در دهه ۳۰ عضو گروه «مستقل‌ها» بود. عضو

کمیته شعبه فرانسوی انجمن بین‌المللی موسیقی معاصر. مؤلف دوسمفونی، کنسرتو برای دوارکستر، کنسرتو ویلنسل، «5 Métaboles»، سه باله، سه سونت برای باریتون و ارکستر، موسیقی برای تئاتر و سینما و دیگر آثار است. -۲۶۰، ۲۰۳، ۴۲.

هانس یلینک (Jelinek Hanns) - ۱۹۰۱، وین، - ۱۹۶۹، همان‌جا. آهنگساز و تئورسین دودکافونی اتریشی؛ شاگرد ف. اشمیت، آ. برگ و آ. شوئنبرگ بود. از ۱۹۵۸ در آکادمی موسیقی و هنرهای زیبا در وین درس می‌دهد. دستخوش تأثیر قابل ملاحظه شوئنبرگ بود. مؤلف شش سمفونی و آثاری دیگر برای ارکستر، سیکل «اثر دوازده‌تایی» در نه قسمت (۱۹۵۲-۱۹۴۷)، «سه اسکس بلوز» برای نه سولست جاز، کانتات «پرومته» روی شعر گوته، اپرت «پسر کالیگولا» و بسیاری آثار دیگر در ژانرهای مختلف؛ همچنین یک سلسله آثار تئوریک، از جمله: «درآمدی بر کمپوزیسیون دوازده‌تایی» («Anleitung zur Zwölftonkomposition»). - ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۵، ۱۳۲-۱۳۰.

فردریک ژفسکی (Rzewski Frederick) - ۱۹۳۸، وستفیلد (ماساچوست). آهنگساز و پیانیست آمریکایی لهستانی‌تبار. در دانشگاه‌های هاروارد و پرینستون، همچنین در ایتالیا تحصیل کرد. سرپرستی آنسامبل «Musica Electronica Viva» را بر عهده داشت. از جمله آثار: پونم برای پیانو، قطعه با پروژکتور و فتومیکسر، «خودنگاره»، «تجسم» (سمفونی)، «موسیقی خیابانی». ۱۳، ۲۶۱.

آندره ژولیو (Jolivet André) - ۱۹۰۵، پاریس، ۱۹۷۴. آهنگساز و رهبر فرانسوی؛ شاگرد پ. لوفلم و ا. واریز. مدیر موسیقی «کمدی فرانسه» بود. یکی از بنیان‌گذاران گروه «فرانسه جوان». از ۱۹۶۶، استاد کمپوزیسیون در کنسرواتوار پاریس. مؤلف آثاری پُرشمار در همه ژانرها، از جمله کنسرتو برای امواج مارته‌نو و ارکستر (۱۹۴۷)، سه پونم برای امواج مارته‌نو، ۱۲ انوانسیون برای ۱۲ ساز، سه سمفونی، اپرا «دولورس»، دو باله و غیره. - ۱۹۰، ۲۰۳، ۲۶۰.

اُسکار زالا (Sala Oscar) - ۱۹۱۰، گرایتس (تورینگیا). نوازنده تراوتونوم، آهنگساز و تئورسین آلمانی؛ در کنسرواتوار برلین تحصیل کرد. همکاری زیادی با ف. تراوتوین برای تکمیل ساز او داشت. ۱۹۵۲-۱۹۴۹ «Mixtur- Trautonium» را ساخت، که آهنگسازانی همچون پ. هیندمیت و ه. گزمر برای آن موسیقی نوشتند. مؤلف یک سلسله آثار برای ارکستر الکترونیک و موسیقی صحنه‌ای است. - ۱۸۹، ۱۹۵، ۲۱۰.

رودولف حافیزوویچ زاریپوف - ۱۹۲۹، قازان. دانشمند-ریاضی‌دان شوروی. هنرستان موسیقی را در ۱۹۴۹ در کلاس ویلنسل در قازان، و دانشگاه دولتی لمانوسوف مسکو را در ۱۹۵۲ به عنوان ریاضی‌دان به پایان رساند؛ ۱۹۵۸- نامزد علوم فیزیک-ریاضی. یک سلسله آزمایشات روی ماشین‌های «اورال» و «اورال-

۲» برای مدل‌سازی عمل آهنگساز و موزیکولوگ انجام داد. مؤلف یک سلسله مقالات در مورد موضوع کاربرد کامپیوترها در پژوهش‌های فرایند موسیقایی - خلاقه و کتاب «سیرتیک و موسیقی» (۱۹۶۳، ۱۹۷۱) است. - ۲۵۷.

ایلیا زلنکا (Zelyenka Ilja) - ۱۹۳۲، براتیسلاوا. آهنگساز اسلواکی؛ شاگردی. زیمر (کمپوزیسیون) و ر. ماتسوزینسکی (پیانو)، سپس در مدرسه عالی هنر موسیقی شاگردی. سیکر بود. مؤلف دو سمفونی، اوورتورهای ارکستری، «ساختارها برای ارکستر»، موسیقی برای کُر و ارکستر، کانتات، آثار پُر شمار موسیقی سینتتیک، آثار مجلسی - سازی و موسیقی فیلم است. - ۲۶۸.

میلوسلاو ایشنوان (Ištvan Miloslav) - ۱۹۲۸، اولوموتس. آهنگساز چک؛ شاگردی. کوپیل در آکادمی هنر موسیقی یاناچک در برنو بود. در آثارش، به موازات اسلوب‌های سنتی، از دستاوردهای جدید تکنیک کمپوزیسیون استفاده می‌کند. مؤلف سمفونی، سوئیت‌های ارکستری، کنسرتوهای سازی، کوارتت‌ها، آثار مجلسی و لیدها برای آسامبل‌های موسیقی محلی است. - ۲۴، ۲۳۱، ۲۷۷.

پتریوکوش (Jockusch Peter) - آرشیکت و صوت‌شناس سوندی. - ۲۳۱.

میلوسلاو کابلچ (kabeláč Miloslav) - ۱۹۰۸، پراگ. آهنگساز و رهبر چک؛ در کنسرواتوار پراگ شاگرد ک. ب. ایراک (کمپوزیسیون، ۱۹۳۱-۱۹۲۸) و پ. ددچک (رهبری، ۱۹۳۲-۱۹۳۰) بود. از ۱۹۵۴ در رادیو چکسلواکی کار می‌کرد. از ۱۹۵۸ تا ۱۹۶۲ استاد کمپوزیسیون کنسرواتوار پراگ بود. مؤلف سمفونی‌ها، دو اوورتور و دیگر آثار ارکستری، کُر، مجلسی، موسیقی صحنه‌ای، باله و قطعاتی برای پیانو است. - ۲۶۸.

ویکتور کالایس (Kalabis Viktor) - ۱۹۲۳، چرون کاستلس. آهنگساز چک؛ در دانشگاه کارلوف (موسیقی‌شناسی) درس خواند و در کنسرواتوار پراگ شاگرد ا. گلوویل و ی. رژیچک بود. برنده جوایز بین‌المللی. مؤلف سمفونی‌ها، سوئیت‌های ارکستری، کنسرتوهای سازی و آثار مجلسی است. - ۲۷۰، ۲۷۳.

کورنلیوس کاردیو (Cardew Cornelius) - ۱۹۳۶، وینچکومب (Winchcombe). آهنگساز، پیانیست و منتقد موسیقی انگلیسی؛ در لندن شاگرد ه. فلدزین، در استودیوی موسیقی الکترونیک کُن شاگرد م. کونینگ و در روم شاگرد ژ. پتراس بود. با ک. اشتوکهاوزن، ج. کیچ و د. تودور همکاری می‌کرد. مؤلف سونات‌های پیانو، اُکت‌ها، آثار سازی و مجلسی، کمپوزیسیون موسیقایی - تئاتری «سال‌های مدرسه» برای

نوازندگان، لیدها، کُر، نور و پاتومیم؛ پارتیتور گرافیکی «Tearise» برای ترکیبِ دلخواه نوازندگان. - ۱۸۴، ۲۶۰.

ارهارد کارکوشکا (Karkoschka Erhard) - ۱۹۲۳، اُستراوا. آهنگساز، رهبر و موسیقی‌شناس آلمانی؛ در مدرسهٔ عالی موسیقی اشتوتگارت (کمپوزسیون، رهبری) و در دانشگاه توینگنس (تئوری موسیقی) درس خواند. از ۱۹۶۴ استاد مدرسهٔ عالی موسیقی اشتوتگارت؛ از ۱۹۶۵ در دوره‌های موسیقی معاصر دارمشتات فعالیت می‌کرد. مؤلف چند اثر در حوزهٔ موسیقی معاصر؛ رسالهٔ او به تکنیک کمپوزسیون در آثار اولیهٔ و برن اختصاص دارد. تعداد زیادی آثار ارکستری و سازی و کمپوزیسیون‌های الکترونیک و آله‌آتوریک ساخته است. - ۱۱۵.

هنری دیکسون کاول (Cowell Henry Dixon) - ۱۸۹۷، منلوپارک، کالیفرنیا - ۱۹۶۵، نیویورک. آهنگساز، پیانیست، منتقد و ناشر موسیقی آمریکایی؛ در نیویورک شاگرد چ. سیدزِر و در برلین شاگرد آ. شوئنبرگ بود. برندهٔ جایزهٔ گوگنهایم. در سال ۱۹۳۲ در برلین به اتفاق ل. س. ترمِن سازِ الکتروآکوستیک «ریتِمِکِن» را طراحی کرد. مؤلف ۱۹ سمفونی (از جمله برای ارکسترهای جوان) و آثاری دیگر در تمام ژانرها، و همچنین یک سلسله آثارِ تتوریک است. - ۱۸۷.

فرانس کافکا (Kafka Franz) - ۱۸۸۳، پراگ - ۱۹۲۴، کیرلینگ نزدیک وین. نویسندهٔ اتریشی. - ۱۹۶. موریسیو راتول کاکل (Kagel Mauricio Raul) - ۱۹۳۱، بوینوس آیرس. آهنگساز و رهبر آرژانتینی؛ بنیان‌گذار ارکستر مجلسی در بوینوس آیرس. از ۱۹۵۷ در آلمان زندگی می‌کند. در استودیوی موسیقی الکترونیک در کُلن فعالیت می‌کرد. از ۱۹۵۹ رهبر ارکستر مجلسی راین؛ از ۱۹۶۹ سرپرست دوره‌های موسیقی معاصر در کُلن. مؤلف آثاری پُرشمار، از جمله برای سازهای قدیمی، اکزوتیک و الکترونیک است. - ۲۴، ۱۸۴، ۲۰۹، ۲۶۴ - ۲۶۰.

ژولیو کاجینی (Caccini Giulio) - ۱۵۵۰، تیولی - ۱۶۱۸، فلورانس. آهنگساز و خوانندهٔ ایتالیایی. - ۲۷۱. تادئوش کاجینسکی (Kaczyński Tadeusz) - ۱۹۳۲، ورشو. موسیقی‌شناسی و منتقد لهستانی. دانشگاه یاگِلونسک در کراکف را به پایان رساند. مونوگرافی‌هایی دربارهٔ لوتسلاوسکی، مانیوشکو و مسیان و یک سلسله کارها دربارهٔ پائیز ورشو و بسیاری کارهای دیگر نوشته است. - ۲۴۶.

جان کیج (Cage John) - ۱۹۱۲، لوس آنجلس. آهنگساز آمریکایی؛ شاگرد ف. چارلز ول. لوی (پیانو). ر. بولیژ، آ. شوئنبرگ، آ. وایس و ه. کاول (کمپوزسیون) بود. یکی از بنیان‌گذاران موسیقی ضبط‌صوت آمریکایی. مؤلف باله، موسیقی صحنه، رادیو و فیلم، آثاری برای ارکسترهای کوبه‌ای، موسیقی مجلسی، آوازی و سازی،

آثار پُرشمار برای «پیانوی آماده شده»، برای ضبط صوت، برای ترکیبِ دلخواه نوازندگان است. -۱۳، ۲۴، ۳۹، ۱۸۰، ۱۸۵، ۱۹۰، ۱۹۸، ۲۰۹-۲۳۹، ۲۴۱، ۲۴۲، ۲۶۲-۲۵۹.

یوهانس کپلر (Kepler Johannes) -۱۵۷۱. ویل -۱۶۳۰، رِگنسبورگ. ستاره‌شناس آلمانی. در اثرش «هارمونی جهان» (لیتز، ۱۶۱۹) مدعی بود که حرکت سیارات تابع همان قوانینی است که هارمونی موسیقایی. قهرمان اصلی اپرای پ. هیندمیت «هارمونی جهان». -۵۰.

لوئیجی کروینی (Cherubini Maria Luigi Zenobio Carlo Savatore) -۱۷۶۰، فلورانس -۱۸۴۲، پاریس. آهنگساز ایتالیایی. -۱۸۷.

شارل کوکلن (Koechlin charles) -۱۸۶۷، پاریس -۱۹۵۰، لوکانادل. آهنگساز و تئورسین فرانسوی؛ شاگرد ژ. ماسنه، آ. ژدالژ و گ. فوره در کنسرواتوار پاریس بود. به اتفاق م. راول، ف. اشمیت و ژ. یوره «انجمن موسیقی مستقل‌ها» (SMI) را پایه‌گذاری کرد. شخصیت برجسته فدراسیون موسیقی ملی، یکی از بنیان‌گذاران انجمن «فرانسه- شوروی» و رئیس شعبه موسیقی آن است. مؤلف آثارِ تئوریک، مونوگرافی‌ها و تعداد زیادی آثار در تمام ژانرها است (از جمله، دو سمفونی، «دکتر فابریسیوس» برای ارکستر، ارگ و امواج مارتینو، اپراها، باله‌ها، سه کوارتت، اپنرادوکسیون‌های آتال- سری‌ای و چهار اینترلود. -۱۹۹.

گوتفرد میخائیل کونینگ (König [Koenig] Gottfried Michael) -۱۹۲۶، برانشویگ. آهنگساز آلمانی؛ شاگرد گ. بیلاس در دتمولد در مدرسه عالی موسیقی دولتی در کُلن و دانشگاه بُن بود. با ک. اشتوکهاوزن در استودیوی موسیقی الکترونیک کُلن همکاری داشت. از ۱۹۶۴، سرپرست استودیوی موسیقی الکترونیک وابسته به دانشگاه اوترخت. علاوه بر آثاری برای ارکستر، کوارتت، پیانو و آثار الکترونیک («فیگورهای صوتی I و II»، «essay»، «پروژه I و II»، «برنامه‌های صوتی برای BMI» و غیره)، تنظیم‌های او معروف هستند، از جمله «هنر فوگ» ی. س. باخ. -۱۹۵، ۱۹۶، ۲۲۳.

ردیارد جوزف کیپلینگ (Kipling Rudyard Joseph) -۱۸۶۵، بمبئی -۱۹۳۶، لندن. نویسنده انگلیسی. -۲۰۶.

گیزلهر وُلْفگانگ کِلِبِه (Klebe Giselher wolfgang) -۱۹۲۵، مانهایم. آهنگساز آلمانی؛ شاگرد ک. ف. وُلْفورت در کنسرواتوار برلین، سپس ی. روفر و ب. بلاخر بود. کارمند رادیو برلین؛ از ۱۹۵۷ استاد آکادمی موسیقی آلمانی شمالی در دتمولد. مؤلف چهار سمفونی، کنسرتو برای پنج ساز، آداجیو و آکرو برای کوبه‌ای‌ها؛ آثار ارکستری و سازی، کوارتت‌ها، هفت اپرا، باله‌ها، «رویاهای راسکولنیکوف» برای سوپرانو و ارکستر و آثاری دیگر. -۱۹۵، ۱۹۶.

یان کلو ساک (Klusák Jan) - ۱۹۳۴، پراگ. آهنگساز چک؛ در آکادمی هنر موسیقی در پراگ شاگردی. ریژدک و پ. بورژکوئیس بود. در آثارش به صورت گسترده از سیستم های مختلف امروزی کمپوزیسیون استفاده می کند. مؤلف سه سمفونی، «واریاسیون ها روی تم مالر»، کوارتت ها، آثار سازی، باله، لیدها روی اشعار محلی چک، و همچنین مقاله «امکانات بیانی تکنیک نو». - ۲۷۶.

فریتز هاینرک کلیان (Klein Fritz Heinrich) - ۱۸۹۲، بوداپست. آهنگساز اتریشی؛ شاگرد آ. شوئنبرگ و سپس آ. برگ بود. به فعالیت های موسیقایی - نقادانه و آموزشی می پرداخت (در کنسرواتوار آ. بروکنر در لینز تئوری درس می داد). آهنگسازی پرکار؛ تنظیم های پیانویی «وُتسک» و «کنسرتو مجلسی». آ. برگ او معروف هستند. با نام مستعار «Héautontimorumenos» برنامه اجرا می کرد. مؤلف چند اپرا، تعداد زیادی آثار ارکستری و مجلسی است. - ۱۱۳، ۱۸۶.

زولتان کدای (Kodály Zoltán) - ۱۸۸۲، کچ که مت - ۱۹۶۷، بوداپست. آهنگساز، کارشناس فولکلور و معلم مجار؛ شاگرد ه. کسپر در بوداپست بود. مؤلف سه اپرا، آثار بزرگ آوازی - سازی (از جمله، مزامیر مجار)، آثار ارکستری، سازی، مجلسی، آوازی و آثار تئوریک درباره فولکلور، پداگوژی و غیره است. - ۳۶، ۲۲.

آرون کوپلند (Copland Aaron) - ۱۹۰۰، بروکلین. آهنگساز، منتقد و مقاله نویس موسیقی آمریکایی؛ در نیویورک شاگرد ر. گلدمارک و در پاریس شاگرد ن. بولانژه بود. سازمان دهنده کنسرت ها و فستیوال های موسیقی معاصر. مؤلف چهار سمفونی، دو اپرا، پنج باله، آثار کر، سازی، مجلسی، صحنه، موسیقی فیلم و آثار تئوریک است. - ۲۵، ۲۶۰.

ولادزیمژ کوتونسکی (Kotoński Włodzimierz) - ۱۹۲۵، ورشو. آهنگساز لهستانی؛ در آکادمی موسیقی ورشو شاگرد پ. ریتل و ت. شلیگوفسکی بود. همکار استودیوی موسیقی الکترونیک ورشو. مؤلف «کنسرتو برای چهار» برای ترکیب مجلسی، «هارپ الوی» برای سوپرانو، فلوت، سیترا، الکتروگیتار و کوبه ای ها، «سلکسیون ها I» برای چهار نوازنده جاز، موسیقی برای شانزده سنج و زهی ها، «میکروساختارها» (موسیقی الکترونیک) «اتود کنکرت روی یک ضربه به سنج» (موسیقی کنکرت)، «بازی اصوات» (موسیقی الکترونیک) و دیگر آثار؛ همچنین یک سلسله آثار تئوریک، از جمله - درباره فولکلور و سازهای کوبه ای. - ۲۱۰، ۲۲۵.

گوئتر کوهان (Kochan Günter) - ۱۹۳۰، لوکائو. آهنگساز آلمانی (جمهوری دموکراتیک آلمان)؛ در مدرسه عالی موسیقی برلین (۱۹۵۰-۱۹۴۶) شاگرد ک. ف. نوتل، ه. وونش و ب. بلاخر، سپس در آکادمی

هنر آلمان شاگرد ه آیسِلِر (۱۹۵۳-۱۹۵۰) بود. مؤلف سمفونی، موسیقی سازی و مجلسی، اپرا، پردازش ترانه‌های محلی، ترانه‌های جوانان و توده‌ای، کُر و موسیقی فیلم است. -۲۳.

مانفرد کراوزه (Krause Manfred) - همکار استودیوی موسیقی تجربی در برلین غربی. -۲۹۰.

ارنست کرشنیک (Křenek Ernst) - ۱۹۰۰، وین. آهنگساز اتریشی؛ در آکادمی موسیقی وین و مدرسه عالی موسیقی برلین شاگرد ف. شرکر بود. با ظهور فاشیسم به آمریکا مهاجرت کرد. در آثارش از متنوع‌ترین انواع تکنیک کمپوزیسیون استفاده می‌کرد- از موسیقی تُنال تا موسیقی سری‌ای و جاز. کارهای معروف او عبارت‌اند از «درباره موسیقی نُو»، «آموزش کنترپوان دوازده‌تایی» و غیره. مؤلف سمفونی‌ها، دو کنسرتو گروسو، چهار کنسرتو پیانو، هفت کوارتت، شش سونات پیانو، هجده اپرا، کانتات، لید و بسیاری آثار دیگر است. -۲۴، ۱۲۱، ۱۴۸، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۵۶، ۱۵۹، ۱۶۰، ۱۶۴، ۱۷۹، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۲۶.

یانیس زناکس (Xenakis Yannis) - ۱۹۲۲، برایلا (رومانی). آهنگساز و ارشیتیک یونانی؛ کمپوزیسیون را نزد آ. اُنه‌گِر، د. میو و آ. مسیان (۱۹۵۱-۱۹۵۰) می‌آموخت. از ۱۹۴۷ در پاریس زندگی می‌کرد و شاگرد و دستیار له کوربوزیه (۱۹۵۹-۱۹۴۸) بود. استاد «Schola cantorum» در پاریس و استاد موسیقی ریاضیاتی و مکانیکی در دانشگاه ایندیانا (ایالات متحده آمریکا). در آثارش به صورت گسترده از انواع جدیدتر تکنیک کمپوزیسیون، به ویژه روش‌های ریاضی استفاده می‌کند. بنیان‌گذار موسیقی به اصطلاح «استوخاستیک» است. مؤلف «استراتژی‌ها» برای دو ارکستر، «terretektor» برای هشتاد و هشت نوازنده مستقر در جمعیت، آثاری پُرشمار برای تعداد مختلف نوازندگان، همچنین یک سلسله کارهای تئوریک درباره موسیقی نو. -۲۴، ۲۰۹، ۲۵۵، ۲۶۶، ۲۶۰.

تادئوس کاهیل (Cahill Thaddeus). در ۱۹۳۴ درگذشت. مهندس - صوت‌شناس و الکترونیک آمریکایی. مخترع تلهارمونیوم (۱۹۲۱-۱۹۲۰)، بنیان‌گذار سازهای الکترونیک - موسیقایی. -۱۸۷.

میلکو کِلِمِن (Kelemen Milko) - ۱۹۲۴، آهنگساز یوگسلاوی؛ شاگرد س. شولیک در آکادمی موسیقی در زاگرب، سپس شاگرد مسیان، د. میو و ت. اُبن در کنسرواتوار پاریس و شاگرد و. فورتیتر در فرایوگ بود. سازمان‌دهنده «دوسالانه بین‌المللی موسیقی» در زاگرب و عضو انجمن بین‌المللی موسیقی معاصر. مؤلف اپراها، باله‌ها، آثار ارکستری، سازی (از جمله آثار دارای جوایز بین‌المللی «transfigurations» برای پیانو و ارکستر، کنسرتو ویلن)، مجلسی و آوازی است. -۲۳.

دیمیتری لویدیس (Levidis Dimitri) - ۱۸۸۶، آتن - ۱۹۵۱، همان‌جا. آهنگساز یونانی؛ در کنسرواتوار آتن، سپس در لوزان و در مونیخ نزد ر. اشتراوس تحصیل کرد. پرداختن به آکوستیک و مطالعه موسیقی قدیم بر آثارش تأثیر گذاشتند. از اولین آهنگسازانی است که در آثارش از امواج مارته‌نو استفاده کرده است. - ۱۸۹.

فریاند لژه (Leger Férmand) - ۱۸۸۱، آرژانتان - ۱۹۵۵، ژوف - سور - ایوت. نقاش فرانسوی. - ۱۸۷.

رنه لیوویتس (Leibowitz René) - ۱۹۱۳، ورشو - ۱۹۷۲، پاریس. آهنگساز، رهبر و تئورسین فرانسوی لهستانی تبار؛ شاگرد (۱۹۳۸ - ۱۹۳۱) آ. ورن (هارمونی و کنترپوان)، م. راول (ارکستراسیون)، پ. دِسائو (رهبری) بود. از ۱۹۲۶ در پاریس زندگی می‌کند. پس از پایان جنگ، رهبر ارکستر رادیو فرانسه و استاد کمپوزیسیون شد. نماینده برجسته دودکافونی. مؤلف سمفونی‌ها، چهار اپرا، کنسرتوهای سازی، آثار ارکستری، مجلسی و آوازی، همچنین آثار تئوریک پرشمار است. - ۱۲۱، ۱۵۸، ۱۶۷.

ارنو لندوای (Lendvai Erno) - ۱۹۲۵، کاپشوار. موسیقی‌شناس مجار؛ در بوداپست شاگرد. فاراگو بود؛ از ۱۹۵۵ تا ۱۹۵۷ در مدرسه عالی موسیقی در بوداپست درس می‌داد. مهم‌ترین کارهای تئوریک او به پژوهش آثار ب. باتوک اختصاص دارند. - ۴۹، ۸۰، ۹۸، ۹۹.

دانیل لسور (Lesur Daniel) - ۱۹۰۸، پاریس. آهنگساز و نوازنده ارگ فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد ش. تورنومیر (ارگ) و ژ. گالون بود. از ۱۹۵۷ تا ۱۹۶۲ سرپرست «Schola Cantorum». یکی از بنیان‌گروه هنری «فرانسه جوان» (به اتفاق ا. مسیان، ای. بودریه و آ. ژولیوه). مؤلف سوئیت فرانسوی برای ارکستر، «Hommage à J. S. Bach» برای زهی‌ها، سوئیت «ستاره سویل»، کانتات و آثاری مجلسی و سازی است. - ۱۸۱.

رولف لیрман (Libermann Rolf) - ۱۹۱۰، زوریخ. آهنگساز و رهبر سوئیس؛ شاگرد و. فوگل (کمپوزیسیون) و ه. شرخن (رهبری) بود. سرپرست بخش موسیقی رادیو پرومونتیر (سوئیس) و هامبورگ بود. از ۱۹۵۹، مدیر موسیقی اپرای دولتی هامبورگ. در آثارش از تکنیک دودکافونی استفاده می‌کند. مؤلف سه اپرا («لئونور ۴۵/۴۰»، «پنلوپ»، «مدرسه زنان»، سمفونی، کنسرتو برای جاز - باند و ارکستر سمفونیک، «کنسرت تغییرات» برای ۱۵۶ ساز، کانتات، آثار مجلسی - سازی و لیدها است. - ۱۵۸، ۱۵۹.

گیورگی لیگتی (Ligeti György) - ۱۹۲۳. دیچوستمارتن. آهنگساز و تئورسین مجاری؛ شاگرد ف. فارکاش و ش. وِرش در مدرسه عالی موسیقی در بوداپست بود. به پژوهش موسیقی محلی رومانی می‌پرداخت. از ۱۹۵۶ در خارج زندگی می‌کند. در دوره‌های موسیقی نود در دارمشتات، ییلتهوون، ایسن درس

می‌داد. از ۱۹۶۴ عضو آکادمی موسیقی سلطنتی سوئد است. مؤلف آثار پُرشمار و کارهای توریک در حوزه موسیقی معاصر است. -۱۶۷.

فرانس لیست (Liszt Ferenc) - ۱۸۱۱، دویوریان (مجارستان) - ۱۸۸۶، بایروت. آهنگساز مجاری. -۳۲، ۳۳، ۳۵، ۱۹۳.

ویتولد لوتسلاوسکی (Lutoslawski Witold) - ۱۹۱۳، ورشو. آهنگساز لهستانی؛ شاگرد و. مالیشفسکی در کنسرواتوار ورشو بود. از ۱۹۵۹ عضو هیئت مدیره انجمن بین‌المللی موسیقی معاصر (SIMC) است. برنده جوایز متعدد دولتی و بین‌المللی و از ۱۹۶۲ عضو آکادمی موسیقی سلطنتی سوئد است. از اواخر دهه پنجاه در آثارش از تکنیک «آله‌آتوریکای محدود و کنترل‌شده» استفاده می‌کند. از جمله آثار: «بازی‌های ونیزی»، «سه پونم هانری میشو»، «کتاب برای ارکستر»، «دوسمفونی، کنسرتو برای ویلنسل و ارکستر»، «بافتن کلمات» («Paroles tissées») برای تنور و ارکستر. -۲۳، ۴۵، ۲۳۷، ۲۴۰، ۲۴۶، ۲۴۷، ۲۵۰، ۲۵۳.

اُتو لوتسینگ (Luening Otto) - ۱۹۰۰، میلوکی (ویسکونسین). آهنگساز، رهبر، معلم و نوازنده فلوت آمریکایی؛ در آکادمی موسیقی در مونیخ (۱۹۱۷-۱۹۱۵) و در کنسرواتوار زوریخ (۱۹۲۰-۱۹۱۷) نزد ف. بوژنی تحصیل کرد. یکی از بنیان‌گذاران Grand Opéra در شیکاگو است. از ۱۹۵۲ با و. اوساچفسکی در استودیو موسیقی الکترونیک نیویورک همکاری داشت. علاوه بر آثار پُرشمار ارکستری، اپرا، مجلسی، سازی و آوازی، یک سلسله آثار موسیقی الکترونیک ساخت «Low Speed»، «Cantation in Twelve Tones»، «Fantasy in Space»، «Incantation»، باله «Theatre Piece- No 11»، «Synthesis» برای اصوات الکترونیک و ارکستر و غیره. -۲۰۶.

یورگ ماگر (Mager Jörg) - ۱۸۸۰، آیشتن - ۱۹۳۹، آشافنبورگ. سازنده چند ساز موسیقی الکترونیک (اسفروفون، ۱۹۲۶، که گ. م. ریمسکی-گرساکف برای آن موسیقی ساخت؛ کالیدوسفون، ۱۹۲۷، الکتروفون و پارتیتوروفون، ۱۹۳۱). مؤلف چند اثر توریک است: «موسیقی یک چهارم تنی» (Eine neue Vierteltonmusik). Aschafenburg, 1916) «عصر جدید موسیقی زائیده رادیو» («Eine neue Epoche der Musik durch Radio»، برلین، ۱۹۲۴). -۱۰۰.

برونو مادِرنا (Maderna Bruno) - ۱۹۲۰، ونیز - ۱۹۷۳، دارمشتات. آهنگساز و رهبر ایتالیایی؛ در آکادمی سانتا چچیلیای روم شاگرد آ. بوستین، در ونیز شاگرد ج. ف. مالی‌پی‌رو و ه. شرخن بود. در ۱۹۵۵ به اتفاق ل. پریو استودیوی الکترونیک فونولوژی موسیقایی وابسته به انجمن رادیو ایتالیا در میلان را تأسیس کرد.

دوره‌های رهبری و کمپوزیسیون در میلان، دارمشتات و ایالات متحده آمریکا برگزار می‌کرد. از جمله آثار: اپرای «دون پریلمپین»، کمپوزیسیون‌های الکترونیک «نکتون»، «Syntax»، «Continua»، «از A تا ya»، کنسرتو برای فلوت، برای پیانو، برای ابوا، برای ویلن، «سرنا IV»، برای سازهای موسیقی و ضبط صوت و غیره. - ۱۹۵، ۲۰۸، ۲۰۹، ۲۲۷.

ورنر مهیر- اپلر (Meyer Eppler werner) - ۱۹۱۳، آنت‌ورپن - ۱۹۶۰، بُن. با یک سلسله کارهای خود سهم ارزنده‌ای در رشد آکوستیک موسیقایی و سازهای الکترونیک- موسیقایی داشت. - ۱۹۵. **گوستاو مالر** (Mahler Gustav) - ۱۸۶۰، موراوی - ۱۹۱۱، وین. آهنگساز اتریشی. - ۲۷، ۲۸، ۲۷۶. **استفان مالارمه** (Mallarmé Stéphan) - ۱۸۹۸ - ۱۸۴۲. شاعر فرانسوی؛ یکی از اولین نمایندگان سمبولیسم. - ۲۴۰.

یوزف مالووس (Malovec Jozef) - ۱۹۳۳، هوربانوا. آهنگساز اسلواکی؛ در آکادمی موسیقی براتیسلاوا، سپس در مدرسه عالی هنر موسیقی براتیسلاوا (نزد آ. مویزس، ۱۹۵۳ - ۱۹۵۱) و در آکادمی هنر موسیقی در پراگ (نزدی. رژیدک و.و. سُمِر ۱۹۵۷ - ۱۹۵۳) تحصیل کرد. مؤلف اوورتور برای ارکستر، کریتوگرام I برای باس کلارینت، پیانوی آماده شده و کوبه‌ای‌ها، کمپوزیسیون الکترونیک «اورتوگزیس» و آثاری دیگر است. - ۲۶۸.

آرتور مالوسکی (Malawski Artur) - ۱۹۰۴، پرمیشل - ۱۹۵۷، کراکف. آهنگساز و رهبر لهستانی؛ در کنسرواتوارهای کراکف و ورشو شاگرد ک. سیگرسکی و.و. بردیایف بود. ریاست شعبه لهستانی انجمن بین‌المللی موسیقی معاصر را به عهده داشت. از ۱۹۴۵ تا ۱۹۵۷ استاد کنسرواتوار کراکف بود. در میان شاگردان او می‌توان از ک. پندرتسکی و آ. دوبروولسکی نام برد. در آثارش از اصول کلاسیک پیروی می‌کرد و به موسیقی محلی روی می‌آورد. مؤلف سمفونی‌ها، واریاسیون‌های سمفونیک، اتودهای سمفونیک برای پیانو و ارکستر، باله- پانتومیم «قله‌های کوه»، کانتات و آثاری مجلسی است. - ۴۲.

لوکا مارتسیو (Marenzio Luca) - ۱۵۵۳، کوکالیو، نزدیک برشا - ۱۵۹۹، ژم. آهنگساز ایتالیایی، نماینده برجسته هنر مادریگال و نوآور شجاع عصر خود: به صورت گسترده از کروماتیک و تکنیک ایمیپتاسیون استفاده می‌کرد. مؤلف نه کتاب مادریگال‌های پنج‌صدایی، شش کتاب مادریگال‌های شش‌صدایی، مادریگال‌های دینی، پنج کتاب ویلانل‌های سه‌صدایی، کتاب موت‌های چهارصدایی، کتاب مادریگال‌های چهارصدایی، کتاب مادریگال‌های چهارصدایی. - ۳۵.

آندره آندره‌یه‌ویچ مارکف-۱۹۰۳، پتربورگ. ریاضی‌دان شوروی، عضو وابسته آکادمی علوم SSSR؛ در انستیتوی ریاضی فرهنگستان علوم SSSR کار می‌کند. کارهای مهم او مربوط به تئوری الگوریتم‌ها و تئوری مجموعه‌ها است. فرزند ریاضی‌دان برجسته روس آ. آ. مارکف (۱۹۲۲-۱۸۵۶) مؤلف تئوری موسوم به فرایندهای مارکف است (این تئوری اولین بار در آنالیزِ متنِ شعری «یوگنی آنگین» به کار گرفته شده بود). به مقاله «نمونه بررسی آماری متن یوگنی آنگین» در بولتن آکادمی علوم امپراتوری (ج. ۷، ص. س. پتربورگ، ۱۹۱۳) نگاه کنید. -۲۵۶.

کارل مارکس (Marx Karl) -۱۸۱۸، تریر (پروس) -۱۸۸۳، لندن. بنیان‌گذار کمونیسم علمی و ماتریالیسم دیالکتیک. -۲۳.

موریس مارتنو (Martenot Maurice) -۱۸۹۸، پاریس. معلم موسیقی فرانسوی؛ شاگرد کمپوزیسیون آ. ژدالژ بود. از ۱۹۴۷ استاد کنسرواتوار پاریس. به عنوان طراح ساز کلاویه‌دار الکترونیک یک‌صدایی «امواج مارتنو» (Ondes Martenot, Ondes musicales, ۱۹۲۸) شهرت دارد که آ. آنه‌گر، ا. مسیان، ب. مارتینو، آ. ژولیوه و دیگر آهنگسازان از آن استفاده کرده‌اند. مؤلف کتاب «مبانی اصول آموزش موسیقی» (۱۹۶۷)، چاپ سوم - (۱۹۷۰)، رساله «Lutherie électronique» و غیره است. -۱۸۹، ۱۹۰، ۱۹۳.

ژان-لویی مارتینه (Martinet Jean- Louis) -۱۹۱۲، سین-بازی. آهنگساز فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد ش. کوکلن، ژ. روژه-دوکاس، ا. مسیان، ش. مونش و ر. دژرمیر بود. در آثارش تأثیرات امپرسیونیسم، بارتوک، استراوینسکی و بعداً مسیان ظاهر می‌گردند. در ۱۹۵۷ از شوروی دیدار کرد. مؤلف پوئم سمفونیک «آرفه»، پانتومیم «تریلوژی پرومته»، واریاسیون‌ها برای کوارتت زهی (واریاسیون‌های دودکافونیک)، آثار مجلسی، لیدها، گُر‌ها، کانتات و دیگر آثار است. -۲۶۰.

ژان مارتینون (Martinon Jean) -۱۹۱۰، لیون. آهنگساز و رهبر فرانسوی؛ در کنسرواتوار لیون، سپس در کنسرواتوار پاریس (نزد آ. روسل و ش. مونش) تحصیل کرد. برنده جایزه Grand Prix شهر پاریس (۱۹۴۳) برای پسالم ۱۳۶ (که در اردوگاه کار اجباری فاشیستی نوشته شد)، و برنده جایزه بارتوک (۱۹۴۸) برای کوارتت زهی اپوس ۴۳. از ۱۹۵۰، رهبر اصلی انجمن کنسرت‌های لامور، از ۱۹۶۸ رهبر ارکستر ناسیونال رادیو و تلویزیون فرانسه، از ۱۹۷۴ مدیر کل Residentie orkestr در لاهه. در آثارش از گرایش نئوکلاسیک پیروی می‌کند. مؤلف سمفونی‌ها، کنسرتوها برای ویلن، برای ویلنسل، کوارتت زهی، اپرای «اکوب»، آثار سازی و گُر. -۱۹۰.

بوهوسلاو مارتینو (Martinu Bohuslav) - ۱۸۹۰، پولیچکا - ۱۹۵۹، لی‌یستال (سوئیس). آهنگساز چک؛ کمپوزیسیون را در کنسرواتوار پراگ نزدی. سوک و در پاریس نزد آ. روسل آموخت. در آثارش بر تکنیک تُنالِ گسترش یافته و عناصر اُتالیته و همچنین تکنیکِ ریتمیکِ رشد یافته متکی بود. مؤلفِ حدود پانصد اثر در تمامی ژانرها است. آثاری که در فرم‌های قدیمی (مادریگال، ریچرکار، کنسرتو گروسو) نوشته شده‌اند، جای بزرگی را اشغال می‌کنند. - ۴۲، ۸۴، ۹۷، ۱۸۸، ۱۸۶، ۲۶۰.

فرانک مارتن (Martin Frank) - ۱۸۹۰، ژنو - ۱۹۷۴، ناردن (هلند). آهنگساز و معلم سوئیسی؛ شاگرد ژ. لوبر بود؛ از ۱۹۵۰ تا ۱۹۵۷ استاد کمپوزیسیون در مدرسه عالی موسیقی کلن. در آثار اولیه‌اش تحت تأثیر س. فرانک، گ. فوره و م. راول بود. در دهه ۳۰ مسیر ادغامِ اصولِ دودکافونی با هارمونیِ فونکسیونل را پیش گرفت. مؤلفِ دو اپرا، چهار باله، آثاری سمفونیک، اوراتوریو، کنسرتوهای سازی و آثارِ آوازی - سازی و مجلسی است. - ۴۲، ۲۶۰.

یوریتسونه ماتسودایرا (Matsudaira Yoritsune) - ۱۹۰۷، توکیو. آهنگساز ژاپنی؛ در پاریس شاگرد آ. چرپنین و ژ. مارشه بود. رئیس شعبه ژاپنی انجمن بین‌المللی موسیقی معاصر. در آثارش فرم‌های قدیمی موسیقی ژاپنی را با عناصر موسیقی معاصر اروپایی ادغام می‌کند. مؤلفِ کنسرتو برای دو پیانو، دو کوارتت زهی، «فیگورهای صوتی» برای ارکستر و آثاری دیگر است. - ۱۸۴.

فرانسوا-برنار ماش (Mâche Francois- Bernard) - ۱۹۳۵، کلر مون-فران. آهنگساز فرانسوی؛ شاگرد ا. پاسانی و ا. مسیان بود. از ۱۹۵۸ تا ۱۹۶۳ عضو «Groupe de Recherches Musicales» رادیو فرانسه. در آثارش به موازات سازهای سنتی از وسایل الکترونیک استفاده می‌کند (Korwar برای صدای پرندگان و کلاوسن، پرلود برای سه ضبط صوت، «حجم‌ها» برای ۱۲ ضبط صوت و ارکستر و غیره). - ۲۰۹.

گیوم دو ماشو (Machaut Guillaum de) - احتمالاً ۱۳۰۰، ماشو (آردن) - ۱۳۷۷، رایمز. آهنگساز و شاعر فرانسوی. بزرگ‌ترین نماینده موسیقی فرانسوی قرن چهاردهم. در موت‌ها، تکنیکِ ایزوریتمیک را که عبارت از روی هم گذاری «ردیف-فرمول»های ریتمیک و ارتقاعی مشخص در یک بخشِ صدادی است، گسترش داد. - ۶۷، ۶۸.

توسیرو مایوزومی (mayuzumi Toshiro) - ۱۹۲۹، یوکوهاما. آهنگساز ژاپنی؛ در آکادمی ملی موسیقی در توکیو شاگرد ت. ایکه‌نوتوچی (۱۹۵۱-۱۹۴۵)، در کنسرواتوار پاریس شاگرد ت. اُبن (۱۹۵۲-۱۹۵۱) بود. سازمان‌دهنده Ars Nova Japonica، سرپرست استودیوی موسیقی الکترونیک رادیو ژاپن. مؤلفِ سمفونی‌های «نیروانا»، «ماندالا»، پونم سمفونیک «سامسار»، باله «بوگوکو»، کمپوزیسیون‌های الکترونیک

«واریاسیون‌ها روی 7» (اولین موسیقی الکترونیک ژاپنی)، «برج‌های ناقوس»، آثار موسیقی کنکرت، موسیقی سینما و دیگر آثار است. - ۱۹۵، ۲۰۹.

ژان- کارلو منوتی (Menotti Gian- Carlo) - ۱۹۱۱، کالدیانو (لومباردی). آهنگساز آمریکایی ایتالیایی تبار؛ در کنسرواتوار میلان و در انستیتو کورتیس در فیلادلفیا نزد ر. اسکالرو تحصیل کرد. علاوه بر اپراهای پرشماری که موجب شهرت او شدند (روی لیبرتوهای خودش می‌نوشت)، سه باله، پوئم سمفونی «آپوکالیپسیس»، کنسرتوهای پیانو و ویلن، کانتات، گُر و قطعات سازی ساخت. - ۲۶۰.

اولیویه مسیان (messian Olivier) - ۱۹۰۸، آوینیون. آهنگساز، نوازنده ارگ، تئورسین و معلم فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگردن. گالون، م. دوپره، پ. دوکا و م. امانوئل بود. مبتکر تاسیس گروه «فرانسه جوان» («La Jeune France»، ۱۹۳۶). دبوسی، استراوینسکی، موسیقی شرق و روس بر کار خلاقه او تأثیرگذار بودند. ریتم‌های قدیمی هندی، یونانی و گُرال گریگوریانی هم تأثیر زیادی داشتند. در ۱۹۴۱-۱۹۴۰ در اردوگاه اسیران جنگی به سر می‌برد و در آنجا «کوارتت برای آخر زمان» (۱۹۴۰) را تصنیف کرد (که اولین بار همان‌جا اجرا شد). در کار خلاقه‌اش تکنیک مُدال را گسترش داد. اولین کسی بود که به سریالیته روی آورد («چهار اتود ریتمیک»، ۱۹۵۰-۱۹۴۹). در میان شاگردان او می‌توان از پ. بولز، ک. اشتوکهاوزن، ژ. ل. مارتینه، س. نیگ، ای. لوریو نام برد. دوره‌های آهنگسازی در تنگلوود، دارمشتات، ساربروکن برگزار می‌کرد. مؤلف آثار پرشمار ارگ، سازی و آوازی، و همچنین یک سلسله آثار تئوریک است (برجسته‌ترین اثر تئوریک او - «تکنیک زبان موسیقی من»، ۱۹۴۴). ۱۱، ۱۵، ۲۱، ۲۳، ۳۷، ۴۲، ۴۴، ۴۵، ۳۸، ۶۰-۵۸، ۸۲، ۸۴، ۸۹-۸۵، ۹۱، ۹۲، ۱۶۱، ۱۶۷، ۱۶۵-۱۸۹، ۱۹۸، ۲۰۳، ۲۳۲، ۲۳۳.

هاینس کلاوس متسگر (Metzger Heinz klaus) - منتقد موسیقی آلمانی، شاگردت. و. آدورنو. - ۲۶۰. ویهارد فون مِلِنْدِرَف (Möllendorf [willi] wichard von) - ۱۸۷۲، برلین - ۱۹۳۴، اشتتین. آهنگساز و پیانیست آلمانی؛ در مدرسه عالی موسیقی در برلین تحصیل کرد. به فعالیت‌های خود در حوزه موسیقی یک چهارم تُنی معروف است. - ۱۰۰.

یاروسلاو میهوله (mihule Jaroslav) - ۱۹۳۰، پراگ. موسیقی‌شناس چک؛ در دانشگاه کارلوف و در کنسرواتوار پراگ تحصیل کرد. مؤلف بسیاری آثار درباره تاریخ موسیقی است. کار بزرگی در حوزه کاربرد موسیقی برای تربیت بدنی انجام می‌دهد. - ۹۷.

داریوس میو (Milhaud Darius) - ۱۸۹۲، اکس-آن-پرووانس - ۱۹۷۴، پاریس. آهنگساز فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد برتلیه (ویلن)، ک. لرو (هارمونی)، آ. ژوالژ (کنترپوان)، ش. ویلدور (کمپوزیسیون)،

پ. دوکا (ارکستراسیون)، و. دِنْدی (کمپوزیسیون و رهبری) بود. عضو «گروه شش نفره فرانسوی»، در ۱۹۲۶ از اتحاد جماهیر شوروی دیدن کرد. به خاطر پیگردهای فاشیست‌ها به ایالات متحده آمریکا عزیمت کرد (۱۹۴۷-۱۹۴۰). هواخواه روش تصنیفِ پُلّی تال. به صورت گسترده از عناصر فولکلور قدیمی، موسیقی روزمره، جاز استفاده می‌کرد. مؤلف بیش از چهارصد اثر است. -۲۳، ۳۷، ۴۲، ۹۳، ۱۸۹، ۲۰۶، ۲۶۱.

هانری میشو (Michaux Henri) - ۱۸۹۹، نامور (بلژیک). شاعر معاصر بلژیکی. -۲۳۷، ۲۴۶، ۲۴۷.

آبراهام آندره موله (Moles Abraham André) - دانشمند فرانسوی و استاد جامعه‌شناسی دانشگاه استراسبورگ که مسائل مربوط به حوزه‌های مرز میان هنر، جامعه‌شناسی، سایکوفیزیولوژی و علوم محض چرخه سبیرتیکی را مطالعه و بررسی می‌کند. -۲۰۵، ۲۰۹، ۲۵۶.

کلودیو مونته‌وردی (Monteverdi Claudio) - ۱۵۶۷، کرمون - ۱۶۴۳، ونیز. آهنگساز ایتالیایی؛ شاگرد م. آ. اینجگنری (ارگ، کمپوزیسیون) بود. آفریننده اپرا به عنوان تئاتر موسیقایی دراماتیک. اولین کسی بود که اورتور را وارد اپرا کرد و نوآورانه تکنیک ارکستری را با شیوه نو اجرا غنی ساخت. مؤلف مجموعه‌های پر شمارِ مادرینگال، مس، موتت، کانتزونت، اپرا، باله و دیگر آثار است. -۳۵.

سِرژ مورِیو (Moreux Serge) - نویسنده، شاعر و لیبرتونیس معاصر فرانسوی. -۲۰۱.

آلکساندر واسیلیوویچ موسولُف - ۱۹۰۰، کی‌یف - ۱۹۷۳، مسکو. آهنگساز شوروی؛ شاگرد ر. م. گلییر و در کنسرواتوار مسکو شاگردن. ی. میاسکوفسکی بود. در دهه ۲۰ به عنوان یک آهنگساز رادیکال با گرایش شهری (urban) جلو آمد (در پوئم سمفونیک «کارخانه»، ۱۹۲۶، در اپرای «سد»، ۱۹۲۹، از عناصر موسیقی سروصدا استفاده کرد)؛ دیرتر، از دهه ۳۰، به استیل سنتی (به طور عمده ژانرهای ترانه و کر) روی آورد. -۱۸۶.

ولفگانگ آمادئوس موتسارت (Mozart Wolfgang Amadeus) - ۱۷۵۶، سالزبورگ - ۱۷۹۱، وین. آهنگساز اتریشی. -۲۵، ۳۱، ۳۲، ۱۰۷، ۱۸۷، ۲۳۸.

یوگنی آلکساندروویچ مورزین - ۱۹۱۴، سامارا - ۱۹۷۰، مسکو. دانشمند شوروی، کاندیدای علوم فنی، متخصص در حوزه ابزارسازی، طراح سیتی‌سایزر «ANS». با آثار تئوریک خود سهم ارزنده‌ای در رشد موسیقی الکترونیک شوروی داشت. -۲۱۵.

مودست پتروویچ موسورگسکی - ۱۸۳۹، کارِفو، فرمانداری پِسْکُف - ۱۸۸۱، پتربورگ. آهنگساز روس. -۲۲، ۳۲.

نیکلای یاکوولویچ میاسکوفسکی - ۱۸۸۱، نوو-گورگیفسک (نزدیک ورشو) - ۱۹۵۰، مسکو. آهنگساز و معلم شوروی. -۲۳، ۳۷، ۴۲.

واسلاو نِمِس (Němec Václav) - آهنگساز چک؛ در آکادمی هنر موسیقی یاناچک در برنو تحصیل کرد. شاگرد س. کوهوتوک. - ۲۵۷.

ویتسلاو نُواک (Novák Vítězslav) - ۱۸۷۰، کامنیسه - ۱۹۴۹، اسکوپیچ. آهنگساز و معلم چک؛ در کسرواتوار پراگ شاگرد ای. ایرانیک، ک. اشتیکر و آ. دُورژاک بود. در کار خلاقه از عناصر موسیقی محلی اسلوواکی و موروی، و همچنین امپرسیونیسم فرانسوی بهره‌برداری می‌کرد. آهنگسازان نامدار چک را تربیت کرد، از جمله - ا. سوخن، ی. سیکر. - ۲۳، ۳۷، ۴۲.

پتر سرگه‌ویچ نُویکُف (۱۹۰۱، مسکو. ریاضی‌دان شوروی، برنده جایزه لنین، عضو وابسته فرهنگستان علوم اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی. کارهای اصلی او مربوط به تئوری مجموعه‌ها و منطق ریاضی است. لُویجی نونو (Nono Luigi) - ۱۹۲۴، ونیز. آهنگساز ایتالیایی؛ شاگرد د. ف. مالی پی‌رو، ه. شرخن و ب. مادرنا. در آثار اولیه مسیر آ. ورن را ادامه می‌داد. دیرتر به سنتز تکنیک‌های معاصر کمپوزیسیون رسید که از آن برای آشکار کردن موضوعات اجتماعی انسان‌گرایانه استفاده می‌کند. نونو، کمونیست است. یکی از درخشان‌ترین آثار برای کُر «آواز ناتمام» («II Canto Sospeso») روی کلماتی از نامه‌های خداحافظی رزمندگان محکوم به مرگ جنبش مقاومت نوشته شده است. در میان آثار: واریاسیون‌های کانونیک روی سری‌ای از اپوس ۴۱ آ. شوئنبرگ، «دفتر خاطرات لهستانی» برای ارکستر، «کثیبه روی مزار ف. گ. لورکا» برای کُر و ارکستر، «به یاد داشته باش که در اُسونیسیم با تو چه کردند» برای سوپرانو، کُر کودکان و ضبط صوت، «شبح در اروپا پرسه می‌زند» برای سوپرانو، کُر و ارکستر، «جنگل» («II floresta») و غیره. - ۱۱، ۴۵، ۱۵۹، ۱۷۸، ۱۷۹، ۲۶۲.

نیکلای اُبُخُف (۱۸۹۲، مسکو - ۱۹۵۴، پاریس. آهنگساز و تئوریسین روس؛ شاگرد ن. چرپنین و م. اشتاینبرگ در کسرواتوار پتربورگ، م. راول در پاریس بود. از ۱۹۱۹ در فرانسه زندگی می‌کرد. در کار خلاقه تا حدودی تأثیرات اسکرابین احساس می‌شوند. در اواسط دهه ۱۰ دست به تجربه نوشتن با مجموعه‌های دوازده‌تایی زد. به برابری همه دوازده نیم‌پرده کروماتیک استناد می‌کرد. او علایم صلیب یا بعلاوه را جایگزین دیزها و بمل‌ها می‌کرد، علایمی که گویا معنایی مذهبی پیدا می‌کردند. تناسیون ساده‌شده‌ای را ابداع کرد که از جمله توسط آ. انه‌گر به کار گرفته می‌شد. در ۱۹۳۴ ساز موسیقایی الکترومکانیکی «صلیب صدادار» («Croix sonore») را ساخت. مؤلف کتاب درسی «هارمونی تُنال، آتال و توتال»، اوراتوریوی «کتاب زندگی» (۲۰۰۰ صفحه پارتیتور)، پوئم نیایشی، سرود جهانی و آثاری دیگر است. - ۱۱۵.

آندره اُدر (Hodeir André) - ۱۹۲۱، پاریس. آهنگساز جاز و نویسنده فرانسوی؛ شاگرد اُ. مسیان بود. به عنوان نوازنده ویلن و با نام کلود لورانس برنامه اجرا می کرد. رئیس آکادمی جاز در پاریس (از ۱۹۵۴). مؤسس «Jazz Group de Paris». مجله «Jazz Hot» را منتشر می کرد. در کار خلاقه تمایل به ادغام تکنیک دوازده تنی با بداهه پردازی آزاد جاز دارد. مؤلف آراژمان های پر شمار، مقالات و کُتب درباره جاز، از جمله «مردم و مسائل جاز» است. - ۲۰۳.

هاری اُلسن (Olson Harry) - طراح آمریکایی سازهای موسیقایی الکترونیک، از جمله «سیتی سایزر اُلسن».

آرتور اُنه گِر (Honegger Arthur) - ۱۸۹۲، هاور - ۱۹۵۵، پاریس. آهنگساز سوئیسی؛ در کنسرواتوار زوریخ شاگردل. کِمپتروف. اِگار و در کنسرواتوار پاریس شاگردل. کاپه (ویلن)، آ. ژدالژ (توری)، ش. ویدور (کمپوزسیون) و و. دِنلی (رهبری) بود. مؤسس «گروه شش نفره» فرانسوی. در ۱۹۲۷ به عنوان رهبر از اتحاد جماهیر شوروی دیدن کرد. از نظر کار خلاقه تأثیرات باخ، ر. اشتراوس، استراوینسکی و همچنین جاز را منعکس می کرد. مؤلف حدود دویست اثر در ژانرهای مختلف است. - ۲۳، ۳۷، ۴۰، ۴۲، ۹۰، ۱۱۵، ۱۸۶، ۱۸۹، ۲۶۰.

کارل اُرف (Orff Carl) - ۱۸۹۵، مونیخ. آهنگساز و معلم آلمانی؛ در آکادمی موسیقی در مونیخ شاگرد آ. پر-والبرن، ه. زیهلر، و همچنین شاگرد ه. کامینسکی بود. مؤسس مدرسه ژیمناستیک، رقص و موسیقی است که در آن تجربه هایی در حوزه پداگوژی نو مبتنی بر ارتباط حرکت و موسیقی انجام می گیرند. سیستم خاصی از تربیت موسیقایی کودکان («شولورک» - «Schulwerk») را به وجود آورد. در اولین آثار دستخوش تأثیر دیوسی، شوپنبرگ و ر. اشتراوس بود. نماینده نو پریمیتیویسم است. آثار برای تئاتر موزیکال موجب شهرت او شدند. از جمله سه گانه تئاتری «کارمینا بورانا»، «کاتولی کارمینا»، «پیروزی آفرودیت». در میان شاگردان او می توان از ک. مارکس و و. اِگک نام برد. علاوه بر اپراهای پر شمار، یک کنسرتوی کوچک برای کلاوسن و سازهای بادی، کانتات ها روی کلام ف. وِرفل و ب. برشت، گُرها، لیدها و موسیقی صحنه ای ساخت و اپرای «ارفه» ک. مونهوردی را تنظیم کرد. - ۴۲، ۲۶۰.

اُتا کار اُسترچیل (Ostrčil otakar) - ۱۸۷۹، اسمیخوف - ۱۳۲۹، پراگ. آهنگساز و رهبر چک؛ شاگرد ز. فیلیخ. از ۱۹۲۰ رهبر اصلی تئاتر ناسیونال در پراگ. در آثارش تأثیر گ. مالر محسوس است. مؤلف هشت اپرا، آثار سمفونیک و مجلسی، گُرها و لیدها است. ۴۲.

یوزف پاتکوفسکی (Patkowski Józef) - ۱۹۲۹، ویلنیوس. موسیقی شناس لهستانی؛ در دانشگاه ورشو تحصیل کرد. مؤسس (۱۹۵۷) و سرپرست استودیوی تجربی رادیو لهستان. مؤلف یک سلسله کارها درباره موسیقی معاصر است. - ۲۱۰، ۲۲۲.

یارومیر پاسلت (Paclt Jaromir) - ۱۹۲۷. آهنگساز چک؛ شاگرد و. فرایت (ویلن) و ا. یرمیاش (هارمونی) بود. مدتی به عنوان ویولونیست کنسرت می داد. مؤلف تعداد زیادی آثار تئوریک و تاریخی (از ۱۹۵۸ بیش از دویست مقاله) است که در میان آنها می توان از «فرهنگ آهنگسازان جهان» (Slovník Světových skladatelů. Praha. Supraphon. 1972) نام برد. - ۱۹۶.

آندره فیلیوویچ پاشنکو - ۱۸۸۵، راستوف در ساحل دُن - ۱۹۷۲، مسکو. آهنگساز شوروی؛ شاگرد م. اشتاینبرگ در کنسرواتوار پتروگراد بود. در آثار متأخر تحت تأثیر امپرسیونیسم فرانسوی قرار گرفت. آثار اوراتوریوی و اپرا اهمیت اساسی دارند (وراتوریوی «لنین»، «رکونیم به یاد قهرمانان جنگ»، کانتات «صدای جهان»؛ اپراهای «عصیان عقاب»، «پرتگاه سیاه»، «پمپادوری»، «عروسی کرچینسکی»، «تزار ماکسیمیلیان» و غیره). مؤلف ۱۰ سمفونی، ۴ سمفونیتا، ۱۰ اپرا، حدود ۸۰ لید، موسیقی تئاتر و فیلم و آثاری دیگر است. اولین اثر را برای ترنم وُکس نوشت. - ۱۸۸.

کریستف پندرِتسکی (Pendercki Krzysztof) - ۱۹۳۳، دِمبیتسا. آهنگساز لهستانی؛ شاگرد ب. اسکولیشفسکی، سپس آ. مالیافسکی و س. وِخوویچ در مدرسه عالی موسیقی کراکف بود؛ از ۱۹۵۸ - استاد، و از ۱۹۷۲ مدیر آن است. یکی از نمایندگان بارز مکتب آهنگسازی لهستان برنده جوایز بین المللی. در کار خلاقه از اسلوب های جدیدتر تکنیک معاصر کمپوزیسیون استفاده می کند. در میان آثار: «مرثیه برای قربانیان هیروشیما»، «آناکلامیس»، «پسالم داوید»، «پلی مُرفیا»، «فلورسنس»، «پاسیون سن لُوک»، «اوترنیا»، دو کوارتت زهی، کنسرتو ویلن، کاپریچیو برای اُبو و زهی ها و دیگر آثار. - ۲۱۰، ۲۷۳، ۲۴۶، ۲۴۸، ۲۵۴.

یاکوپو پری (Peri Jacopo) - ۱۵۶۱، ژم - ۱۶۳۳، فلورانس. آهنگساز ایتالیایی؛ شاگرد ک. مالوتسی. سازنده اولین اپرا («دافنه»، ۱۵۹۴) - ۲۷۱.

گوفردو پتراسی (Petrassi Goffredo) - ۱۹۰۴، زاگارولو، نزدیک ژم. آهنگساز ایتالیایی؛ شاگرد آ. بوسینی و. و. دی دوناتو در آکادمی سانتا چچیلائی ژم بود؛ از سال ۱۹۳۹ در همین آکادمی درس می دهد. در اولین دوره کار خلاقه تحت تأثیر کازلی و هیندمیت بود، باین حال ملودی ها و ریتم های شخصی اش را حفظ می کرد. از دهه ۵۰ از تکنیک دودکافونئی استفاده می کند. مؤلف آثاری پُرشمار در همه ژانرها است. - ۲۶۰.

آلویس پینوس (Piños Alois) - ۱۹۲۵، ویشکف. آهنگساز چک؛ در آکادمی هنر موسیقی یاناچک در برنو شاگردی. کوپل بود. ترانه‌ها و رقص‌های محلی را بررسی می‌کرد (بیش از ۸۰۰ ضبط انجام داد). آرشیو موسیقی را در آکادمی هنر موسیقی یاناچک تأسیس کرد. اولین دوره کار خلاقه او آوازی است. از ۱۹۵۶ به طور عمده موسیقی سازی با کاربرد تکنیک جدید کمپوزیسیون می‌نویسد. برنده مسابقات چکسلواکی. - ۲۷۶، ۲۷۷.

والتر پیستون (Piston Walter) - ۱۸۹۴، روکلند. آهنگساز، تئورسین و معلم آمریکایی؛ در دانشگاه هاروارد و سپس در پاریس نزد ن. بولانژه تحصیل می‌کرد. آثارش به طور عمده در حوزه ژانرهای سازی و سمفونیک، با گرایش تئوکلاسیک و با عناصر جاز است. در میان آثار: هشت سمفونی، سمفونیا، کنسرتو برای ارکستر، سه اسکس «از نیوانگلند»، کنسرتو برای ویلن، برای آلتو، برای دو پیانو، باله، آثار مجلسی. - ۲۶۰. یارومیر پودشوا (Podešva Jaromir) - ۱۹۲۷، برنو. آهنگساز چک؛ پس از جنگ در کنسرواتوار برنو شاگردی. کوپل بود (از ۱۹۴۲ در اردوگاه کار اجباری فاشیستی به سر می‌برد). در کار خلاقه تحت تأثیر ل. یاناچک بود. برنده جوایز موسیقی دولتی و بین‌المللی. کارهای نقادانه و تاریخی او معروف هستند. مؤلف دو سمفونی، سه گانه سمفونیک «راه میهن»، پوئم سمفونیک «دیدارهای جوانان»، سمفونیا، کنسرتو پیانو، آثار سازی و مجلسی، لیدها، گرها، کانتات و موسیقی وارپته است. - ۲۶۱.

یورای پوسپیشیل (Pospíšil Juraj) - ۱۹۳۱، آلموتس. آهنگساز چک؛ در کنسرواتوار برنو و آکادمی موسیقی براتیسلاوا تحصیل کرد. در براتیسلاوا تدریس می‌کند. کار خلاقه او به سه دوره تقسیم می‌شود که در هر یک از آنها آثار زیادی ساخته شده‌اند: «دوره تال»، «دوره جستجو، تجربه و «دوازده‌تی»». - ۲۷۶. بوهدان پوچه (Pociej Bohdan) - ۱۹۳۳، ورشو. موسیقی‌شناس. کنسرواتوار ورشو را در گروه آموزشی موزیکولوژی به پایان رساند. با مجلات، از جمله «روخ موزیچنی» همکاری می‌کند. مونوگرافی‌هایی درباره باخ، مالر و کتاب‌هایی درباره تاریخ موسیقی نوشته است. - ۲۲۷.

فرانچسکو بالیلا پراتلا (Pratella Francesco Balilla) - ۱۸۸۰، لوگو دی رومانیا - ۱۹۵۵، راونتا. آهنگساز و نویسنده موسیقایی ایتالیایی؛ شاگرد پ. ماسکانی بود. اعلام‌کننده فوتورسم موسیقایی، که «Musica futurista» (۱۹۱۳) اولین مانیفست آن بود؛ در کار خلاقه به صورت گسترده از ملودی‌های ملی استفاده می‌کرد. تنظیم‌های او از اوراتوریوهای ایتالیایی قرن‌های شانزدهم - هجدهم معروف هستند. مؤلف شش اپرا، موسیقی تئاتری - صحنه‌ای و آثاری دیگر در ژانرهای مختلف است. - ۱۸۶، ۲۴۰.

فرد ک. پریبرگ (Priberg Fred K.) - ۱۹۲۸، برلین. نویسنده و منتقد موسیقی آلمانی. یک سلسله کارهای او دربارهٔ موسیقی معاصر معروف هستند. - ۳۷، ۱۸۹، ۱۹۶، ۲۰۷، ۲۰۸، ۲۲۶. **سرگئی سرگهویچ پروکوفیف** - ۱۸۹۱، سونسووکا - ۱۹۵۳، مسکو. آهنگساز و پیانیست شوروی. - ۱۲، ۲۳، ۲۵، ۳۴، ۳۷، ۴۰، ۴۲، ۸۴، ۹۶، ۱۸۶، ۲۶۰.

آنتونی پروسناک (Prosnak Antoni) - ۱۹۳۳، بروینو (نزدیک ورشو). موسیقی‌شناس لهستانی. دانشگاه ورشو را به پایان رساند. به تئوری‌های موسیقی معاصر می‌پرداخت و همچنین آثار شوین را مطالعه می‌کرد. **ژاک پولین** (Poullin Jacques) - مهندس - صوت‌شناس فرانسوی، همکار پ. شفر. - ۱۹۸، ۲۰۳. **فرانسیس پولنک** (Poulenc Francis) - ۱۸۹۹، پاریس - ۱۹۶۳، پاریس. آهنگساز فرانسوی؛ شاگرد ر. وینس (پیانو) و ش. کوکلن (کمپوزیسیون) بود. کار خلافت او از سرچشمه‌های امپرسیونیستی تغذیه می‌کرد؛ از دههٔ ۲۰، پس از پیوستن به گروه «شش نفره»، به نوکلاسیسیسم روی آورد. مؤلف چند اپرا (یکی از آنها، «صدای بشری»، بارها در شوروی اجرا شد)، باله (از جمله، به سفارش س. دیاکلیف)، سیمفونیا، آثار ارکستری، کنسرتوها برای دو پیانو، ارگ، پیانو، آثار آوازی و مجلسی، گر، موسیقی فیلم و صحنه‌ای است. - ۴۲.

هانری پوسور (Pousseur Henri) - ۱۹۲۹، مالمدی. آهنگساز و تئورسین بلژیکی؛ در کنسرواتوارهای لیژ و بروکسل تحصیل کرد. در استودیوهای موسیقی الکترونیک در گُلن و میلان همکاری داشت. سازمان‌دهنده (۱۹۵۸) استودیوی موسیقی الکترونیک در بروکسل. نماینده برجستهٔ موسیقی سریال و الکترونیک. در کار خلافت تأثیرات موسیقی قرون وسطایی هم ظاهر می‌گردند. در میان آثار: سمفونی برای پانزده سولیت، کوئینت «به یاد ورن»، چهار مادرینگال برای سازهای مختلف؛ «قافیه‌ها» برای منابع صوتی مختلف، ارکستر و ضبط صوت، «پردهٔ موسیقایی» «الکتر» بر اساس سوفوکل و آثاری دیگر. - ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۲۲، ۲۶۰، ۲۶۱.

موریس راول (Ravel Maurice) - ۱۸۷۵، سیور - ۱۹۳۷، پاریس. آهنگساز فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس شاگرد ش. برنو (پیانو)، ا. پِسار (هارمونی)، آ. ژدالژ (کنترپوان) و گ. فوره (کمپوزیسیون) بود. در کار خلافت او گرایش‌های امپرسیونیسم و نوکلاسیسیسم تلفیق می‌شوند. - ۴۲، ۶۰.

کارل راینر (Reiner Karel) - ۱۹۱۰، ژاتس. آهنگساز، پیانیست، مقاله‌نویس و برگزارکنندهٔ موسیقی چک؛ شاگرد آ. هباوی. سوک بود. پیش از جنگ ویراستار مجلهٔ «Ritmus» و عضو کمیتهٔ «Přítomnost» بود. از ۱۹۴۳ تا ۱۹۴۵ در اردوگاه‌های کار اجباری تِرتزین، آشویتس و داهائو به سر می‌برد. پس از جنگ، منشی

اتحادیه آهنگسازان چکسلواکی و از ۱۹۶۴ رئیس بنیاد موسیقایی چک. در کار خلاقه از سیستم یک چهارم تُنی و اُتالیت به گرایش آشکار به آهنگینی و وضوح فرم استفاده می کند. مؤلف آثاری پُرشمار در همه ژانرها است. کارهای موسیقایی - تاریخی و تئوریک او معروف هستند. - ۲۷۳.

ویلی رایش (Reich Willi) - ۱۸۹۸، وین. نویسنده و منتقد موسیقی اتریشی؛ در وین شاگرد آ. برگ و آ. ویرن بود. در دانشگاه هم درس می خواند. در نتیجه انشلوس اتریش به سوئیس مهاجرت کرد. به مونوگرافی خود «آ. برگ»، نشر مقالات و نوشتن درباره آهنگسازان برجسته (موتسارت، شومان، هایدن، مندلسون، ولف، واگنر، بروکنر، ی. س. باخ، زلتر، ویرن) معروف است. - ۱۵۶.

آندژا راکوفسکی (Rakowski Andrzej) - ۱۹۳۱، ورشو. سرپرست گروه آموزشی آکوستیک موسیقی کنسرواتور ورشو، رئیس کمیته آکوستیک آکادمی علوم لهستان. کنسرواتور ورشو را در کلاس کمپوزسیون و رهبری، همچنین انستیتو پلی تکنیک را به پایان رساند. - ۱۹۴، ۲۰۶، ۲۱۸، ۲۵۷.

ژان- فیلیپ رامو (Rameau Jean- Philipp) - ۱۶۸۳، دیژون - ۱۷۶۴، پاریس. آهنگساز و تئورسین موسیقی فرانسوی. - ۴۸.

سرگئی واسیلی بویچ راخمانیف - ۱۸۷۳، اُنگ - نووگُراد - ۱۹۴۳، بوری هیلز. آهنگساز، پیانیست و رهبر روسی. - ۴۲.

ماکس رگر (Reger Max) - ۱۸۷۳، براند - ۱۹۱۶، لایپزیگ. آهنگساز، پیانیست و رهبر آلمانی؛ شاگرد آ. لیندلر (توری وارگ) و ه. ریمان (کمپوزسیون) بود. در ۱۹۰۶ در روسیه به عنوان سولیست و نوازنده انسامل برنامه اجرا کرد. در کار خلاقه بر تکنیک کنترپوانتیک متکی بود و بر زیباشناسی شوروماتیسم، نوکلاسیسیسم و باروک تکیه می کرد. مؤلف تعداد زیادی آثار، به عمده ژانرهای سازی است. - ۳۲، ۳۶، ۳۷.

هانس فردیناند ردلیش (Redlich Hanns ferdinand) - ۱۹۰۳، وین. موسیقی شناس انگلیسی اتریشی تبار؛ شاگرد پ. واینگارتن (پیانو) و ه. کاوِدر (توری) بود؛ در دانشگاه های وین، مونیخ و فرانکفورت در ساحل ماین درس می خواند (آخری را نزد م. باوئر در ۱۹۳۱ به پایان رساند)؛ شاگرد کمپوزسیون ک. اُرف بود. در سال ۱۹۳۹ به انگلیس مهاجرت کرد. فعالیت های اجتماعی و آموزشی وسیعی انجام می دهد. مونوگرافی ها و کارهای اختصاص یافته او به جریانات آهنگسازی قدیم و جدید معروف هستند.

یوزف آنتون ریدل (Riedl Josef Anton) - ۱۹۲۷، مونیخ. آهنگساز آلمانی؛ شاگرد ک. اُرف، سپس شاگرد پ. بولز و پ. بُفِر در پاریس بود. از ۱۹۵۱ به موسیقی کُنکرت مشغول است. در استودیوی موسیقی

الکترونیک در کُنن کار می‌کرد. استودیوی موسیقی الکترونیک در مونیخ را تأسیس کرد (۱۹۵۹). آفریننده آثار پُرشمار برای تاتر و سینما، موسیقی کُنکرت و الکترونیک است. -۱۹۶، ۲۰۹، ۲۲۷. نیکلای آندریویچ ریمسکی-گُرساکف- ۱۸۴۴، تیخوین- ۱۹۰۸، لوبنسک نزدیک لوگا. آهنگساز روس. -۶۰.

کارل ریسینگر (Risinger karel)- ۱۹۲۰، پراگ. آهنگساز و توریسین چک؛ شاگرد ی. رزیدک، ی. کرشیچک و آ. هبا بود. -۹۹.

مانوئل روزنتال (Rosental Manuel)- ۱۹۰۴، پاریس. آهنگساز و رهبر فرانسوی؛ شاگرد ژ. یوره و م. راول در کنسرواتوار پاریس بود. از ۱۹۳۴ مدیر ارکستر ناسیونال رادیو فرانسه. از ۱۹۶۲ در کنسرواتوار پاریس درس می‌دهد. مؤلف اپراها، موسیقی صحنه‌ای، باله‌ها، اپرت‌ها، سمفونی‌ها، سوئیت سمفونیک «ژاندارک»، سرنادها برای ارکستر و دیگر آثار است. -۱۹۰.

ویلیام روم (Rome William). منتقد موسیقی. -۱۱، ۱۹۴.

چپریانو دو روره (Rore cipriano de)- ۱۵۱۶، مالین- ۱۵۶۵، پارما. آهنگساز فرانکوفلاماند؛ شاگرد آ. ویلارت بود. در آثارش، که حاوی تأثیرات ژوسکن دیره، ژ. موتُن و آ. ویلارت است، غنی ساختن تأثیر کروماتیسیم‌ها و دیسونانس‌ها توجه را جلب می‌کند. مؤلف ۱۲۵ مادریگال، ۶۵ موتت، ۵ مس و دیگر آثار آوازی است. -۳۵.

نیکلای آندریویچ روسلاویتس- ۱۸۸۰، ایالت چرنیگوف- ۱۹۴۴، مسکو. آهنگساز شوروی؛ در کنسرواتوار مسکو شاگرد ی. گرژیمال (ویلن) و س. واسیلنکو (کمپوزسیون) بود. در دهه ۲۰ مدیر کنسرواتوار خارکف، سپس سرپرست شعبه سیاسی در انتشارات موسیقی مسکو، ویراستار اصلی مجله «فرهنگ موسیقی»، عضو هیئت رئیسه انجمن سراسری موسیقی روسی، یکی از سرپرست‌های ASM (تا ۱۹۳۲) بود. در دهه ۳۰ و اوایل دهه ۴۰ در تاشکند کار می‌کرد. در ۱۹۱۵-۱۹۱۳ یک سلسله آثار ساخت «سه اثر» برای آواز و پیانو، سونات ویلن، «دو اثر»، پرلود و سه اتود برای پیانو، که مسیر تکنیک سری‌ای کمپوزسیون را تعیین می‌کنند: تکنیک مجموعه صوتی در لیدهای «گورستان والکوف» روی شعر د. بوریوک و «عشق حاصل کنید» روی شعر ک. بُلشاکف (۱۹۱۳)؛ تکنیک «سری‌ای» (غیر سختگیرانه) انتقال مجموعه‌های صوتی در Quasi Prélude برای پیانو (۱۹۱۵) و اصل ردیف تُن‌ها در Quasi Poèm برای پیانو (۱۹۱۵). به این ترتیب، روسلاویتس یکی از اولی‌ترین کاشفان اصل سری‌ای (به اصطلاح «آکوردهای سینتتیک» روسلاویتس) شد. از جمله آثار (غیر از آثار نام‌برده شده): دو سمفونی، کنسرتو ویلن، پوئم

سمفونیک «انسان و دریا»، شش کوارتت زهی، چهار تریو پیانو، شش سونات برای ویلن و پیانو، دو سونات برای ویلنسل و پیانو، پنج سونات پیانو، موسیقی تاتر، لیدهای توده‌ای. - ۱۲۱.

الِن رُسون (Rawsthorn Allan) - ۱۹۰۵، هسلینگلین (لانکاشیر) - ۱۹۷۱، کمبریج. آهنگساز انگلیسی؛ در منچستر و برلین تحصیل کرد؛ شاگردا: پترا (پیانو) بود. مؤلف سه سمفونی، کنسرتو برای ارکستر زهی، کنسرتوها برای پیانو (دو)، کلارینت، اُبو، ویلن (دو)، ویلنسل؛ کنسرتو برای ۱۰ ساز، آثار مجلسی، باله، کانتات، لید، موسیقی برای تاتر و سینما. - ۲۶۰.

مارسل روین (Rubin Marcel) - ۱۹۰۵، وین. آهنگساز و منتقد اتریشی؛ ابتدا شاگرد ف. اشمیت در آکادمی موسیقی وین، سپس شاگرد د. میو در پاریس بود. در ۱۹۳۸ از اتریش مهاجرت کرد (در ۱۹۴۷ بازگشت). در کار خلاقه تأثیر پُلی تالیته میو و دیرتر - موسیقی نُروسی را منعکس می‌سازد. سه بار به شوروی سفر کرد. در میان آثار: چهار سمفونی (سمفونی چهارم - «مبارزه در راه صلح»)، «سه گُمِدیانت» برای ارکستر، کنسرتوها برای ویلن، کترباس، کوارتت زهی و سه صحنه رقص و باله (Choreographic) «شهر منظر است» (جایزه وین، ۱۹۳۳)، لیدها. - ۱۲۲، ۲۴۰.

آلبرت روسل (Roussel Albert) - ۱۸۶۹، تورکوان - ۱۹۳۷، روایان. آهنگساز و معلم فرانسوی؛ شاگردا: ژِیگو، سپس و. دِنْدی (که کلاس کتربوانِ او را در ۱۹۰۲ در Schola cantorum به ارث برد) بود. در میان شاگردان - ا. ساتی، ا. واز، دیرتر - ب. مارتینو. در آثار اولیه تأثیر امپرسیونیسم احساس می‌شود، سپس روسل روش‌های نزدیک به نوکلاسیسیسم را به کار گرفت. - ۴۲، ۱۹۰.

لوئیجی روسولو (Russolo Luigi) - ۱۸۸۵، پورتو گروآرو - ۱۹۴۷، چرو. آهنگساز و نقاش ایتالیایی. در ۱۹۰۹ به جنبش فوتوریستی م. مارینتی پیوست. در ۱۹۱۳، مانیفست فوتوریسم موسیقایی را (به اتفاق ف. پراتلا) منتشر کرد. سازنده چند ساز سروصدایی (ایشثاروموری) است. در آثارش نه از سروصداهای طبیعی، بلکه موسیقایی - اسلوبی شده استفاده می‌کرد. در ۱۹۲۹ رومورارمونو («روسولوفون») را طراحی کرد که هفت سروصدای گوناگون را از ۱۲ درجه مختلف درمی‌آورد. کتاب «هنر سروصداهای» را منتشر کرد. - ۳۷، ۱۸۶.

یوزف روفر (Rufer Josef) - ۱۸۹۳، وین. تئورسین موسیقی اتریشی؛ شاگرد آ. زلمینسکی و آ. شونبرگ (از ۱۹۲۵ تا ۱۹۳۳ دستیار شونبرگ در آکادمی هنر برلین) بود. مؤسس انستیتوی موسیقی اترانسینوالیستی در برلین. کارهای او درباره تئوری دودکافونی معروف هستند. - ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۴۰، ۱۵۷، ۱۵۸، ۱۶۲.

یان ریخلیک (Rychlik Jan) - ۱۹۱۶، پراگ - ۱۹۶۴، همان‌جا. آهنگساز و منتقد موسیقی چک؛ در کنسرواتوار پراگ (نزدی. رژیذکی) تحصیل کرد. انجمن Musica Viva را تأسیس کرد. مؤلف تعداد زیادی آثار مجلسی - سازی، یک سلسله آثار ارکستری و آوازی و بیش از شصت موسیقی فیلم است. آثار تاریخی و تئوریک او معروف هستند. - ۱۱۵، ۲۷۰، ۲۷۶.

اریک ساتی (Satie Erik Alfred Leslie) - ۱۸۶۶، انفلور - ۱۹۲۵، پاریس. آهنگساز فرانسوی؛ در کنسرواتوار پاریس و Schola cantorum شاگرد و. دندی و آ. روسل بود. رهبر فکری گروه «شش نفره»، سپس «جریان آرکیک» بود. با آنتی روماتیسم و آنتی امپرسیونیسم شوکه‌کننده خود، از جمله با باله «پاراد»، تأثیر زیادی بر بسیاری از آهنگسازان فرانسوی گذاشت. - ۱۸۷، ۲۵۹.

کازیمیر سروتسکی (Serocki Kazimierz) - ۱۹۲۲، تُرون. آهنگساز و پیانیست لهستانی؛ شاگرد س. اشپینالسکی (پیانو)، ک. سیگرسکی (کمپوزسیون)؛ ن. بولانژه (کمپوزسیون) و ل. لوی (پیانو، ۱۹۴۸ - ۱۹۴۷) بود. یکی از سازمان‌دهندگان «گروه ۴۹» (به اتفاق ی. کریتس و ت. پرد). در اروپا کنسرت می‌داد. برنده جوایز. از تکنیک دودکافونی و پوآتیلیستی استفاده می‌کند. به‌طور عمده در ژانرهای سازی کار می‌کند. - ۲۴۵، ۲۴۳، ۳۹.

راجر سشنز (Sessions Roger Huntigton) - ۱۸۹۶، بروکلین (نیویورک). آهنگساز آمریکایی؛ در دانشگاه هاروارد، سپس در مدرسه موسیقی ییل (نزد ه. پارکر) و انستیتوی موسیقی کلیولند (نزد ا. بلوخ) تحصیل می‌کرد. در ۱۹۳۱ - ۱۹۲۸ به اتفاق آ. کوپلند کنسرت‌های موسیقی معاصر را برگزار می‌کرد. از ۱۹۵۲ - استاد دانشگاه پرینستون. در کار خلاقه تحت تأثیر بلوخ است. سشنز را «برامس آمریکایی» می‌نامند. مؤلف هشت سمفونی، سوئیت ارکستری «ماسک‌های سیاه»، دو اپرا، کنسرت‌های سازی، آثار مجلسی، گر، لید و غیره. - ۲۵، ۲۶۰.

آنتونین سیخرا (Sychra Antonin) - ۱۹۱۸، بوسکوویتس - ۱۹۷۱، پراگ. موسیقی‌شناس چک؛ شاگرد و. هلفرت و ی. راتسک بود. مؤلف آثاری پُرشمار درباره زیباشناسی و تاریخ موسیقی، آکوستیک و کاربرد روش‌های علمی ریاضی در موسیقی و در موسیقی‌شناسی است. - ۲۲۶.

آلکساندر نیکلایویچ اسکراباین - ۱۸۷۲، مسکو - ۱۹۱۵، همان‌جا. آهنگساز روس. در کنسرواتوار مسکو شاگرد و. سافائف، آ. آرنسکی، س. تانهیف بود. در آثار متأخر از حدود تالیته ماژور - مینوری خارج شد. - ۲۱۵، ۱۰۴، ۶۰، ۴۸، ۳۶، ۳۴.

نیکلای لئونیدوویچ اسلونیسکی - ۱۸۹۴، پتربورگ. آهنگساز، موسیقی‌شناس، پیانیست و رهبر آمریکایی (مهاجرت کرده از روسیه)؛ در کنسرواتوار پتربورگ شاگرد ی. ونگرُوا، و. کالافات و م. اشتاینبرگ بود. مؤسس ارکستر مجلسی در بوستون. اولین مجری آثار آیزن، کاول. مؤلف و تهیه‌کننده بسیاری از نشریات راهنما، مدیر دایره‌المعارف‌های موسیقایی. مجموعه «پانزده لید روسی از گلینکا تا شوستاکوویچ» را منتشر کرد. در میان آثار: «اُرسِت» - کمپوزیسیون در مُد آنهار مونیخ یونانی، سوئیت برای سازهای بادی و کوبه‌ای، واریاسیون‌های سمفونیک روی لید محلی برزیلی، باله، آثار سازی، لید. - ۲۶، ۱۲۰، ۱۲۱، ۱۹۰.

بدریش اسمتانا (Smetana Bedřich) - ۱۸۲۴، لیتمیشل - ۱۸۸۴، پراگ. آهنگساز چک. - ۲۲ هانری سوگه (Sauguet Henri)، با نام مستعار هانری - پی‌یر پوپار (Henri - Pierre Poupard) - ۱۹۰۱، بوردو. آهنگساز فرانسوی؛ شاگرد ژ. کانتللوب و ش. کوکلن بود. یکی از پُرکارترین نمایندگان - آهنگسازان «مکتب آرکوی». به عنوان منتقد موسیقی هم عمل می‌کند. دو بار به شوروی سفر کرد (۱۹۶۲، ۱۹۶۴). مؤلف پنج اپرا، دوازده باله، سه سمفونی و بسیاری آثار دیگر است. - ۲۰۹.

ولادیمیر سومر (Sommer Vladimir) - ۱۹۲۱، پالنی ایرژتین. آهنگساز چک؛ شاگرد ک. یانچک و پ. بورژگوتس. از ۱۹۵۶ در آکادمی هنرهای موسیقی در پراگ کار می‌کند. برنده جوایز دولتی. مؤلف سمفونی آوازی، اوورتور «آنتیگونه»، کنسرتو ویلن، کنسرتو پیانو، کوارتت زهی، کُر، لید و آثاری دیگر. - ۲۷۳.

ایگور فلزویچ استراوینسکی - ۱۸۸۲، اورانینبوم - ۱۹۷۱، نیویورک. آهنگساز، رهبر و پیانیست روس. - ۱۵، ۲۳، ۲۵، ۲۸، ۳۵، ۳۶، ۴۲، ۴۵، ۶۰، ۸۴، ۸۵، ۹۴، ۹۵، ۱۵۷، ۱۸۱، ۱۸۶، ۲۲۲، ۲۶۰.

یوزف سوک (Suk Josef) - ۱۸۷۴، کرشچوویتس - ۱۹۳۵، ینشُف (نزدیک پراگ). آهنگساز و نوازنده ویلن چک؛ در کنسرواتوار پراگ شاگرد آ. بنویتس (ویلن)، ک. اشتیکر و آ. دُورژاک (کمپوزیسیون) بود. به اتفاق و. نُواک مکتب بوهم را معرفی می‌کرد. در دوره آخر کار خلاقه به سمت امپرسیونیسم و سپس اکسپرسیونیسم تحول یافت - ۳۷، ۴۲.

ئوگن سوخن (Suchon Eugen) - ۱۹۰۸، پزینوک. آهنگساز اسلواکی؛ در کنسرواتوار براتیسلاوا (نزد ف. کافندی) و پراگ (نزد نُواک) تحصیل کرد. کار آموزشی بزرگی را انجام می‌دهد. در کار خلاقه به صورت گسترده از مصالح فولکلور استفاده می‌کند. اپرای او «کروئتیاو» یکی از آثار صحنه‌ای است که اغلب در اروپا اجرا می‌شود. برنده جوایز بین‌المللی. مؤلف اپرا، سوئیت‌های ارکستری، کانتات، آثار مجلسی - سازی، لید، موسیقی برای تئاتر و سینما است. - ۲۶۹.

کارل سِدلاچک (Sedláček Karel) - ۱۹۱۳، پلِزِن. آواشناس چک؛ یک سلسله کارهای او دربارهٔ فیزیولوژی شنوایی، که اهمیت زیادی برای علم موسیقایی دارند، معروف است. - ۲۲۶.

تورو تاکه‌میتسو (Takemitsu Toru) - ۱۹۳۰، توکیو. آهنگساز ژاپنی؛ شاگرد ی. کیوسه بود. عضو استودیوی موسیقی الکترونیک رادیو توکیو. عضو انستیتوی موسیقی قرن بیستم. در کار خلاقه، سنت‌های موسیقی ژاپنی را با تکنیک معاصر ادغام می‌کند. مؤلف رکوئیم برای ارکستر زهی، «ماسوک» برای دو فلوت، «تنهایی طنین‌دار»، «خوش‌نویسی صوتی» برای دو کوارتت زهی، «بافت» برای ارکستر، Gemeux برای ارکستر، آثاری برای گُر، آثار موسیقی الکترونیک و گُنکِرِت و دیگر آثار است. - ۲۰۹.

اینو مارتینوویچ تامبرگ - ۱۹۳۰، تالین. آهنگساز شوروی؛ شاگرد ا. کاپ بود. شخصیت ممتاز هنر استونی. در میان آثار: اپرای «خانهٔ آهنی»، باله - سمفونی، اوراتوری «برای آزادی ملت»، کنسرتو گروستو، آثار مجلسی، گُر، لید. - ۲۴.

لِف سرگه‌ویچ ترمن - ۱۸۹۶، پتربورگ. فیزیک‌دان و صوت‌شناس شوروی. در ۱۹۲۰ ساز الکتروآکوستیک «ترمن» (ترمن‌وکس) را طراحی کرد که اولین ساز الکتروموزیکال است و اولین اثر را برای آن (۱۹۲۳) آ. ف. پاشنکو نوشت. با همکاری ه. کاول ساز الکتروموزیکال «ریتمیکن» را اختراع کرد. در حال حاضر در لابلاتوار آکوستیک دانشگاه دولتی مسکو کار می‌کند. - ۱۸۸، ۱۹۰.

یوهانس پائول تیلمان (Thilman Johannes Paul) - ۱۹۰۶، درسدن - ۱۹۷۳. آهنگساز آلمانی؛ شاگرد پ. هیندمیت، ه. گرایر و ه. شرخن. استاد انستیتوی موسیقی ک. م. وبر درسدن. در کار خلاقه از روش‌های دودکافونی استفاده می‌کند. مؤلف آثاری تئوریک، پنج سمفونی، کنسرتو ویلن، واریاسیون‌های سمفونیک روی تم تراژیک، کنسرتینو برای ترومپت و ارکستر مجلسی، اپرای «پتر اشلیمیل»، آثار پُرشمار مجلسی و آوازی است. - ۱۰۷.

مایکل تیپِت (Tippett Michael) - ۱۹۰۵، لندن، آهنگساز انگلیسی؛ شاگرد چ. وود، ر. موریس، آ. بولت و م. سارجنت. در کار خلاقه او عناصر پلی‌فونیک تُتال، هارمونی‌های سختگیرانه و پلی‌ریتم برتری دارند. یکی از نمایندگان برجستهٔ موسیقی معاصر انگلستان است. تیپِت آثاری را که تا سال ۱۹۳۵ تصنیف شده بودند از بین برد. مؤلف سه سمفونی، کنسرتو برای دو ارکستر زهی، موسیقی کوچک برای زهی‌ها، سوئیت in D برای ارکستر، فانتزی کنسرتو روی تم گُرلی برای زهی‌ها، کنسرتو برای ارکستر، دو سونات برای پیانو، کنسرتو پیانو، سه اپرا، کانتات، اوراتوریو و دیگر آثار. - ۲۶۰.

فریش تینهاوس (Thienhaus Frich) - ۱۹۰۹، لوپک. فیزیکدان آلمانی. از ۱۹۴۶ در آکادمی موسیقی آلمان شمالی در دتمولد کار و شعبه آکوستیک سازها و تکنیک ضبط موسیقی را اداره می‌کند. سازنده ساز الکتروموزیکال «چمبالوی تقویت شده». - ۱۹۲.

تولانا (Tolana) - مخترع فرانسوی. - ۲۱۱.

لف نیکلایویچ تولستوی - ۱۸۲۸، یاسنای پولیانایا - ۱۹۱۰، آستاپوو. نویسنده روس. - ۲۵.

ارنست توماس (Thomas Ernst) - ۱۹۱۶، دارمشتات. نویسنده و منتقد موسیقی آلمانی؛ در کنسرواتوار لایپزیگ و موتسارتیوم سالزبورگ تحصیل کرد. - ۲۳۸، ۲۶۲.

فریدریش تراوتواین (Trautwein Friedrich) - ۱۸۸۸، ورتسبورگ - ۱۹۵۶، دوسلدورف. مهندس آلمانی. در انستیتی موسیقی برلین و کنسرواتوار شومان دوسلدورف آکوستیک درس می‌داد. در ۱۹۳۰ ساز موسیقایی الکترونیک تراوتونوم را اختراع کرد که پ. هیندمیت، ه. گیزمر، ی. وایسمان، و. اگک، ر. اشتراوس، پ. دسانو، آ. اُنه‌گر، ک. اُرف و اُ. زال از آن استفاده کردند. مؤلف یک سلسله آثاری درباره تئوری اجرای الکترونیک - موسیقایی است. - ۱۸۹، ۲۱۰.

آمانسیو ویلاماس (Williams Amancio) - آرشیست آرژانتینی. - ۲۳۱.

ولادیمیر اوساچفسکی (Ussachevsky Vladimir) - ۱۹۱۱، هارلار (منچوری). آهنگساز آمریکایی روس تبار (از ۱۹۳۰ در آمریکا زندگی می‌کند)؛ در دانشگاه کالیفرنیا و در روجستر نزد ه. هنسون و ب. راجرز تحصیل کرد. از ۱۹۴۷ در دانشگاه کلمبیا درس می‌دهد. اولین آهنگساز در آمریکا که در حوزه موسیقی الکترونیک و کنکرت کار کرده است (از ۱۹۵۱). یکی از مدیران (به اتفاق لونتینگ و بابیت) مرکز موسیقی الکترونیک کلمبیا - پرینستون. مؤلف آثار ارکستری و سازی، کمپوزیسیون‌های موسیقی الکترونیک، موسیقی برای نمایش و فیلم است. - ۲۰۸ - ۲۰۶.

مانوئل دفایا (Falla Manuel de) - ۱۸۷۶، کادیس - ۱۹۴۶، آلتا گراسیا (آرژانتین). آهنگساز اسپانیایی؛ در کنسرواتوار مادرید شاگرد ف. پدرلیا و ه. تراگو (پیانو) بود. - ۴۲.

لوک فراری (Ferrari Luc) - ۱۹۲۹، پاریس. آهنگساز فرانسوی؛ در اکول نورمال شاگرد آ. اُنه‌گر، آ. کورتوو اُ. مسیان بود. از ۱۹۵۸ - عضو گروه پژوهش‌های موسیقی (Groupe de Recherches Musicales) وابسته به رادیو فرانسه. مؤلف موسیقی ارکستری، پیانویی، مجلسی، الکترونیک و کنکرت، از جمله برای فیلم «Presque rien ou le desir de Vivre» است. یکی از برجسته‌ترین نمایندگان نسل جوان آهنگسازی فرانسه است. - ۲۰۹.

یوزف بوگوسلاو فورستر (Foerster Josef Boguslav) - ۱۸۵۹، پراگ - ۱۹۵۱، نوی-وستس. آهنگساز چک. مؤلف شش اپرا، پنج سمفونی، یک سلسله اوورتور، سوئیت، پوئم‌های سمفونیک، آثار مجلسی، آثاری برای پیانو، ارگ، ویلن، ویلنسل و آثار آوازی. سنت‌های ب. اسمیتانا و آ. دورژاک را ادامه می‌داد. - ۴۲.

میشل فیلیپو (Philipot Michel) - ۱۹۲۵، ورزی. آهنگساز و منتقد موسیقی فرانسوی؛ شاگرد ا. مسیان و ر. لیویوتس. در زمان جنگ، شرکت‌کننده فعال جنبش مقاومت بود. عضو مرکز پژوهشی رادیو و تلویزیون فرانسه (Centre de Recherches de la RTF)؛ به اتفاق شفر در حوزه موسیقی کنکرت فعالیت می‌کند. مؤلف یک سلسله آثار مجلسی و ارکستری، کتاب «ایگور استراوینسکی» - ۲۰۳، ۲۰۶، ۲۰۹.

اُسکار فیرلینگ (Vierling oscar) - ۱۹۰۴، اشتراوینگ. فیزیک‌دان آلمانی؛ مخترع ساز موسیقایی الکتروکورد. از ۱۹۴۴ در انستیتوی فنی هانوفر درس می‌داد. - ۱۹۱، ۱۹۲.

ل. فلوریان (Florian L.) - متخصص سازهای موسیقی الکترونیک اسلواکی. - ۱۸۹.

موریسیوس فوگت (Vogt Mauritius) - راهب چک از فرقه «برادران موراوی» (قرن هفدهم). - ۲۳۸.

ولفگانگ فورتر (Fortner Wolfgang) - ۱۹۰۷، لایپزیگ. آهنگساز و رهبر آلمانی؛ در دانشگاه لایپزیگ شاگرد ت. کرویر (موسیقی‌شناسی) و در کنسرواتوار شاگرد ه. گرانیز (کمپوزسیون) بود. مؤسس (۱۹۳۵) ارکستر مجلسی هیدلبرگ است که آثار همه دوره‌ها را اجرا می‌کند. سرپرست دوره‌های موسیقایی تابستانی بین‌المللی در کرانخشتاین. ه. و. هِنسه شاگرد او است. در کار خلاقه خود نئوکلاسیسیسم را با کاربرد تکنیک سری‌ای آزاد تلفیق می‌کند. در میان آثار: سمفونی، کنسرتوها برای ارکستر، پیانو، ارگ، ویلن، ویلنسل، آلتو؛ سه کوارتت زهی، چهار اپرا، دو باله، اوراتوریو، لید، آثار مجلسی - سازی. - ۱۲۶، ۱۵۲.

رودنی فوسیت (Fawcett Rodney) - موسیقی‌شناس آمریکایی، آفریننده تأسیون «اکوی تُن». - ۱۵۵.

کاتسو فوکوسیمما (Fukushima kazuo) - ۱۹۰۳، توکیو. آهنگساز ژاپنی؛ خودآموخته. از ۱۹۶۰ در استودیوی موسیقی الکترونیک رادیو ژاپن کار می‌کند. در ۱۹۶۳-۱۹۶۱ در کمبریج و در آمریکا تحصیل کرد. از ۱۹۶۵ در اوئو تاکوئن - کالج درس می‌دهد (از ۱۹۷۰ آن را اداره می‌کند). به‌طور عمده مؤلف موسیقی صحنه‌ای و سازی است که در آن سنت‌های موسیقی قدیم ژاپن را با روش‌های معاصر تلفیق می‌کند. در میان آثار: رکونیم برای فلوت سلو، «سوکي - سیرو» برای ۵۲ ساز زهی، پیانو، چلستا، هارپ و کوبه‌ای‌ها، «سوی - رین» برای دو پیانو و کوبه‌ای‌ها، اثر صحنه‌ای «خو - او»، کانتات «دزوسودزو» برای چهار صدای زنانه و آنسامبل مجلسی و دیگر آثار. - ۲۴.

انیس فولیهِن (Fuleihan Anis) - ۱۹۰۰، کیرِنیا (قبرس). آهنگساز، پیانیست و رهبر آمریکایی یونانی تبار؛ در نیویورک شاگرد آ. یوناس بود. به عنوان پیانیست در آمریکا و آسیای صغیر کنسرت می داد. در دانشگاه در ایندیانا کمپوزسیون و پیانو درس می داد. از ۱۹۵۳ - مدیر کنسرواتوار بیروت. به طور عمده مؤلف موسیقی سازی (از جمله کنسرتو برای ترمین وُکس و ارکستر) است. - ۱۹۰.

مورتن فلدمن (Feldman Morton) - ۱۹۲۶، نیویورک. آهنگساز آمریکایی؛ شاگرد و. ریگر و ش. وُلپ بود. همپای ج. کیچ، ا. براون و ک. وولف یکی از نمایندگان مهم موسیقی آوانگارد آمریکایی است. مؤلف باله و آثار پُر شمارِ ارکستری و آسامبلی است. - ۲۰۶، ۲۶۰.

واسلاو فلیکس (Felix Vaclav) - ۱۹۲۸، پراگ. آهنگساز چک؛ در دانشگاه کارلوف و در آکادمی موسیقی پراگ (نزد و. دُیاش) تحصیل کرد. برنده فستیوال جوانان مسکو و جایزه سوم پاناچک. علاوه بر آثار پُر شمارِ گُر و آوازی، یک سلسله آثار مجلسی و سازی نوشت. - ۲۷۱، ۲۷۲.

ایندر ریخ فلد (Feld Jindřich) - ۱۹۲۵، پراگ. آهنگساز چک؛ فرزند ی. فلد (نوازنده ویلن و معلم). در کنسرواتوار پراگ، آکادمی هنرهای موسیقایی (نزد ا. گلوبیل و ی. رژیِدکی) و دانشگاه کارلوف تحصیل کرد. برنده مسابقه جشن بزرگ اتحادیه آهنگسازان چک. در میان آثار: کنسرتو برای ارکستر، اورتور «دراماتیک» (۱۹۴۵) برای ارکستر، راپسودی برای ویلن و ارکستر، کنسرتوهای فلوت، ویلنسل، فاگوت، «سه فرسک» برای ارکستر، سه کوارتت زهی، آسامبل های بادی و زهی، آثار مجلسی و غیره. - ۲۷۰، ۲۷۴، ۲۷۵.

آلویس هبا (Hába Alios) - ۱۸۹۳، ویزوویتس - ۱۹۷۳، پراگ. آهنگساز، تئورسین و معلم چک؛ در کنسرواتوارهای پراگ (نزد و. نُواک)، وین و برلین (نزد ف. شِرِر) تحصیل کرد. در کنسرواتوار پراگ درس می داد؛ از ۱۹۴۵ - مدیر تئاتر اسمتانی پراگ. از ۱۹۴۵ تا ۱۹۶۱ سرپرست شعبه کمپوزسیون یک چهارم و یک ششم تُنی در آکادمی هنرهای موسیقایی در پراگ. سیستم میکروفاصله ای مبتنی بر موسیقی آنتیک و لید محلی را معرفی می کرد. از فولکلور چک و اسلواکی به عنوان مصالح برای کار خلاقه استفاده می کرد. مؤلف تعداد زیادی آثار است. در میان شاگردان: ک. آنچرل. - ۳۷، ۱۰۳-۹۹، ۱۰۶، ۲۶۹.

هرمان هایس (Heiss Hermann) - ۱۸۹۷، دارمشتات - ۱۹۶۶. آهنگساز و تئورسین آلمانی؛ در فرانکفورت در ساحل ماین شاگرد ب. زکلس بود. در وین با ی. م. هاور همکاری داشت. در کرانیه خشتاین دوره کمپوزسیون الکترونیک برگزار می کرد و در آکادمی هنرهای موسیقایی در دارمشتات درس می داد. از تکنیک سری ای، آتماتیزم، موسیقی الکترونیک استفاده می کرد. - ۱۱۹، ۱۲۰، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۰۹، ۲۲۵.

بَنگت هامبرئوس (Hambræus Bengt) - ۱۹۲۸، استکهلم. آهنگساز، نوازنده ارگ، تئورسین و منتقد سوئدی. رشتهٔ موسیقی شناسی دانشگاه را در اوپسال به پایان رساند؛ کمپوزیسیون را نزد و. فورتر، ا. مسیان و ا. کرشنیک در دوره‌های تابستانی دارمشتات می‌آموخت. همکار انستیتوی موسیقی شناسی وابسته به دانشگاه در اوپسال و روزنامهٔ «Musikrevy». به عنوان نوازنده ارگ برنامه اجرا می‌کند. یکی از ادامه‌دهندگان گرایش‌های پُست‌وبرنی در موسیقی سوئدی است. در استودیوهای موسیقی الکترونیک در کُلن و میلان فعالانه کار می‌کند. مؤلف آثار پُرشمار مجلسی، کُر، ارکستری و کمپوزیسیون‌های الکترونیک. - ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۰۹، ۲۲۲، ۲۲۷.

کارل آمادئوس هارتمان (Hartmann Karl Amadeus) - ۱۹۰۵، مونیخ - ۱۹۶۳، همان‌جا. آهنگساز آلمانی؛ در آکادمی هنر موسیقی در مونیخ شاگردی. هاس، و همچنین ه. شرخن و آ. ورن بود. در سال ۱۹۴۵ سلسله کنسرت‌های موسیقی معاصر «Musica Viva» را در مونیخ برپا داشت. عضو آکادمی هنرهای زیبا در بایروت و آکادمی هنر در برلین غربی بود. در کار خلاقه‌اش اصول تال را با اثبات ادغام و از فرم‌های کلاسیک استفاده می‌کرد. مؤلف هشت سمفونی، کنسرتوهای سازی، «کنسرتو عزا» برای ویلن و ارکستر زهی، کنسرتوی کوچک برای ارکستر زهی و کوبه‌ای‌ها، کانتات، اپرای ضدِ میلیتاریستی «Des Simplicius Simplicissimus Jugend»، آثار مجلسی. - ۱۶۳، ۲۶۰.

رُمان هاویشتوک-راماتی (Haubenstock Ramati Roman) - ۱۹۱۹، کراکف. آهنگساز لهستانی؛ در کراکف شاگرد آ. مالیاوسکی، در لُو شاگرد یو. کوفلر بود. مدیر مجلهٔ «Ruch muzyczny» و همکار رادیو کراکف بود. از ۱۹۵۰ تا ۱۹۵۶ در کنسرواتوار تل‌آویو درس می‌داد، جایی که کتابخانهٔ مرکزی موسیقی را تأسیس کرد. از ۱۹۵۷ در Universal Edition در وین کار می‌کند. در ۱۹۵۹ اولین نمایشگاه «گرافیک موسیقایی» (در دونائوشینگن) را برگزار کرد. مؤلف یک سلسله آثار موسیقی کُنکرت و آثاری برای سازهای سنتی است. - ۲۴۰.

جان هاوسرمن (Hausserman John) - ۱۹۰۹، مانیل (فیلیپین). آهنگساز آمریکایی؛ در کنسرواتوار در سین‌سیناتی، سپس در پاریس (نزد له فلم و م. دوپره) تحصیل کرد. مؤلف سمفونی، سوئیت، کنسرتو آوازی برای آواز و ارکستر، کوئیتت بادی، کوارتت‌های زهی، ۲۴ پرلود سمفونیک برای پیانو، قطعات ارگ و غیره. - ۱۹۰.

یوزف ماتياس هاور (hauer Josef Matthias) - ۱۸۸۳، واینر - نوشتات - ۱۹۵۹، وین. آهنگساز، تئورسین و معلم اتریشی. پیش از شوئنبرگ واریانت خود از روش دوازده‌تبی کمپوزیسیون (مجازها) را به وجود

آورد و تأسیسین هشت خطی را تهیه کرد که بر استقلال کامل اصواتِ جداگانه استوار است. مؤلف آثارِ پرشمار و آثارِ توریک است. -۱۱۴، ۱۱۳، ۱۲۰-۱۱۵، ۱۶۷.

آرام خاچاطوریان -۱۹۰۳، تقلیس. آهنگساز شوروی. -۲۳.

هانس ورنر هنسه (Henze Hans Werner) -۱۹۲۶، گوتراسلو (وستفالی). آهنگساز و رهبر آلمانی؛ شاگرد و فورتتر و ر. لیوویس (در دوره‌های او در پاریس) بود. از ۱۹۵۲ در ایتالیا زندگی می‌کند. در ۱۹۶۱ در موتسارتیوم سالزبورگ درس می‌داد. در کار خلاقه از همه انواع تکنیک‌ها به‌طور آزاد استفاده می‌کند. آثار نمایشی اهمیت بیشتری دارند (هنسه ۱۰ اپرا، از جمله «لُرد جوان»، رادیو اپرا، ۹ باله، از جمله «پرنسس خفته» و «ابله» از روی داستایوسکی، ساخت). مؤلف ۶ سمفونی، سونات برای زهی‌ها، «آنتی فون‌ها» برای ارکستر، «تله‌مانیان» برای ارکستر؛ کنسرتوها برای ویلن، پیانو (۲)، کترباس؛ آثار پرشمار سازی و آوازی. -۲۳، ۴۲، ۱۹۵، ۱۹۰، ۱۶۳.

لیارن آرتور هیلر (Hiller Lejaren Arthur) -۱۹۲۴، نیویورک. آهنگساز آمریکایی؛ شاگرد ر. سشنز و م. بایت بود. از ۱۹۵۸ استودیوی موسیقی الکترونیک وابسته به دانشگاه ایلی نویز را اداره می‌کرد. از ۱۹۵۸ در دانشگاه نیویورک درس می‌دهد. متخصص مسائل اتوماسیون فرایند آهنگسازی و برنامه‌نویسی موسیقایی. مؤلف آثار توریک، سوئیت ایللیک برای کوارتت زهی، سونات‌های پیانو، کوارتت‌های زهی، کامپیوتر-کانتات، کامپیوتر-موزیک برای کوبه‌ای‌ها و ضبط‌صوت و دیگر آثار. -۲۰۶، ۲۰۹، ۲۱۴، ۲۵۵، ۲۵۷.

پائول هیندمیت (Hindemith Paul) -۱۸۹۵، هانو (در ساحل ماین) -۱۹۶۳، فرانکفورت در ساحل ماین. آهنگساز، نوازنده آلتو، رهبر، تئورسین و معلم آلمانی. -۱۵، ۲۱، ۲۳، ۲۸، ۳۷، ۴۲، ۴۵، ۴۶، ۵۴-۵۰، ۵۷، ۶۰، ۶۱، ۶۳، ۶۷-۶۵، ۷۳، ۷۹-۷۷، ۸۴، ۱۲۲، ۱۸۶، ۱۸۹، ۲۲۲، ۲۶۰، ۲۷۱.

آرتور لودویگ هولد (Holde Arthur Ludwig) -۱۸۸۵، رندسبورگ -۱۹۶۲، نیویورک. آهنگساز، منتقد، نوازنده ارگ و نویسنده موسیقی آمریکایی (آلمانی‌تبار)؛ در دانشگاه برلین (نزد ه. کرچمار)، در کنسرواتوار و سپس در آکادمی هنر در برلین تحصیل کرد. در آلمان فاشیستی تحت تعقیب و آزار قرار گرفت که در نتیجه آن به ایالات متحده آمریکا مهاجرت کرد. مؤلف آثار پیانویی، کر، لید، و همچنین مقالات پرشمار درباره موسیقی است. -۲۱۴.

یوزف میشل خامینسکی (Chominski Jozef Michal) -۱۹۰۶، اُستروف. موسیقی‌شناس لهستانی؛ در دانشگاه لُوو شاگرد آ. خیینسکی بود. مؤلف کارهای پرشمار درباره تاریخ و تئوری موسیقی است. -۲۳۲.

هرمان هوگو (Hermann Hugo) - ۱۸۹۶، راونسبورگ - ۱۹۶۷، اشتوتگارت. آهنگساز آلمانی؛ در کنسرواتوار اشتوتگارت و در مدرسه عالی موسیقی در برلین (نزد ف. شرکر) تحصیل کرد. به عنوان نوازنده ارگ و گرامیستر فعالیت می کرد و در آلمان و ایالات متحده آمریکا درس می داد. مؤلف تعداد زیادی آثار، به طور عمده در حوزه هنر گراست. - ۱۸۶.

وینفرید زیلیگ (Zillig Winfried) - ۱۹۰۵، ورتسبورگ - ۱۹۶۳، هامبورگ. آهنگساز و رهبر آلمانی. در کنسرواتوار ورتسبورگ، سپس نزد آ. شونبرگ در وین و برلین تحصیل کرد. مبلغ هنرگ. مالر و آ. شونبرگ. در کار خلافت تلاش می کرد اصول دودکافونی و ثال را ادغام کند. مؤلف هفت اپرا، موسیقی صحنه، کنسرتوهای سازی، آثار گراست. مجموعه مقالات درباره موسیقی نو منتشر کرد. - ۱۵۸، ۱۵۹.

یان زیمر (Zimmer Ján) - ۱۹۲۶، روزم پروک. آهنگساز و پیانیست اسلواکی؛ کنسرواتوار براتیسلاوا را نزد آ. کافند (پیانو) و ا. سوخن (کمپوزسیون)، سپس مدرسه عالی موسیقی را در بوداپست، و سمینار سالانه کمپوزسیون را در سالزبورگ به پایان رساند. مؤلف پنج سمفونی، پنج کنسرتو پیانو، کنسرتو ویلن و بسیاری آثار ارکستری، مجلسی و آوازی و موسیقی های فیلم است. - ۲۷۲، ۲۷۶.

کارل زوکمایر (Zuckmayer Carl) - ۱۸۹۶، ناکن هایم. نویسنده آلمانی؛ در دانشگاه هیدلبرگ تحصیل کرد. در سال ۱۹۳۸ به ایالات متحده آمریکا مهاجرت کرد. - ۲۰۸.

بوریس آکساندروویچ چایکوفسکی - ۱۹۲۵، مسکو. آهنگساز شوروی؛ در کنسرواتوار مسکو شاگرد و. شبالین، د. شوستاکوویچ و ن. میاسکوفسکی بود.

پتر ایلیچ چایکوفسکی - ۱۸۴۰، ویکینسک - ۱۸۹۳، سن پترزبورگ. آهنگساز روس. - ۲۵، ۳۴. شارنگادوا (Shārngadeva) - قرن سیزدهم. تئوریسین موسیقی هندی، مؤلف رساله «سانگی تارات ناکارا» («اقیانوس موسیقی») و آثاری دیگر است. - ۸۵.

ماتیاش شیر (Seiber Mátyás) - ۱۹۰۵، بوداپست - ۱۹۶۰، نزدیک یوهانسبورگ. آهنگساز، نوازنده ویلنسل، رهبر، معلم و مقاله نویس انگلیسی (مجارستانی تبار)؛ شاگرد ز. کُلدای در آکادمی موسیقی بوداپست بود. ۱۹۳۳-۱۹۳۴ در شوروی زندگی می کرد. در کار خلافت او تأثیرات کُلدای، بارتوک، هیندمیت و شونبرگ، همچنین فولکلور مجاری ظاهر می گردند. کارهای او درباره کوارتت های بارتوک، جاز و کمپوزسیون دوازده تایی معروف هستند. در میان آثار: اپرا «حوا با عروسک بازی می کند»، کانتات «اولیس»، سه کوارتت زهی، کنسرتو فانتزی برای ویلن و زهی ها، کنسرتینو برای کلارینت و ارکستر زهی، الژی برای آلتو و ارکستر، سه

قطعه برای ویلنسل و ارکستر، دو سوئیت ارکستری روی موتیفی از موسیقی قرن شانزدهم، تنظیم‌های پُرشمار لیدهای محلی و غیره. - ۱۵۸.

ویلیام شکسپیر (Shakespeare William) - ۱۵۶۴، استراتفورد - ۱۶۱۶، استراتفورد. شاعر و درام‌نویس انگلیسی. - ۲۵.

هرمان شرخن (Scherchen Hermann) - ۱۸۹۱، برلین - ۱۹۶۶، فلورانس. رهبر، آهنگساز، تئورسین و معلم آلمانی. اولین اجراکننده «پی‌رو لونی» و «سمفونی مجلسی» شوئبرگ. مؤسس انجمن موسیقی نُو در برلین، مجله «Melos» و کوارتت شرخن (نوازنده آلتوی آن بود). پس از فورت ونگلر «موزیوم-کنسرت»‌های فرانکفورت را انجام می‌داد. در ۱۹۳۳ به سوئیس مهاجرت کرد و در آنجا استودیوی الکترونیک در گراسانو را تأسیس کرد. مؤلف کارهای تئوریک پُرشمار، چاپ‌های موسیقی قدیم (از جمله، ترانه‌های محلی روسی؛ تنظیم‌های ترانه‌های انقلابی روسی هم به او تعلق دارند). - ۲۰۷.

تئودور شِفر (Schaefer Theodor) - ۱۹۰۴، تلچ - ۱۹۶۹. آهنگساز چک؛ در کنسرواتوارها در برنو (نزد ی. کوپل) و پراگ (نزد و. نواک) تحصیل کرد. در آکادمی هنرهای موسیقایی در برنو درس می‌داد. در آثار اولیه تأثیر نواک و یاناچک احساس می‌شود. در کار خلاقه او موسیقی سازی برتری دارد.

بوهوسلاو شِفر (Schäffer Boguslaw) - ۱۹۲۹، لُوو. آهنگساز، مورخ موسیقی و تئورسین لهستانی؛ در کنسرواتوار کراکف شاگرد آ. مالیاوسکی بود. به مسائل موسیقی معاصر می‌پردازد. مؤلف یک سلسله کُتب و مقالات است. در میان آثار: موسیقی برای زهی‌ها، چهار موومان برای پیانو یا ارکستر، مونوسونات برای ۲۴ زهی، کنسرتو برای ویلنسل و ارکستر، Concerto per sei e tre (کنسرتو برای شش و سه) برای سازهای سُلوئی متغیر و ارکستر، کنسرتو ویلن، سمفونی (الکترونیک)، Assemblage برای ضبط صوت، کانتات برای ۶۰ آواز و ارکستر، موسیقی برای تئاتر. - ۲۴، ۱۰۷، ۱۲۰، ۱۸۴، ۲۶۵.

پی‌یر شِفر (Schaeffer Pierre) - ۱۹۱۰، نانسی. مهندس - آکوستیک، آهنگساز و نویسنده موسیقی فرانسوی. بنیان‌گذار استودیوی تجربی موسیقی الکترونیک Groupe de Recherches de Musique concrete - (۱۹۵۱). در میان آثار: «کنسرت سروصداها»، «اتود با راه آهن»، «واریاسیون‌ها روی فلوت مکزیکی»، اپرای تجربی «ارفه - ۵۳» و غیره. - ۱۹۴، ۱۹۷-۱۹۹، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۰۵، ۲۰۶، ۲۰۹، ۲۱۱، ۲۲۲، ۲۲۹، ۲۳۱، ۲۳۲.

آرنولد شوئبرگ (Schönberg Arnold) - ۱۸۷۴، وین - ۱۹۵۱، لوس آنجلس. آهنگساز، تئورسین و معلم اتریشی؛ شاگرد (مدت کمی) آ. زملینسکی بود، به‌طور کلی - خودآموخته. در ۱۹۱۲ به عنوان رهبر در

پتربورگ برنامه اجرا کرد. با کار خلاقه خود تاثیر زیادی بر رشد موسیقی معاصر گذاشت و بسیاری از آهنگسازان را تربیت کرد. در صدر مکتب وین نو (آ. برگ، آ. ورن، ه. آیسلر و دیگران) قرار دارد. -۱۵، ۲۳، ۲۶، ۲۷، ۲۸، ۳۴، ۳۶، ۴۵، ۶۷، ۷۰، ۷۷، ۸۰، ۱۰۰، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۰۷، ۱۰۸، ۱۱۱، ۱۱۲، ۱۲۴-۱۲۰، ۱۲۷، ۱۳۷، ۱۴۵-۱۴۰، ۱۴۸، ۱۵۲، ۱۵۶، ۱۵۷، ۱۵۸، ۱۸۱، ۱۸۴، ۱۹۰، ۲۱۶، ۲۲۲، ۲۵۶، ۲۶۰.

یوزف شیلینگر (Schillinger Joseph) - ۱۸۹۵، خارکف - ۱۹۴۳، نیویورک. آهنگساز و تئوریسین روس؛ در کنسرواتوار پتروگراد (نزد ن. چرنین) تحصیل کرد. در آکادمی موسیقی دولتی در خارکف درس می‌داد (۱۹۲۲-۱۹۱۸). ارکستر سمفونیک اوکراین را اداره می‌کرد؛ سپس در لنینگراد فعالیت می‌کرد، جایی که یک سلسله آثار موسیقی صحنه‌ای را ساخت. در ۱۹۲۸ به ایالات متحده آمریکا رفت؛ در آنجا بال. س. ترمین همکاری داشت و به تدریس در دانشگاه می‌پرداخت (ج. گرشوین شاگرد او بود). مؤلف بسیاری آثار، از جمله اوراتوری «اکتبر»، راپسودی سمفونیک «برای ده سالگی اکتبر» و آثاری تئوریک، از جمله - «مبانی ریاضی هنر» (نیویورک، ۱۹۴۸)، «سیستم کمپوزیسیون موسیقایی شیلینگر» (Schillinger- System of Musical Composition, V. 1-2. New- York, Fisher, 1946). - ۱۶۵، ۱۹۰.

کارل شیمانوفسکی (Szymanowski karol maciej) - ۱۸۸۲، تیماشوفکا (اوکراین) - ۱۹۳۷، لوزان. آهنگساز و پیانیست لهستانی. در کار خلاقه او حال و هوای رومانتیک متأخر و تاثیرات موسیقی آلمانی (ر. اشتراوس)، روسی (اسکریابین) و فرانسوی ظاهر شدند. بعضی آثار او از نظر تکنیک به آتالیته نزدیک هستند. فولکلور لهستانی را مطالعه می‌کرد. - ۴۲.

هلموت اشمیت-گازه (Schmidt- Garre Helmut) - ۱۹۰۷، دوسلدورف. نویسنده و مورخ موسیقی و آهنگساز؛ در دانشگاه وین شاگرد ر. فون، همچنین آ. برگ و ا. ولس (ارکستراسیون) بود. - ۱۹۶.

فردریک شوپن (Chopin Fryderyk Franciszek) - ۱۸۱۰، ژلژوا و لا - ۱۸۴۹، پاریس. آهنگساز و پیانیست لهستانی. - ۳۲، ۱۹۳.

دمتری دمتریویچ شوستاکوویچ - ۱۹۰۶، سن پتربورگ - ۱۹۷۵، مسکو. آهنگساز، پیانیست و معلم روس. - ۱۰، ۲۲، ۳۷، ۴۲، ۹۶، ۲۶۰، ۲۷۹.

ولادیمیر شرامیک (Svázok Vladimir) - ۱۹۲۳، کوشیتسه. آهنگساز چک؛ در کنسرواتوار پراگ شاگرد ف. پیخ بود. مؤلف آثاری در همه ژانرها است. در کار خلاقه خود از روش‌های کمپوزیسیون نو استفاده می‌کند.

ویلفرید شروپفر (Schropfer Wilfried) - آهنگساز آلمانی، نماینده موسیقی تکنیکی. - ۲۰۸.

اروین اشتاین (Stein Erwin) - ۱۸۸۵، وین - ۱۹۵۸، لندن. نویسنده و منتقد موسیقی انگلیسی (اتریشی تبار)؛ نزد آ. شوئنبرگ، و همچنین در دانشگاه وین تحصیل کرد. در ۱۹۲۳-۱۹۲۰ به اتفاق آ. برگ و آ. وبرن برای انجمن اجرای خصوصی موسیقی به ریاست آ. شوئنبرگ سخنرانی می‌کرد. پیش از دوره فاشیست‌ها مشاور هنری انتشارات عمومی در وین بود. در ۱۹۳۸ به لندن مهاجرت کرد، جایی که ریاست اپرای انگلیسی (English Opera Group) را به عهده داشت. به آثار مونوگرافیک و تئوریک معروف است (از جمله درباره شوئنبرگ). - ۱۲۱.

کارل هاینس اشتوکهاوزن (Stockhausen karlheinz) - ۱۹۲۸، مودرات، نزدیک کلن. آهنگساز، پیانیست و رهبر آلمانی؛ در انستیتوی موسیقی کلن شاگرد ه. شرودر و ف. مارتن، در پاریس شاگرد ا. مسیان و د. میو بود. به موسیقی کنکرت و سپس با و. مایر - اپلر در دانشگاه بُن به پژوهش‌های فوئیک و ارتباطی پرداخت. از ۱۹۵۳ - عضو استودیوی موسیقی الکترونیک رادیو کلن. مؤلف تعداد زیادی آثار برای سازهای سنتی و الکترونیک. از انواع جدیدتر تکنیک کمپوزیسیون استفاده می‌کند. آثار تئوریک او معروف هستند. - ۲۳، ۲۴، ۱۰۷، ۱۵۹، ۱۷۶، ۱۸۳، ۱۸۵، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۲۳، ۲۲۵، ۲۲۶، ۲۳۱، ۲۲۹، ۲۴۵، ۲۳۹، ۲۶۰، ۲۶۲.

ریشارد اشتراوس (Strauss Richard) - ۱۸۶۴، مونیخ - ۱۹۴۹، گارمیش. آهنگساز و رهبر آلمانی. - ۲۷، ۲۸، ۳۲، ۳۵، ۳۶، ۴۲.

هانس هاینس اشتوکن اشمیت (Stuckenschmidt Hans Heinz) - ۱۹۰۱، استراسبورگ. موسیقی‌شناس و منتقد موسیقی آلمانی؛ ویلن، پیانو و کمپوزیسیون می‌آموخت. ۱۹۳۳-۱۹۳۱ شاگرد آ. شوئنبرگ در دوره‌های آنالیز موسیقی در برلین بود. مؤلف آثار تئوریک پرشمار است. - ۳۵، ۱۵۸، ۱۹۶، ۱۸۱، والتر اشتفنس (Steffens walter) - موسیقی‌شناس آلمانی، آفریننده یکی از انواع جدید تناسیون. - ۱۱۴، ۱۱۵.

روبرت شومان (Schumann Robert Alexander) - ۱۸۱۰، ویکو - ۱۸۵۶، اندنیک، نزدیک بُن. آهنگساز آلمانی. - ۳۲.

سو ما شِن (Sien Su Ma) - موسیقی‌شناس چینی. - ۲۲۳.

پتر این (Eben Petr) - ۱۹۲۹، کرومُلَف. آهنگساز چک. از ۱۹۴۳ در کارهای اجباری، سپس در اردوگاه کار اجباری بوخن والد به سر می‌برد. آموزش موسیقی را در سال ۱۹۴۸ در آکادمی هنرهای موسیقایی در پراگ نزد ف. رانوخ و پ. بورژگویتس آغاز کرد. به‌طور عمده در حوزه لید کار می‌کند. یک سلسله آثار مجلسی،

کنسرتو پیانو و ارگ، کانتات، موسیقی برای تئاتر و تنظیم لیدهای محلی ساخت. به اتفاق ی. بورگه‌اوسر کتاب درسی «خواندن و نواختن پارتیتور» را منتشر کرد. - ۲۷۵.

فرانکو اوانجلیستی (Evangelisti Franco) - ۱۹۲۶، ژم. آهنگساز ایتالیایی؛ در کنسرواتوار ژم (نزد د. پاریس)، سپس در فرایبورگ (نزد ه. گنزم) و در دارمشتات تحصیل کرد. به‌طور عمده به موسیقی الکترونیک می‌پردازد. یکی از سازمان‌دهندگان «هفته موسیقی نو» در پالمو. مؤلف آثار ارکستری، آوازی، مجلسی و سُلُو، کوارتت Aleatorio (۱۹۶۰) و موسیقی الکترونیک، از جمله - «Incontri di fasci Sonori»، و همچنین موسیقی صحنه - «Die Schachtel». - ۱۸۴، ۲۱۰.

وِرِنر اِگک (Egk Werner) - ۱۹۰۱، آوکسه‌ایم (باواریا). آهنگساز آلمانی؛ در کنسرواتوارهای اوگسبورگ و فرانکفورت در ساحل ماین و در مونیخ (نزد ک. اُرف) تحصیل کرد. در آکادمی هنر مونیخ درس می‌دهد. در کار خلافت او تأثیرات استرالیسم، ر. اشتراوس، هیندمیت و موسیقی فرانسوی احساس می‌شوند، اما عناصر فولکلور موسیقی آلمانی هم به کار گرفته می‌شوند. به‌طور عمده در حوزه موسیقی صحنه (شش اپرا، چهار باله) کار می‌کند. مؤلف یک سلسله آثار ارکستری، کنسرتو ویلن، اوراتوریو، دو کانتات، آثاری برای آواز و ارکستر و لیدها است. - ۴۲، ۱۹۶، ۲۶۰.

اُسکار اِلشک (Elschek Oskár) - ۱۹۳۱، براتیسلاوا. دانشمند موسیقی و اتنوموزیکولوگ اسلواکی؛ همکار انستیتوی موسیقی‌شناسی آکادمی علوم اسلواکی. مؤلف یک سلسله کارها درباره لید محلی اسلواکی و فولکلور موسیقایی است. - ۱۸۵.

وِنسان دِندی (d'Indy Paul Marie Théodore Vincent) - ۱۸۵۱، پاریس - ۱۹۳۱، همان‌جا. آهنگساز و معلم فرانسوی؛ شاگرد آ. مارمونتل، آ. لاونیاک و س. فرانک بود. به اتفاق ش. بورد (Ch. Bordes) و آ. گیلمان (A. Guilmant) «Schola Cantorum» را بنا نهاد. آثار سمفونیک جای اصلی را در کار خلافت او اشغال می‌کنند. - ۱۹۰.

ژرژ اَنسکو (Enescu George) - ۱۸۸۱، لیونی - ۱۹۵۵، پاریس. آهنگساز و نوازنده ویلن رومانیایی؛ در کنسرواتوار وین، سپس در پاریس نزد م. مارسیک، آ. ژدالژ، ژ. ماسنه و گ. فوره تحصیل کرد. دوبار به شوروی سفر کرد (۱۹۰۹ و ۱۹۴۶). مؤلف پنج سمفونی، دو راپسودی رومانیایی برای ارکستر، سه سوئیت ارکستری، سمفونی کنسرتو برای ویلنسل و ارکستر، سمفونی مجلسی، آثار مجلسی، اپرا «ادیپ»، گر، لید و دیگر آثار. - ۴۲.

فريتس انكل (Enkel Fritz) - تكنيسينِ راديو آلماني؛ همكار استودیوی موسیقی الکترونیک کُلن (از سال ۱۹۵۰-۱۹۵۰، ۲۱۰).

ژرژ انسل (Antheil Georg) - (۱۹۰۰، ترتون (ایالات متحده آمریکا) - ۱۹۵۹، نیویورک. آهنگساز و پیانیست آمریکایی (لهستانی تبار)؛ در انستیتوی موسیقی فیلادلفیا وابسته به دانشگاه در کلاس پیانو (نزد ک. اسمیت) و کمگوزیسیون (نزد ک. استرنبرگ و ا. بلوخ) درس خواند. در آثار اولیه اش تأثیرات استراوینسکی و موسیقی جاز محسوس هستند. یکی از پیروانِ فوتوریسمِ ایتالیایی و گروه آمریکایی دادانیست ها. مؤلف اپرا، باله، شش سمفونی (از جمله سمفونی «جاز»)، کنسرتوها، موسیقی صحنه و غیره. - ۱۸۷. راسل اتکینز (Atkins Russel) - ۱۸۱.

لئوش یاناچک (Janáček Leoš) - ۱۸۵۴، هوکوالدی - ۱۹۲۸، اُستراوا. آهنگساز چک؛ در مدرسه ارگ پراگ (نزد ف. اسکورسکی) و در کنسرواتوارهای لایپزیگ و وین تحصیل کرد. به روسیه سفر کرد (۱۸۹۶ و ۱۹۰۰). ۶، ۳۳، ۳۶، ۴۰، ۴۱، ۴۲، ۴۵، ۸۴، ۹۸، ۲۶۰. یورگ یانسن (Janssen Jörg) آرشیکتِ سوئدی. - ۲۳۱.